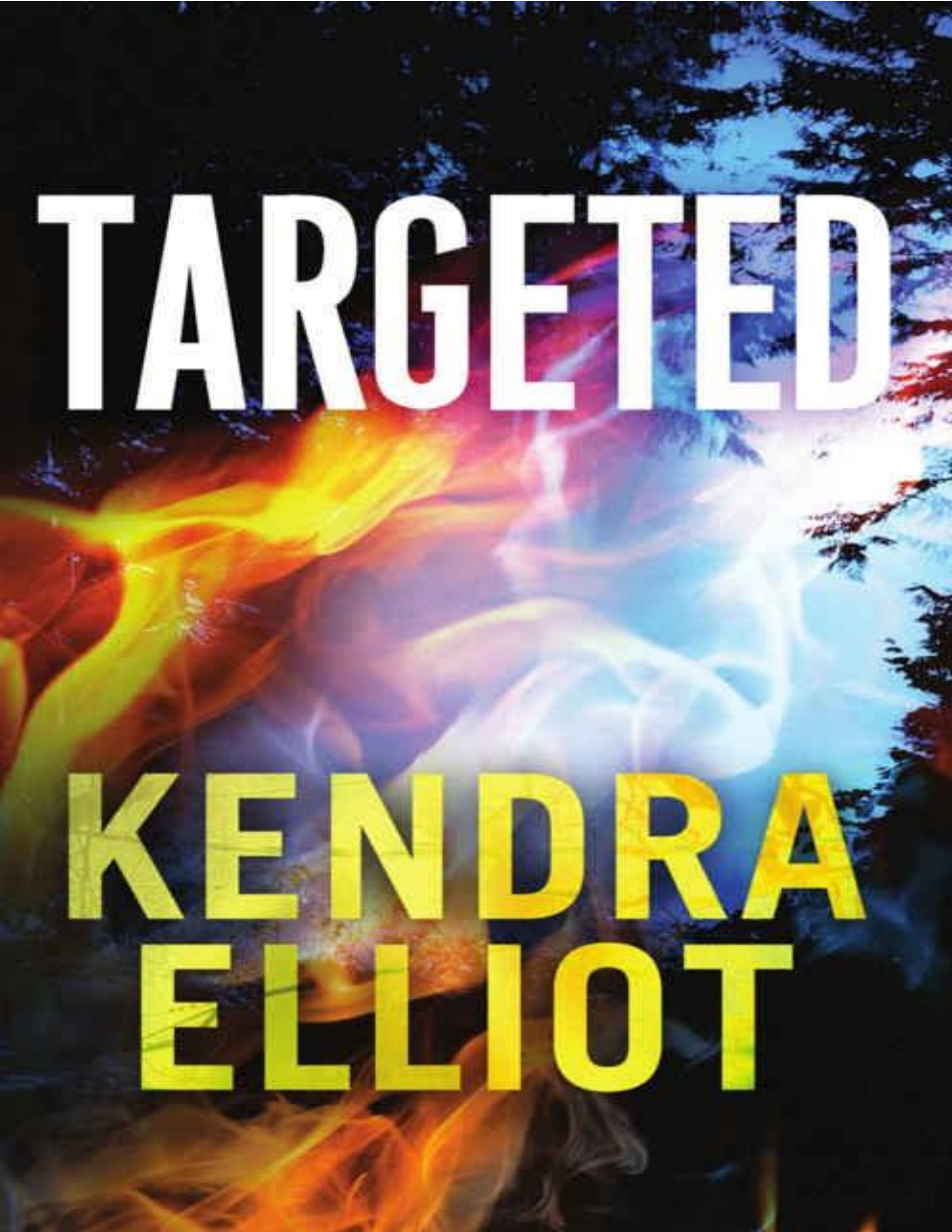
TARGETED
KENDRA
ELLIOT

Kendra Elliot

Targeted

(Țintit)

Seria: Callahan & McLane # 4

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

Mirosul morții i-a intrat în nas.

Mason Callahan a adulmecat din nou, dar mirosul a dispărut în aerul rece al dimineții.

Ieșise pe micuța verandă din fața cabanei izolate, sorbindu-și cafeaua și privind ceața joasă care se strecura încet printre brazii înalți, înainte ca mirosul să ajungă la el. Înăuntru, ceilalți patru bărbați încă dormeau; mai multe sforăituri răsunau din dormitoare.

Era a treia zi a evadării lor. După ani de zile în care vorbiseră despre o cursă de pescuit în largul coastei Oregonului, în sfârșit reușiseră. A fost nevoie de niște aranjamente majore pentru a le repartiza celor cinci detectivi aceeași săptămână de vacanță, dar a meritat. Excursia de ieri, de 15 mile cu barca pe ocean, le adusese mai mult cod roșu mare decât ar fi putut mânca într-un deceniu.

A ridicat din umeri, a coborât de pe verandă și le-a înconjurat mașinile, verificând automat semnele de spargere sau de aer lipsă în cauciucuri. S-a îndreptat spre pădure, căutând sursa scurtului miros rânced, dar a simțit doar pinul proaspăt, aproape mascând mirosul slab de ocean. Două corzi de lemne tăiate, stivuite cu grijă, se aflau într-o magazie de lemn cu trei laturi. Grupul făcuse un foc în soba de lemne noaptea trecută, simțind răcoarea coastei care nu se mutase în văi. Iarna se apropia, dar locuitorii din Portland avuseseră parte de o lungă vară indiană care ocolise coasta. Mason a decis să aducă un braț de lemne și să aprindă soba înainte ca ceilalți bărbați să se trezească. Își echilibră cafeaua pe grămada de lemne și începu să-și încarce brațele.

Moartea îi atinse din nou nasul.

Nimic altceva nu mirosea ca moartea. Amărui și putred și urât.

A încremenit și apoi a adulmecat grămada din brațe. *Nu e lemnul*. S-a

aplecat în față și a adulmecat de-a lungul stivei de lemne. Mirosea a lemn și a mucegai.

Cu adrenalina în creștere, Mason a așezat în tăcere fiecare bucată de lemn la locul ei pe stiva perfectă. *Un animal mort trebuie să fie în apropiere*. A ascultat după zgomotul unui urs, al unei pume sau al unui alt prădător, dar tot ce a auzit a fost foșnetul liniștit al vântului în vârfurile înalte ale brazilor. A pășit încet spre partea din spate a magaziei de lemne, mâna atingându-i automat spațiul gol de lângă el unde își purta de obicei arma, și a văzut sursa mirosului.

A tras aer în piept, incapabil să se miște. Fața bărbatului era ascunsă de un înveliș cauciucat din care ieșiseră zeci de țepi minusculi, dar Mason știa că era mort. Nimeni nu putea supraviețui tăieturii largi și crăpate care îi deschisese gâtul.

„Denny?”

Viziunea lui Mason s-a întunecat când a recunoscut cămașa pe care Denny o purtase aseară la bar și vârfurile mustății sale negre și groase care ieșeau de sub acoperirea ciudată. Pământul părea să se clatine sub picioarele lui Mason, iar degetele îi amorțiseră.

Era cu siguranță șeful lui.

Alarmele se declanșară în capul lui, în timp ce Mason se ghemui la pământ și strâns la magazia de lemne, scanând zona.

Nimic.

A ascultat mai atent, căutând un sunet, orice sunet. Privirea îi sărea din umbră în umbră în pădure.

Tăcere.

Acceptând că era singur, s-a uitat lung la prietenul său, luptându-se cu dorința de a-i descoperi fața, știind că nu putea deranja dovezile. Incapabil să se oprească, a întins un deget și a atins dosul mâinii lui Denny.

Rece ca gheața.

La naiba.

Mason a dat încet înapoi după colț, încercând să își așeze picioarele acolo unde călcase înainte.

Vacanța se terminase.

***

Cabana de vacanță a lui Denny Schefte se afla adânc în pădure, la zece minute de Depoe Bay. Era ultima săptămână din octombrie, așa că micul oraș pescăresc de coastă era liniștit. Spre deosebire de lunile de vară, când turiștii aglomerau șoseaua principală, căutând puncte de observație din care să facă fotografii cu oceanul, golful închis și orașul pitoresc.

Pește și cartofi prăjiți, bomboane cu apă sărată și kilometri întregi de trafic aglomerat formau amintirile lui Mason despre vechile sale călătorii pe coastă, împreună cu fiul și fosta sa soție. Această călătorie fusese diferită. Localnicii erau mai numeroși decât turiștii, iar drumurile erau libere. Grupul lor fusese singurul străin din bar noaptea trecută. Au primit câteva priviri și au avut parte de o întâlnire nepoliticoasă cu un bețiv. Mason dăduse vina pe Ray, cu cămășile lui călcate și mocasinii lui lustruiți, pentru că subliniase faptul că erau turiști.

Orașele de pe coasta Oregonului erau mai puțin bogate decât marile orașe din vale. Asta nu era California. În cea mai mare parte a anului, pe coasta Oregonului era frig, vânt și gri, iar multe afaceri se luptau să supraviețuiască. Turismul era principala sursă de venit, dar sezonul era extrem de scurt. Mason nu se considera un snob; crescuse la o fermă din estul Oregonului rural, dar se obișnuise cu un Starbucks la fiecare colț de stradă și cu tacâmuri curate la restaurant. Ieri își cumpărase o ceașcă de cafea de la tejgheaua de gustări din magazinul de pescuit. Probabil că nu fusese cea mai inteligentă mișcare a sa. Putea bea aproape orice ceașcă de cafea neagră, dar aceea avusese un gust... ciudat.

Era ca și cum ar fi cumpărat acea ceașcă de cafea în altă viață; astăzi totul era diferit.

Stând lângă el în curtea cabanei lui Denny, Ray mormăi: „Cum se poate întâmpla asta?”

Mason l-a privit ștergându-și ochii și s-a uitat politicos în altă parte.

După ce se îndepărtase de cadavru, Mason îi trezise imediat pe ceilalți trei bărbați din cabană. Nu fusese niciodată atât de ușurat să vadă chipul lui

Ray. Tensiunea arterială îi crescuse brusc în timp ce bătea la ușa unui dormitor și apoi la alta, speriat că va mai găsi cadavre. Partenerul său, Ray Lusco, și detectivii Duff Morales și Steve Hunsinger s-au dat jos din pat într-o fracțiune de secundă de la strigătele lui Mason la ușile lor. Fără să se frece la ochi sau să-și întindă membrele. Toți cei trei bărbați au fost instantaneu treji și atenți, gata să reacționeze.

Asta venea odată cu slujba.

Furia, șocul și apoi tristețea trecuseră prin ei la viteze diferite și amețitoare. Cei patru au raportat decesul, au studiat locul faptei, și parcurseseră un perimetru rapid. Nu găsiseră niciun indiciu că o altă persoană s-ar fi aflat în apropierea cabanei. Acum stăteau la mică distanță de cadavru, așteptând sosirea primilor polițiști locali. Luaseră legătura cu localnicii, cu cel mai apropiat birou OSP și cu șeful lui Denny. Mason voia să o sune pe Ava, dar aștepta, dorind să poată să-i spună logodnicei sale mai mult decât „Denny e mort".

„A auzit ceva și a părăsit cabana?" a întrebat Duff. „Sau pur și simplu s-a întâmplat să iasă afară?"

„La naiba", a înjurat Steve. „Ar fi putut fi cineva în cabană? Să-l fi dus afară?"

Mason a scuturat din cap. „Am fi auzit. Denny e un tip mare. Nu există niciun semn de luptă nicăieri între aici și camera lui. Nu sunt urme de zgârieturi, nu sunt urme de târâre în pământ. El a mers aici pe cont propriu."

„Unde-i celularul lui?" A întrebat Ray.

„De obicei îl ține în buzunarul cămășii." Mason s-a uitat înapoi la Denny. „E clar că nu e acolo acum. Nu l-am văzut când m-am uitat în camera lui, dar nu am căutat. Sună-l", i-a spus el lui Ray.

Steve s-a întors în cabană pentru a asculta un ton de apel în timp ce Ray suna. „A intrat direct căsuța vocală", a spus Ray. Steve a alergat înapoi pe scări, clătinând din cap pentru a arăta că nu auzise niciun sunet înăuntru.

„Probabil a fost luat și închis. Nu ar trebui să începem să ne jucăm cu ceva ce ar putea fi o probă", a afirmat Mason. „Nu e treaba noastră să ne amestecăm în ancheta altcuiva."

„Prostii. Aici este Denny”, a spus Steve. „Nu-i vom lăsa pe țăranii locali să se ocupe de uciderea lui.”

„Nu o vor face”, a spus Mason cu o încredere forțată. „Uciderea unui căpitan al poliției de stat din Oregon? O vor transmite șerifului din Lincoln County, care probabil va suna la Crime Majore din Salem”, a adăugat el, referindu-se la biroul principal al OSP. În cazul în care comanda anchetei nu se îndreaptă imediat în acea direcție, el ar fi presat până ar fi făcut-o. Steve avea dreptate. Acest lucru nu putea fi lăsat în seama localnicilor.

„Știe cineva numărul fostei sale soții?” a întrebat Ray grupul.

Toată lumea a scuturat din cap. Mason nu-și putea aminti numele femeii.

„Doi băieți, nu?”, a întrebat Duff.

„Da, amândoi sunt căsătoriți și locuiesc în afara statului”, a spus Ray. Mason uitase și asta.

„Trebuie să facem ceva”, a spus Steve. „Nu putem sta degeaba.” Își trecu o mână prin păr, înrăutățindu-și și mai mult capul ciufulit. „Cum se numea barul la care am fost aseară?”

Mason nu era singurul care se gândea la cearta pe care Denny o avusese noaptea trecută cu un localnic.

„Barul lui Pete”, răspunse Ray. „Dar nu te poți gândi...”

„Ba da, pot”, a spus Steve. „Tipului ăluia i se pusese pata pe Denny. Dacă Mason nu intervenea, cineva ar fi dat un pumn. Nu știu care era problema ticălosului, dar Denny a spus că avea legătură cu camionul lui. Părea că se întâmpla de câteva săptămâni.”

Mason a dat din cap. „Dar doar pentru că cineva a făcut o adâncitură în camionul tău nu înseamnă că i-ai tăiat gâtul.”

Privirea maronie a lui Steve a întâlnit-o pe cea a lui Mason. „Știi la fel de bine ca mine că o mulțime de oameni au ucis pentru mai puțin.”

Adevărat.

„Cine l-a văzut ultima dată pe Denny?” a întrebat Duff. Maniera lui calmă a fost întotdeauna un bun echilibru pentru temperamentul lui Steve. Cei patru bărbați schimbară priviri. „Am urcat direct în camera mea când am ajuns acasă”, a spus Duff. „Din moment ce Denny era singurul care dormea la etajul

principal, l-ați văzut după ce m-am prăbușit?”

„Am rămas treaz și am vorbit puțin cu el acolo jos”, a spus Mason. „Am observat că era aproape unu și jumătate când m-am dus la culcare. L-a mai văzut cineva mai târziu? Sau l-a auzit după aceea?”

Toată lumea a scuturat din cap.

„Eram în pat înainte de unu”, a spus Ray. „Nu am auzit nimic”.

„La fel și eu”, a spus Steve. „Despre ce ați vorbit?” Și-a îndreptat o privire curioasă spre Mason.

Prin Mason a avut un déjà vu. Dintr-o dată se afla pe scaunul fierbinte, el fiind cel care văzuse ultima oară victima crimei. Mai fusese aici și înainte, când unul dintre informatorii săi fusese ucis și criminalul îi înscenase crima lui Mason.

Aproape că îl făcuse bucăți.

„Fără chestii de serviciu. Am vorbit doar despre pescuit și despre motivul pentru care a cumpărat cabana”, a spus el.

O sirenă slabă a devenit mai puternică și bărbații și-au îndreptat atenția spre capătul aleii. Stomacul lui Mason se simțea ca și cum ar fi mâncat prea multă salsa iute. Ardea și se răsucea. Ray i-a întâlnit privirea, iar el a văzut compasiune. Partenerul său își amintea exact iadul prin care trecuse în decembrie anul trecut sub lupa departamentului său.

Nu avea de gând să se întâmple din nou.

***

Mason se forță să stea deoparte și să privească cum ofițerii de la Departamentul Șerifului din Lincoln County și poliția statală din Oregon de la biroul din Newport încercau să nu se calce reciproc pe picioare.

„Tot ce ne mai trebuie acum este FBI-ul”, mormăi Ray.

„Nu-l exclud”, răspunse Mason. Ascultase fiecare cuvânt și urmărea fiecare mișcare a tuturor ofițerilor. Nimeni nu avea voie să facă vreo eroare sub supravegherea lui Mason.

Un polițist de patrulare din Lincoln City sosise primul; populația din Depoe Bay era prea mică pentru a susține un departament de poliție. Polițistul era tânăr și Mason paria că nu mai văzuse niciodată un cadavru. Așa cum se așteptase Mason, el a trecut rapid la adjunctul din Lincoln County și la ofițerii OSP care au apărut câteva minute mai târziu. Vestea uciderii unui căpitan OSP se răspândise rapid în rândurile ofițerilor. Șeriful comitatului Lincoln a apărut, îmbrăcat în blugi și cizme de drumeție, arătând de parcă abia se dăduse jos din pat. A strâns mâna tuturor detectivilor și i-a privit pe fiecare în ochi în timp ce le prezenta condoleanțe. S-a îndreptat spre cadavru și s-a aplecat, privindu-l lung, cu mâinile pe genunchi, în timp ce soarele dimineții îi strălucea pe părul argintiu. Mason auzise despre șeriful Michael Jensen în ultimul deceniu. Omul era cunoscut pentru faptul că vorbea deschis și făcea treabă. Nu își cerea scuze; era un om de acțiune. Dacă auzea ceva ce nu-i plăcea, se ocupa imediat de asta. Era tranșant și foarte popular în ținutul său. S-a întors la cei patru bărbați și și-a încrucișat brațele pe piept.

„Vreți să chem Unitatea de Crime Majore din Salem?", a întrebat el.

„Da, domnule." Cei patru au vorbit deodată.

Șeriful și-a răsucit buzele. „De obicei, aș face un caz pentru detectivii mei chiar acum. Dar acesta este unul personal pentru voi toți, nu?"

Dădu din cap.

„Și eu aș vrea ca toate resursele disponibile să se ocupe de asta", a suspinat el. „Și știu că OSP are mult mai multe resurse decât noi."

„Am putea merge mai sus", a spus Ray.

„Aș face-o", a spus șeriful. „Dacă ar fi fost șeful și prietenul meu, nu m-aș fi oprit la OSP. Fără supărare", a spus el repede.

Toți au făcut o pauză când tânărul polițist din Lincoln City s-a oprit în afara cercului lor și a pus o întrebare.

Mason s-a întors complet, cu fața la tânărul polițist. „Ce ai spus?"

Polițistul și-a ridicat bărbia, uitându-se de la șerif la Mason. „Am întrebat care e treaba cu masca Pinhead?"

„Pinhead?" a repetat Mason. Clipe scurte din filme de groază i-au inundat memoria. Nu se uitase niciodată la filme, dar fiul său Jake fusese un depen-

dent. Se îndreptă spre locul unde trupul lui Denny zăcea liniștit, așteptând ca tehnicienii de la locul crimei să înceapă procesarea.

Mason se holba la masca care încă îi acoperea fața lui Denny. Polițistul din Lincoln City ar fi vrut să o scoată când ajunsese, dar detectivii din Portland nu-l lăsaseră să o atingă.

Mason recunoscu personajul. Văzuse o paradă de icoane horror din cultura pop pe ecranul televizorului când trecuse prin living unde Jake se uita la filme ore în șir. Nu avea nicio idee din ce franciză cinematografică făcea parte Pinhead, dar știa că fusese una dintre preferatele lui Jake. Masca de pe fața lui Denny era prost ajustată, adunată și întredeschisă în mai multe locuri, ceea ce explica de ce nu o recunoscuse ca mască. Arătase ca o bucată umflată de cauciuc cu linii și ace.

A schimbat o privire cu Ray, care a scuturat încet din cap în timp ce șocul îi traversa fața.

„Din filmele de groază?" a întrebat Steve. „Nu mi-am dat seama că era de fapt o mască. Am crezut că era doar o încurcătură."

„Ce înseamnă?" a întrebat șeriful.

Capitolul 2

Ava McLane a deschis ușa micului magazin din centrul orașului Lake Oswego. Clopoțeii de pe ușă au zornăit ușor, iar ea a pășit într-un spațiu administrat de cineva cu gusturi de decorare mult mai bune decât ale ei. A fost imediat geloasă. Proprietara avea o pasiune pentru decorațiunile de pe plajă care o făceau pe Ava să scadă tensiunea arterială și stresul să-i iasă din membre. Oriunde se uita, vedea ceva ce își dorea... sau de care avea nevoie. Mobilier din lemn palid, fotografii izbitoare cu oceanul și sticlă de plajă în nuanțe de albastru înghețat și verde care îi relaxau creierul. A luat o plasă cu ochiuri de

sticlă, trecându-și degetul mare peste bucățile netezite de apă, imaginându-și-o într-un castron transparent pe căminul șemineului ei.

Avea un scop în vizitarea magazinului. Uitându-se în jur, a zărit câteva tablouri pe un perete din spatele magazinului. Și-a croit drum prin magazin, încercând să nu se lase distrasă de o comodă fabuloasă, rezistentă la intemperii, care aparținuse unei case din Martha's Vineyard. S-a oprit în fața primei acuarele și a înțeles de ce proprietarul prezentase această operă de artă.

Picturile cu linii de coastă erau izbitoare. Pustii și dezolante, dar profund captivante prin nuanțele și profunzimea lor. Singurătatea descrisă de picturile artistului i-a tăiat respirația. *Sunt eu singura care o vede?* Sau toată lumea a simțit golul?

S-a holbat la mica pancartă pe care era scris numele artistului. Jayne McLane.

În sfârșit ai reușit.

Nu era cine știe ce expoziție de artă, dar mândria a cuprins-o pe Ava.

Sper că asta te ajută să continui să te vindeci.

Ava schimba un e-mail pe săptămână cu geamăna ei, știind că fiecare cuvânt va fi analizat de un consilier înainte ca Jayne să-l citească vreodată. Jayne fusese incredibil de optimistă și mândră de prezentarea ei în magazinul de decorațiuni. Nevoită să confirme că Jayne nu exagera, Ava vânase micul anunț din ziarul local.

Expoziție de artă. Acuarelele de plajă ale lui Jayne McLane. De la 10 la 14. Cafea și prăjituri gratuite.

Îi spusese lui Jayne că va merge, presupunând că sora ei geamănă nu va fi lăsată să părăsească centrul de reabilitare. Doctorii lui Jayne se ocupau de recuperarea ei încet și cu atenție. După ce tăieturile de la încheieturile mâinilor i s-au vindecat, i-au încurajat pasiunea pentru artă, iar rezultatul au fost aceste șapte picturi.

„Sunt grozave”, a spus o voce masculină lângă ea. Ava s-a întors să vadă un bărbat în jur de șaizeci de ani care îi zâmbea. „Îmi place plaja.”

„Și mie.”

Părea inofensiv, dar Ava nu avea chef de vorbă. Își îndreptă din nou atenția spre operele de artă, realizând că cea cu nuanțe bogate de teal ar fi perfectă în sufrageria ei proaspăt remodelată.

„Îl cunoști pe artist?”, a întrebat-o colegul ei admirator de artă.

„Nu chiar”, a spus ea.

El a râs. „Mă întrebam doar dacă e din zonă.”

„Ar trebui să îl întrebi pe manager”, a spus Ava, nedorind să vorbească despre geamăna ei. Ar fi Jayne considerată localnică? În ultimul deceniu, numise vreodată un oraș casa ei?

El și-a întins mâna. „Eu sunt David.”

„Ava.” *Te rog, nu te da la mine.* Era prea bătrân pentru gustul ei.

„Cred că o să-l cumpăr pe ăla.” El a arătat spre cel pe care ea îl voia pentru sufragerie. Ea și-a mușcat buza, reținându-și dezamăgirea, iar el și-a îngustat sprâncenele gri. „Doar dacă nu aveai de gând să o faci? Tu ai fost aici prima.”

Ea a înghițit în sec. „Mă gândeam la asta”, a recunoscut ea. Altădată l-ar fi lăsat să cumpere tabloul, deoarece el vorbise primul, dar deja și-l imaginase în casa ei și știa că era perfect.

El le-a studiat pe celelalte. „În cazul ăsta, îl iau pe ăla.” Era a doua ei preferată.

El a privit-o. „Doar dacă nu ești nesigură în legătură cu primul?”

„Îl vreau.” Îl voia. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât mai mult vedea sentimentul de izolare al surorii ei în peisajul marin dezolant. Dar într-un mod bun. Un mod vindecător.

„Avem gusturi bune”, a spus el. Se uită în jurul magazinului liniștit. „O să găsesc un vânzător.” A plecat.

Ava a expirat. Comentariile bărbatului au confirmat că Jayne chiar avea talent - și nu doar în ochii surorii ei. Se întreba ce ar crede Mason despre amintirea constantă a lui Jayne în casa lor. Nu că ar fi prima. Își amintea de Jayne de fiecare dată când se uita în oglindă.

O vânzătoare a venit în grabă cu David în urma ei, evident încântată că

două dintre tablouri se vânduseră imediat. Ava a adăugat comoda la achiziția ei, împreună cu plasa de sticlă de plajă. A evitat să se uite direct la alte piese fermecătoare din magazin, știind că dăduse peste un magazin care îi vorbea inimii. Portofelul ei nu putea suporta cheltuielile chiar acum. Terapia cu amănuntul a fost o parte neașteptată a procesului ei de vindecare.

Miercurea trecută a fost prima dată când s-a întors la biroul FBI în două luni. A fost o perioadă de recuperare fizică, mentală și emoțională după ce a fost împușcată de aproape în timp ce se lupta cu un criminal în serie. Mult timp, s-a întrebat dacă se va mai întoarce vreodată. Tripla accidentare, o infecție mortală și tentativa de sinucidere a lui Jayne au aruncat-o într-o groapă adâncă și întunecată.

Se chinuise să găsească o cale de ieșire.

Terapeutul tăcut care o enervase pe Ava primăvara trecută se dovedise a fi o mană cerească. Ava o credea blândă pe Dr. Pearl Griffen, dar sub exteriorul ei docil se ascundeau o coloană vertebrală de oțel și o minte ageră. O împinsese și o împinsese pe Ava până când creierul ei văzuse viața așa cum exista cu adevărat. Nu versiunea contorsionată în care începuse să creadă.

Mason a stat alături de ea tot timpul, luându-și singur concediu de la serviciu și petrecând ore întregi pur și simplu în prezența ei. Vorbeau sau stăteau liniștiți. Nu conta; el era stânca ei. Mesajul era clar și răspicat că el era acolo pentru ea.

În boală și în sănătate.

S-a uitat la diamantul care strălucea pe mâna ei stângă. Se simțise ciudat în prima săptămână, dar acum era parte din ea. Un simbol că ea și Mason puteau face față oricărui gunoi pe care viața lor îl arunca asupra lor.

Cu siguranță trecuseră prin ce era mai rău.

Întoarcerea la muncă fusese o explozie de aer proaspăt revigorant. Înainte de asta, petrecuse săptămâni întregi simțindu-se sfâșiată în bucăți și trecând prin unele dintre cele mai profunde depresii și dureri pe care le experimentase vreodată, dar a ieșit puternică și plină de speranță. Fusese repartizată din nou la investigații criminale și i se atribuiseră o serie de cazuri

care îi concentrau creierul și o făceau să se simtă utilă. Întoarcerea a fost lucrul corect de făcut.

Ce nu mă omoară...

Luptase să iasă din acea groapă neagră și era pe drumul cel bun datorită lui Mason și doctorului Griffen. Fiecare zi ar fi un nou pas în călătoria ei, îi spusese doctorul; nimic nu dispare complet. *Dacă crezi că ai trecut peste asta, te înșeli singură.*

Ava înțelegea. Avea o formă de PTSD din cauza unui cocktail de abuzuri emoționale ale lui Jayne și a propriei traume fizice. Acum era încorporat și împletit în persoana care era. Pentru totdeauna.

Telefonul i-a sunat în geantă. Mason. „Denny a fost ucis", a spus el.

„*Ce?* Ești bine? Ce s-a întâmplat?" Ea s-a îndreptat spre ușa magazinului și a ieșit afară pentru intimitate.

Linia a rămas tăcută pentru câteva secunde. „Da, toți suntem bine. Nu știm cine a făcut-o. L-am găsit în această dimineață în fața cabanei. Avea gâtul tăiat." Cuvintele lui erau tăioase, tonul scurt, iar ea știa că se lupta. Inima i s-a frânt pentru el.

„Îmi pare atât de rău, Mason. Ați lucrat împreună mult timp."

Un mesaj i-a sunat la ureche, iar ea s-a uitat la ecran. Șeful ei voia să îl sune imediat.

Ava bănuia că nu era o coincidență. „Vrei să vin acolo?", a întrebat ea.

„Nu. Sunt bine." El a făcut o pauză. „Trebuia doar să te sun. Trebuia să-ți spun."

Ea a înțeles; și ea ar fi făcut la fel.

Durerea răsuna în vocea lui. Încerca să o ascundă, dar nu o putea păcăli. Ea *îl* cunoștea.

Trecuse prin momente dificile cu șeful său, dar Ava știa că avea mult respect și afecțiune pentru omul acela.

„Ce urmează?", a întrebat ea.

„Șeriful județului a transmis cazul la OSP."

„Va exista un conflict?" a întrebat Ava, știind că majoritatea agențiilor de aplicare a legii nu ar trebui să se ocupe de anchete ale propriilor oameni.

„Nu cred. Acest caz este diferit și nimeni nu este mai calificat să se ocupe de el decât OSP.”

Ava nu era pe deplin de acord, dar și-a ținut limba.

„Cu excepția voastră, băieți”, a recunoscut Mason.

„Vreți să vă cer să vă oferim sprijin?”

Telefonul a rămas tăcut. „Nu știu încă”.

L-a auzit acoperindu-și telefonul și răspunzând cuiva în fundal. „Trebuie să închid”, a spus el. „Te sun imediat ce aflu mai multe. Te iubesc”, a spus el cu fervoare.

Ea a reluat cele două cuvinte, încheind apelul în timp ce își făcea griji pentru durerea lui. Era nevoie de mult pentru a-l împinge pe Mason să-și dezvăluie sentimentele. Fără îndoială, toți bărbații care erau cu el trăiau același lucru. Un grup de polițiști duri, obișnuiți să fie coloana vertebrală a oricărei situații în care intrau, fusese dezbrăcat și lăsat să atârne.

Și-a sunat șeful înapoi în timp ce făcea o listă mentală de resurse pentru a sprijini ancheta pe coastă. Furia a concentrat-o. Nimeni nu ucide un polițist fără să stârnească furia tuturor forțelor de poliție din stat.

Agentul special adjunct responsabil Ben Duncan răspunse la telefon.

„Suntem cu ochii pe ancheta privind uciderea unui căpitan al poliției de stat din Oregon pe coastă.”

„Am auzit”, a spus Ava. „Vrei să mă duc acolo?”

„Nu ne-au cerut ajutorul și nu cred că OSP ar trebui să se ocupe de ancheta unuia dintre ei, dar e decizia lor. Te avertizez doar. Fă-ți plinul. Vei avea de condus două ore. Probabil mai mult.”

Ava știa că trebuie să vorbească. „Știi că victima era șeful lui Mason, nu? Și că Mason era pe coastă cu el?”

Duncan a înjurat. „Nu știam. Era unul dintre polițiștii care stăteau cu căpitanul?”

„Da.”

Duncan a tăcut câteva clipe. „Ce părere ai? Timpul tuturor este complet plin - prea plin - cu excepția ta. Zander are ceva timp la dispoziție, dar vreau doi oameni pe treaba asta.”

„Dacă obținem cazul.”

„Corect.”

„Nu cred că relația mea ar fi o problemă. OSP trimite o echipă de la crime majore. Primul lucru pe care îl vor face este să-și curețe proprii oameni. Odată ce numele lui Mason este curățat, nu există niciun conflict de interese.”

„S-ar putea să ne grăbim. Ar putea să-și găsească suspectul în spatele unui copac într-o oră.”

„Adevărat. Dar oricum trebuie să-mi fac plinul.”

Capitolul 3

Prea mulți oameni se înghesuiau pe proprietatea lui Denny, iar Mason se străduia să țină evidența tuturor. Se poziționase lângă adjunctul șerifului care ținea jurnalul de la locul crimei, urmărind cum oamenii semnau și luând notițe mentale despre departamentul și sarcina fiecăruia. Un tânăr hispanic glumea cu adjunctul în timp ce semna. Mason se apropie pentru a citi jurnalul.

„Tu ești medicul legist?” Nu a putut citi numele. Ceva Ruiz.

Bărbatul a zâmbit larg, surprinzându-l pe Mason cu dinții foarte strâmbi pentru vârsta sa tânără și profesia sa medicală. „Jason Ruiz. Tu trebuie să fii detectivul Callahan. Tocmai am vorbit la telefon cu șeful meu. Dr. Rutledge mi-a spus să vă salut și să vă transmit condoleanțele sale.” Îi strânse mâna lui Mason.

Zâmbetul doctorului Ruiz era contagios, iar Mason a simțit cum i se ridică moralul pentru prima dată în ultimele două ore. Mason s-a gândit că lanțul de bârfe spunea că medicul legist din Portland știa că el se afla acolo. Veștile despre un ofițer căzut la datorie circulă repede. Sau poate că Ava dădea telefoane, ungând roțile investigației în măsura posibilităților ei.

„Mulțumesc. Îi voi mulțumi lui Seth data viitoare când îl voi vedea...”

„Ceea ce speri să nu fie prea curând”, termină doctorul Ruiz gluma peni-

bilă pentru el. Probabil că toți medicii legiști o auziseră de prea multe ori. „Tu ai descoperit cadavrul?” întrebă doctorul Ruiz în timp ce se deplasau amândoi în spatele magaziei de lemne.

„Da.”

Dr. Ruiz l-a studiat pe Denny Schefte în timp ce își trăgea mănușile, botinele fiind deja la locul lor. Doi tehnicieni de la locul crimei s-au retras de la locul faptei, oferindu-i medicului legist o vedere completă a cadavrului. „Totul arată la fel ca atunci când l-ai văzut prima dată?”, l-a întrebat el pe Mason.

Mason a respirat adânc și s-a uitat atent la tăietura din gâtul lui Denny și la poziția membrelor sale. „Da. Nu a fost mișcat. Sângele este mai uscat acum. Mai multe muște.”

Medicul legist a aruncat o privire către tehnicienii de la locul crimei care se aflau în spatele lui Mason. „Ai fotografiile?”

„Da. Am fotografiat întreaga scenă, de la perimetru până la cadavru și am luat imagini ale cadavrului în poziția sa actuală”, a spus una dintre tinerele femei. „Te așteptam pe tine înainte de a colecta orice dovadă imediată de pe cadavru.” Dr. Ruiz îi făcu semn să facă mai multe fotografii în timp ce el folosea ușor o pensetă lungă pentru a ridica masca cu țepi.

Mason se forță să privească.

„Pinhead, înțeleg”, a spus doctorul Ruiz cu conversație. „Nu este unul dintre preferații mei, dar nu este nici cel mai rău personaj negativ.”

„Te uiți la filme de groază?” întrebă Mason. Sub mască, gura lui Denny era relaxată, ochii îi erau deschiși și ușor încețoșați. Medicul legist a palpat craniul lui Denny și s-a încruntat.

„Are o lovitură la ceafă.”

Mason nu a fost surprins. Presupusese că atacatorul ar fi trebuit să se furișeze pe lângă Denny pentru a profita de el.

Dr. Ruiz a trecut la brațe și a pipăit rapid toate membrele. Mâinile sale exersate au parcurs rapid toată lungimea corpului. I-a făcut semn lui Mason să îl ajute să îl întoarcă pe Denny pe o parte, pentru a-i putea examina vizual spatele.

„M-am uitat la destule filme de groază”, a spus medicul legist, răspunzând la întrebarea pe care Mason uitase că o pusese. „Cred că fiecare bărbat trece printr-o fază în care nu se mai satură. De obicei, la sfârșitul adolescenței, începutul vârstei de douăzeci de ani, aș spune.”

„Eu am sărit peste faza aia. Fiul meu nu a făcut-o. Este încă un fan.”

Dr. Ruiz a ridicat una dintre mâinile lui Denny, uitându-se atent la unghii și încheieturi. „Nu se văd răni defensive, dar e mult sânge uscat pe ele de când s-a apucat de rana de la gât. Lovitura la cap trebuie să-l fi amețit, nu să-l fi lăsat inconștient. Cu tot sângele, nu pot spune dacă unghiile au carne proaspătă sub ele. Vom împacheta mâinile și vom vedea ce găsim. Poate vom avea noroc și va fi ceva ADN sub unghii. Acum este prea greu să confirmăm dacă a ripostat sau a încercat să se apere. Mai târziu s-ar putea să găsesc niște vânătăi sub mâneci dacă a blocat vreo lovitură.”

Putea să-și fi cunoscut atacatorul? Greața se strecură pe gâtul lui Mason. Dr. Ruiz a scanat micile grupuri de forțe de ordine. „Unde este detectivul principal OSP?”

Mason a arătat spre o femeie blondă înaltă, într-o jachetă verde închis și blugi, care vorbea cu șeriful Jensen. „Chiar acolo. Nora Hawes.” Ea a aruncat o privire în direcția lor ca și cum i-ar fi auzit numele.

„Nu am întâlnit-o. O cunoști?”

„Un pic. Lucrăm în același birou, dar e acolo de doar două săptămâni. Partenerul meu Ray o cunoaște de când lucra în Salem. Nu pot spune destule lucruri bune despre ea.” Mason își rezervase judecata până nu o vedea pe femeie lucrând la mai multe cazuri. Ray nu ar fi spus că era în regulă decât dacă ar fi vorbit serios, dar cu Mason toată lumea începea de la nivelul zero și trebuia să dovedească ce poate. O aprobare din partea lui Ray însemna că Mason chiar zâmbea în timpul prezentării. Mason a fost surprins că OSP a desemnat un detectiv de la Crime Majore din Portland; biroul din Salem ar fi fost mai aproape, dar poate că era prea întins.

Dr. Ruiz a scos un termometru lung din geantă și i-a ridicat cămașa lui Denny. Mason a privit cum a făcut o mică tăietură sub cutia toracică a lui Denny și a introdus senzorul argintiu pentru a lua temperatura ficatului său. „O

să intru pe internet și o să verific care a fost temperatura aerului aici peste noapte”, a spus doctorul.

„Era 5 grade când l-am găsit acum două ore”, a spus Mason. „Când am ajuns acasă noaptea trecută, chiar înainte de ora unu dimineața, era 8 grade.”

Doctorul a scos senzorul în timp ce se uita lateral la Mason.

„Mă uit la temperatură aproape la fel de mult cum mă uit la oră. O țin pe partea din față a telefonului meu.”

Dr. Ruiz și-a răsucit buzele. „Voi obține înregistrările meteorologice oficiale, dar pe baza a ceea ce tocmai ai spus și a temperaturii sale actuale, a murit la scurt timp după ce v-ați întors la cabană noaptea trecută.”

„Mulțumesc, doctore”, a spus o voce feminină în spatele lor. Mason a aruncat o privire înapoi pentru a o vedea pe detectivul Hawes ascultând cu atenție. A întins mâna pentru a o strânge pe cea a medicului legist. El și-a dat jos mănușile și s-a ridicat să o ia. „Știam că fereastra de timp era scurtă din moment ce bărbații s-au întors chiar înainte de ora unu în această dimineață”, a continuat ea. „Iar detectivul Callahan l-a găsit la ora șase, dar e bine să știm la ce capăt al intervalului s-a întâmplat.”

„Bănuiesc că tăietura din gât va fi cauza morții, dar nu mă citați încă”, a spus Ruiz. „Lovitura la cap a fost dură, dar îmi imaginez că a venit înainte de gât și este clar că și-a atins gâtul în timp ce acesta sângera. Nu am găsit găuri de glonț sau alte răni majore în timpul evaluării mele rapide, dar voi ști mai multe după ce îl duc înapoi la centru și mă uit mai bine.” A aruncat o privire spre pământul de lângă capul lui Denny. „Cred că a sângerat chiar aici. Ai mai găsit sânge în altă parte?”

„Nu”, a spus detectivul Hawes. „Nicio urmă nicăieri încă.” Își întoarse privirea verde directă asupra lui Mason și nu spuse nimic.

El s-a simțit ca și cum ar fi avut o țintă pe frunte. Defensiva i s-a umflat în stomac și și-a mușcat limba. Nu avea nevoie să-i demonstreze că nu era implicat.

Încă.

„Aș vrea să te interoghez acum, detective”, a declarat Hawes. „Ce-ar fi să vorbim în mașina mea?”

***

Pe scaunul din față al Ford Explorer-ului ei, Mason suflă în ceașca de cafea pe care i-o dăduse detectivul Hawes. Cineva făcuse o cursă de cafea în Depoe Bay și reușise să se întoarcă cu o carafă mare de carton cu o cafea surprinzător de bună și un teanc de pahare de hârtie. Mason voia să întrebe unde o găsiseră.

Nu că ar fi plănuit vreodată să se întoarcă în Depoe Bay. Pitorescul orășel pescăresc își pierduse deja farmecul.

O cunoscuse pe detectivul Hawes în prima zi în care se transferase la Portland de la secția Crime Majore din Salem. Făcuse echipă cu Henry Becker, dar birourile lor erau la etaje diferite, deoarece în camera detectivilor principali nu mai încăpea un birou. Etajele separate au făcut ca perioada de cunoaștere să fie lentă. El fusese plecat de la birou în cea mai mare parte a celei de-a doua săptămâni de lucru a ei, dar până acum reacțiile celorlalți erau bune. Toată lumea comentase că arăta ca o Helen Mirren tânără.

Nora Hawes și-a așezat cafeaua în suportul pentru pahare și a luat un blocnotes. O privi cum îi scrie numele pe primul rând și simți o picătură de sudoare curgându-i pe partea inferioară a spatelui.

Hristoase.

Furia auto-direcționată l-a cuprins. El nu era un elev de clasa a opta care fusese prins spărgând geamurile școlii; era un polițist al cărui prieten apropiat fusese ucis. În rest, detectivul Hawes nu spusese nimic. Fusese politicoasă și profesionistă. Mintea lui se învârtea în jurul gurii de scurgere a vinovăției pur și simplu pentru că acum se afla pe partea vulnerabilă a interviului. Nu-i plăcea deloc poziția lui.

„Cât timp ai lucrat cu Denny?” a întrebat Hawes.

„Aproape zece ani.”

„Ai lucrat cu el înainte să fie promovat?”

„Da. Am fost chiar parteneri pentru o scurtă perioadă.”

„Cum a fost asta?”

Mason și-a păstrat tonul ușor, când de fapt îi venea să se holbeze la ea și

să o pocnească. „A fost bine. L-aș vrea în spatele meu la un apel.” Hawes a dat din cap la afirmația lui. Nu existau cuvinte mai puternice pentru a valida un alt ofițer.

„Care a fost primul tău gând când l-ai găsit?”

Amintirea era proaspătă. „M-am întrebat dacă ucigașul era încă acolo. Următoarea mea grijă a fost pentru băieții din cabană.”

„Au spus că i-ai speriat de moarte când i-ai trezit bătând în ușă.”

„Nu știam ce voi găsi înăuntru.”

„Ușa din față era descuiată când ai ieșit afară în dimineața asta?”

Mason a dat din cap. „Era. M-a surprins. Un polițist își încuie ușile chiar și în mijlocul pustietății.”

„Echipa de dovezi nu a găsit încă telefonul mobil al lui Denny”, a spus Hawes.

„Am observat că nu era la el în această dimineață.”

„Am o cerere la operatorul său de telefonie mobilă pentru ultima activitate pe telefon. Ei spun că aceasta este ultima locație pe care o au pentru localizarea telefonului.”

„Cineva l-a luat”, a spus Mason, evident. „Și i-a scos bateria sau l-a oprit. Probabil că este pe fundul oceanului până acum.”

„Sunt de acord. Până acum cineva și-a acoperit urmele. Nu am găsit nimic care să indice cum a ajuns la cabană sau cum a plecat. Nu există pământ moale cu urme de cauciucuri.” Frustrarea i-a încrețit fruntea pentru o scurtă secundă. „Ce poți să-mi spui despre cearta din bar de aseară?”

„Noi cinci eram la o masă în barul lui Pete. Comandasem câteva halbe de bere, dar nu veniseră încă. Nimeni nu băuse nimic în acel moment”, a adăugat el, întâlnindu-i privirea. „Au intrat trei tipi și unul dintre ei l-a văzut pe Denny. A venit la masă și a început să vorbească despre o adâncitură pe care pretindea că Denny i-o făcuse în camion la o vizită anterioară. Denny a negat că ar fi făcut-o, dar tipul începea să se enerveze și prietenul său părea gata să înceapă să dea niște pumni.”

„Ai putea să-i recunoști?”

Mason a închis ochii, vizualizându-i clar pe cei trei bărbați în jur de două-

zeci de ani. Toți purtau șepci, cizme grele și jachete groase. Început de barbă pe față. Unul era blond murdar, iar ceilalți doi aveau părul negru. „Absolut.”

„Ce s-a întâmplat în continuare?”

„Toată lumea de la masă se ridicase în picioare pe măsură ce cearta se întețea. M-am băgat între Denny și tipul principal și i-am spus că le fac cinste lui și prietenilor lui cu o halbă de bere dacă ne lasă în pace pentru seara asta și vorbesc a doua zi. S-au retras, iar eu i-am dat barmanului douăzeci de dolari ca să-i țin ocupați o vreme.”

„Destul de jalnic că douăzeci de dolari i-au potolit.”

„Așa am crezut și eu”, a spus Mason. „M-a făcut să cred că nu credea că Denny a fost cel care a făcut-o, dar a simțit nevoia să vorbească despre asta când l-a văzut.”

„Cât de des își vizita Denny cabana? Îl cunoșteau localnicii?”

Mason a ridicat din umeri. „Nu știu. La birou părea că mergea destul de des pe coastă. Barmanul l-a salutat pe nume noaptea trecută. Aș spune că oamenii care locuiesc aici îl cunosc.”

„Denny a lovit camionul acuzatorului său?” Maniera ei directă îl relaxase puțin.

Căuta răspunsuri. Își face treaba. Era o atitudine pe care el o înțelegea.

„El ne-a spus că nu a făcut-o. El a parcat lângă camionul tipului când a fost în oraș luna trecută. În acea zi, tipul a explodat când a văzut amprenta și s-a întors imediat împotriva lui Denny. Denny i-a spus atunci că nu el a făcut-o, dar și-a dat seama că tipul nu l-a crezut.”

„Erau cei trei bărbați beți noaptea trecută?”

„Am simțit miros de bere la cel cu care am vorbit, dar nu i-aș numi beți. Au băut destul ca să fie niște nemernici încrezuți.”

„Uneori, pentru a ajunge la acel nivel nu e nevoie de prea mult”, a fost de acord Hawes.

Ea a scris pe blocnotesul ei și vehiculul a devenit tăcut. „Când l-ai văzut ultima dată pe Denny?”

„Era aproximativ unu și jumătate dimineața când am ajuns în camera mea. Denny și cu mine stătusem singuri în bucătărie și vorbisem în timp ce

ceilalți băieți s-au dus direct în pat."

Hawes dădu din cap. Mason știa că îi interogase deja pe unii dintre bărbați și că urma să caute coerență între poveștile tuturor detectivilor. „Le-am spus celorlalți tipi că am vorbit doar despre pescuit și cabană. Asta nu era adevărat."

Ea a ridicat o sprânceană în timp ce aștepta ca el să continue, stiloul ei plutind deasupra blocnotesului.

„A vrut să mă întrebe despre fosta mea soție."

Buzele i s-au mișcat și sprânceana s-a ridicat mai sus.

„Fosta lui soție îl abordase cu privire la o nouă încercare a relației lor. Atât Denny, cât și eu suntem divorțați, iar el a vrut să știe ce aș fi făcut dacă fosta mea soție mi-ar fi spus același lucru." O roșeață i-a încălzit fața. „Acum sunt cu altcineva, dar m-aș fi gândit la asta dacă Robin mi-ar fi cerut să ne împăcăm cu ani în urmă. Ea a fost cea care s-a luptat să fie căsătorită cu un polițist și a trebuit să se despartă - nu eu. Denny era divorțat de când îl știam eu, iar pe fosta lui soție, Cindy, nu am cunoscut-o niciodată. Nu eram în măsură să îi spun ce să facă."

„Depinde de ei doi", a adăugat Nora. „Fiecare relație este unică pentru că oamenii sunt unici."

Mason a fost de acord. „A refuzat-o, dar cred că s-a răzgândit și s-a temut că a răspuns fără să se gândească bine. A mai avut și alte relații, dar nu au durat. A vrut să știe..." S-a oprit din vorbit, brusc stânjenit.

„Ce să știe?" a întrebat Hawes când Mason nu a continuat.

„A vrut să știe cum reușim eu și Ava să ne împăcăm. Părea să creadă că am găsit vreun secret." A ridicat pe jumătate din umeri. „I-am spus că vorbim despre orice și păstrăm mereu comunicarea deschisă." S-a mișcat în scaun. Trecuse de la a se simți ca o țintă la a vorbi despre cea mai personală relație a sa. El nu vorbea cu străinii despre astfel de lucruri. La naiba, Ray era prietenul lui cel mai apropiat și el nu vedea decât suprafața.

Ava îi deschisese ochii lui Mason. El crezuse că avea o viață solidă, deși ușor plictisitoare, iar lui îi convenea asta. Dar în timpul unui caz de răpire, ea a fost cufundată în viața și slujba lui. I-a insuflat oxigen în existența lui simplă.

După ce cazul lor s-a încheiat, el a descoperit că nu vrea să se întoarcă la viața lui fără ea.

Avuseseră suișuri și coborâșuri în ultimul an, dar în acest moment se aflau cu siguranță într-o parte ascendentă a ciclului. Planurile de nuntă erau discutate, geamăna ei Jayne era internată într-o instituție bună, iar afurisita lor de bucătărie fusese renovată cu doar cinci săptămâni peste program.

„Ei bine, detectiv Callahan, ai reușit să mă surprinzi. Nu mi-am dat seama că bărbații purtau discuții la miezul nopții despre relații." Ea a rânjit.

„Am crezut că-l cunoști pe Ray Lusco."

Ochii ei s-au luminat. „M-ai prins aici. Ray este cu siguranță diferit. Soția lui este o prietenă bună."

Mason observase că nu purta verighetă. O mulțime de polițiști căsătoriți nu o făceau. Nu voiau ca gunoaiele pe care le întâlneau să aibă vreo idee despre viața lor personală. El nu a întrebat-o dacă era căsătorită; nu era treaba lui.

„I-ai mințit pe ceilalți tipi pentru că nu voiai să împărtășești ceea ce Denny îți spusese confidențial."

„Am omis unul dintre subiectele noastre. Am discutat despre pește și cabana lui."

„Știai multe despre fosta lui soție?"

„Nu. Am auzit despre Cindy un pic aici și acolo. Denny nu se plângea de ea așa cum fac unii bărbați cu fostele lor iubite." El a făcut o pauză, realizând cât de puțin știa despre temperamentul lui Cindy. Era ea capabilă de crimă? „Nu mi-a spus cum a reacționat ea când el a refuzat să mai dea o șansă relației lor. A contactat-o cineva?"

„Nu încă. Voi merge să o anunț personal." A notat ceva pe carnețel. „Știi dacă există vreo dușmănie între Denny și colegii lui de muncă? Nu am fost acolo suficient de mult timp pentru a auzi bârfe."

Crezi că vreunul dintre bărbații din cabană ar fi putut face asta?

Mason ridicase deja această întrebare. O făcuse la prima oră după ce îl găsise pe Denny și din nou în timp ce doctorul Ruiz își făcea examinarea rapidă. „Între noi patru care suntem aici, nu. Categoric nu."

„Și la birou?"

„A supărat câțiva oameni de-a lungul anilor. Cine n-ar face-o în poziția lui? Suficient pentru ca unul dintre ei să conducă până pe coastă și să-i taie gâtul? Nu.”

„Nu din câte știi tu.”

„Nu din câte știu eu”, a fost de acord Mason. Toată lumea își ascundea adevăratele sentimente. Mai ales polițiștii. „Aș putea fi complet în întuneric cu privire la o situație.”

„Masca Pinhead înseamnă ceva pentru tine? Era Denny un fan? Ai mai văzut masca în cabană?”

„Sunt nedumerit în legătură cu masca”, a răspuns Mason. „Dacă Denny era un fan al groazei, eu nu știam despre asta. Și cu siguranță nu am văzut așa ceva în cabană”. El bănuia cu tărie că ucigașul o adusese cu el.

„Cine știa că voi cinci veniți aici? A știut cineva de la birou? Eu am știut pentru că Denny m-a rugat să mă ocup de o parte din program.”

„Toată lumea știa. Să aranjăm programul a fost o porcărie.”

Ea a făcut o notă și apoi i-a întâlnit privirea, oferindu-i un mic zâmbet care a semnalat sfârșitul interviului. „Mulțumesc, dle detectiv. Chiar dacă circumstanțele sunt nașpa, a fost plăcut să vorbesc cu tine mai în profunzime decât am făcut-o la birou. Și o să spun replica standard despre a mă anunța dacă vă mai trece prin cap ceva.”

„Nu m-ai putut opri.”

Telefonul ei a sunat și ea s-a uitat la el. Mason nu s-a putut abține și a observat DUNCAN FBI apărând pe ecran.

ASAC-ul Avei, Ben Duncan?

Mason a decis să mai rămână în vehicul câteva minute.

Capitolul 4

Ava bătea din picior în lift. Ajunsese la biroul FBI din Portland de lângă aeroport, cu rezervorul plin de benzină și cu trei mesaje de la ASAC Duncan în care îi spunea că trebuie să o vadă în biroul său imediat ce ajunge. Instinctul ei îi spunea că FBI-ul fusese în sfârșit implicat în crima de pe coastă, dar ce se putea schimba în decurs de o oră?

A coborât din lift și a fugit pe hol spre biroul lui Ben, fără să se oprească la birou. Ușa lui era deschisă. Înăuntru, agentul special Zander Wells și o agentă pe care a recunoscut-o cu greu se uitau peste umărul lui Ben la ecranul computerului său. Ei se îndreptară când ea intră și ea se simți ca și cum ar fi pășit într-un nor de tensiune.

„Ce s-a întâmplat? Este Mason?", a spus ea.

„Nu, nu!" Zander și-a ridicat mâinile. „Nimic de genul ăsta. Relaxează-te."

Ben și celălalt agent au repetat cuvintele lui Zander. Ea a respirat adânc și a forțat un zâmbet. „E destulă tensiune aici încât chiar și sora mea să se întrebe ce s-a întâmplat." Gluma era slabă, iar în privirea lui Zander strălucea compasiunea. El cunoștea personalitatea narcisistă a lui Jayne.

„O cunoști pe agentul special Mercy Kilpatrick?" a întrebat Ben Duncan. „E de la Terorism Intern".

Ava îi strânse mâna agentului, realizând că o văzuse scurt pe holuri. „Ce s-a întâmplat?" a repetat ea. Prezentările erau drăguțe, dar ea trebuia să știe de ce Ben îi trimisese de trei ori un mesaj.

„Ben mă anunța despre moartea căpitanului OSP de pe coastă, când am primit ceva mai multe informații." Zander a schimbat o privire cu Ben. „Victima a fost găsită cu o mască Pinhead pe față."

Ava dădu din cap, procesând detaliul ciudat. Imagini ale unui personaj palid de film cu ace dispuse într-o grilă pe față îi pluteau prin minte. „Asta e ceva nou."

„Când am auzit asta, m-am gândit imediat la Vance Weldon", a continuat Zander.

„Agentul nostru care s-a sinucis săptămâna trecută?” a întrebat Ava. „Nu-l cunoșteam. Îi știam doar numele”.

Zander părea sumbru. „A fost găsit spânzurat în garajul său, purtând o mască Freddy Krueger. L-am pus deja pe Ben să ia legătura cu detectivul OSP de la locul faptei și să-i spună că am putea avea un caz conex.”

Ava se holbă la el pentru o clipă lungă înainte de a se uita la Ben și la Mercy. Știa că biroul fusese zguduit de sinuciderea bărbatului, dar nu aflase detalii. O mască de groază părea un detaliu care ar fi urcat în lanțul bârfelor. O duzină de întrebări i-au trecut prin minte.

„Ești familiarizată cu Freddy Krueger?” a întrebat Ben.

„Din *A Nightmare on Elm Street*. El ucide copii în visele lor.” Ea a făcut o pauză. „Dar la Vance a fost o sinucidere, nu?”, a întrebat ea încet.

Cei trei agenți au schimbat o privire sumbră. „Ne mai uităm o dată”, a spus Ben.

Ava s-a uitat la agentul Kilpatrick. „Presupun că știți mai multe despre... sinuciderea lui Vance?”

„Corect”, a afirmat agentul de terorism intern. „Agentul special Weldon a fost găsit spânzurat de căpriorii garajului său lunea trecută de către soția sa”, a spus ea cu o voce egală. „Departamentul de Poliție din Vancouver a primit apelul și s-a ocupat de anchetă, dar eu am fost desemnată de agenția noastră să lucrez cu poliția și să supraveghez interesele noastre.”

Ava a dat din cap. Auzise că Vance Weldon lucra în terorismul intern. Pe lângă preocupările obișnuite pentru nevoile familiei agentului, acest tip de incident ar fi necesitat o interacțiune din partea agenției pentru a exclude orice joc murdar care ar fi putut avea legătură cu munca sa și pentru a se asigura că orice informații sensibile erau securizate corespunzător.

„Ce ați concluzionat?” a întrebat Ava. S-a uitat mai atent la Mercy Kilpatrick. Avea buclele lungi și întunecate ale unei Kardashian, dar prezența intensă a unui agent foarte experimentat. Inteligența radia din privirea ei, iar Ava voia să o cunoască mai bine.

Mercy și-a încruntat fruntea. „Nu am văzut sau citit nimic în rapoarte care să mă facă să mă îndoiesc că a fost o sinucidere. Chiar și soția lui a spus

că se lupta cu depresia.”

„Copii?”

„Niciunul.”

„Cum rămâne cu masca horror? Cu siguranță că a ieșit în evidență în caz ca ceva ce nu ar fi trebuit să fie acolo.”

Mercy a scuturat din cap. „Agentul special Weldon era un colecționar. Era fascinat de filmele horror, în special de Freddy Krueger. De fapt, avea o mică afacere secundară în care vindea online mănuși Freddy Krueger.”

„Mănuși? Ca mănușa pe care o poartă în filme cu toate lamele?” a întrebat Ava. Era arma principală a personajului.

„Da. Soția lui mi le-a arătat. El le face și par desprinse direct dintr-un platou de filmare. Nu sunt ascuțite, totuși”, a adăugat ea repede. „Soția lui nu a putut spune cu certitudine că masca era a lui, dar a spus că ar fi genul de lucruri pe care le deținea. Avea o mulțime de amintiri din filmele horror.”

„Lipsește o mască Pinhead?” a întrebat Ava.

„Încercăm să aflăm”, a spus Ben. „I-am lăsat un mesaj soției să mă sune înapoi.”

„Moartea căpitanului pe coastă nu are cum să fie o sinucidere”, a spus Zander. „Gâtul i-a fost tăiat adânc și nu a rămas niciun cuțit în urmă. Am auzit de oameni care și-au tăiat singuri gâtul, dar să ascunzi arma la timp? Nu se poate întâmpla. Și singurul sânge găsit era chiar lângă cadavru.”

Ava a dat din cap. Ascunderea cuțitului după tăierea propriului gât ar fi lăsat o urmă mare de sânge. Din ceea ce auzea, totul indica o crimă pentru căpitan. „Dar două măști de personaje horror pe doi ofițeri de poliție morți în decurs de o săptămână este prea mare pentru a fi ignorat”, a spus ea categoric. „Trebuie să ne implicăm și să ne uităm mai atent la moartea agentului nostru. Dacă nu a fost sinucidere, ar putea fi legată de unul dintre cazurile sale de terorism.”

„De acord”, a spus Ben. „Vă însărcinez pe tine și pe Zander, dar vreau să vă îndreptați mai întâi spre locul morții de pe coastă, pentru că este proaspăt. Faceți ce trebuie acolo și apoi începeți să cercetați cazul Weldon. Agentul Kilpatrick vă va da tot ce aveți nevoie.” El a ridicat o mână când Ava a deschis

gura. „Funcționez pe baza presupunerii că Mason va fi în curând exonerat oficial de orice implicare în moartea șefului său. Dacă îmi amintesc bine, voi doi ați fost în San Francisco la începutul săptămânii trecute, corect?”

Ava a dat din cap.

„Atunci nu a fost implicat în moartea agentului nostru. În momentul de față, asta e suficient pentru mine.”

Logica lui era puțin cam slabă, dar Ava știa că nu avea pe altcineva de repartizat. Nu avea de gând să se certe cu el; ea voia cazul.

S-a uitat la Zander. „Ești pregătit pentru o călătorie pe coastă?”

***

„Agentul special Vance Weldon a fost descoperit spânzurat în garajul său, la șase și jumătate dimineața, de către soția sa, lunea trecută”, rezumă Zander din dosarul de pe genunchi. Dăduse telefoane și îi citise detalii despre caz Avei în timp ce aceasta conducea spre ocean. „Un taburet din garaj fusese răsturnat și mâinile lui nu erau legate. Soția lui, Sharon, a încercat pentru scurt timp să îl dea jos, dar și-a dat seama că era mort de câteva ore și a sunat la 911.”

„E oribil”, a murmurat Ava, imaginându-și cum ar fi încercat să-l dea jos pe Mason de pe grinzi și apoi și-ar fi dat seama că era mort. „Prima la fața locului a fost o patrulă din Vancouver?”

„Da”, a spus Zander. „Acest raport spune că ea i-a implorat să-l taie, iar primii doi polițiști de la fața locului au făcut-o.”

„Distrugerea probelor.”

„Fiind oameni”, a replicat Zander. „Nu sunt sigur ce determină dacă trebuie să încerce să îl resusciteze. Îmi imaginez că e greu să dai peste un spânzurat și să te obligi să lași cadavrul acolo sus, întrebându-te dacă coborându-l l-ai fi putut salva.”

Ava a fost de acord cu reținere. Era ușor să spui din confortul distanței ce ar fi trebuit să facă ofițerii; era o experiență complet diferită să stai în locul

lor lângă o soție isterică.

„Ce altceva mai spune despre scenă?”

„Era îmbrăcat în blugi și un tricou. Soția lui a spus că erau hainele pe care le purtase cu o zi înainte.”

„Deci nu a ajuns în pat. Ea nu a observat până a doua zi dimineață?”

„Soția lui a spus că nu era neobișnuit pentru ea să se culce înaintea lui.” El și-a studiat ecranul laptopului. „Frânghia a fost predată ca probă, dar din moment ce a fost considerată sinucidere, nu s-au făcut teste. Soția nu a putut spune dacă frânghia provenea din casa lor sau nu.”

„Cine a făcut autopsia?”

„Seth Rutledge.”

„Ca medic legist șef în stat, el conduce o navă strânsă. Mi-e greu să cred că a greșit una”, a spus Ava.

„Nu știm dacă a făcut-o”, a spus Zander cu precizie.

Ava își strânse buzele și rămase concentrată pe autostradă. Zander avea dreptate. Ea făcea presupuneri. *Măști de groază. Aplicarea legii.* Cum să fie una sinucidere și una crimă?

Ambele trebuie să fie una sau alta?

„Mă deranjează și pe mine”, a spus Zander. Ea îi aruncă un zâmbet.

Zander Wells devenise un bun prieten. Fost membru al Cyber-crime, reușise să-și prelungească împrumutul temporar la Unitatea de Combatere a Crimelor Violente într-o ședere mai lungă. Îi spusese Avei că, oricât de mult îi plăcea să bată toată ziua pe tastatură, îi plăcea mai mult diversitatea de la Infracțiuni Violente. Mason susținea că agentul ar fi vrut mai mult decât prietenie de la Ava, dar ea nu prea îl credea. Zander nu-i vorbise niciodată despre sentimentele sale, dar ea simțise întotdeauna o vibrație de admirație din partea lui. Îi plăcea să creadă că era un rezultat al eticii muncii ei. Nu interes romantic.

În mod ciudat, relația ei strânsă de muncă cu Zander nu îl deranja pe Mason. Dacă cineva ar fi fost gelos, logodnicul ei, un cowboy ușor țărănesc, cu valori de modă veche, ar fi fost omul potrivit. Dar îl plăcea pe Zander și nu era amenințat de prezența lui. Ava nu avea ochi decât pentru Mason.

Ar trebui să-i aranjez lui Zander o întâlnire cu Cheryl. Vecina ei era și organizatoarea nunții ei. I-ar putea vedea pe cei doi ca pe o pereche bună.

Hmmmm.

„Am putea fi într-o vânătoare de gâște sălbatice”, a spus Ava, scoțându-și din cap ideea de a face perechi. „Măștile ar putea fi o pură coincidență. Ai efectuat o căutare VICAP cu măști horror ca unul dintre criterii?”

„Am rulat mai multe, folosind un amestec de cuvinte-cheie diferite. Nu am găsit nicio altă crimă care să aibă în comun măștile horror și forțele de ordine.”

„Dar fără termenii de aplicare a legii?”

„Au apărut unele lucruri ciudate, dar nimic care să pară corect.”

„Care este istoria lui Weldon cu depresia? A mai încercat să se sinucidă?” a întrebat Ava.

„Are câțiva ani de consiliere și medicație. Soția lui credea că este bine sub control. Ea spune că a avut un incident cu înghițirea de pastile la sfârșitul adolescenței, când era plecat la facultate.”

„A avut?” a întrebat Ava brusc, surprinsă că trecuse de testele și verificările riguroase ale FBI.

„Ea spune că nu a spus nimănui, nu s-a dus la spital, iar poliția nu a fost anunțată, așa că nu există nicio înregistrare.”

„Este doar cuvântul ei.”

„Mama lui a verificat povestea soției lui. Știa despre pastile și spune că fiul ei i-a recunoscut acest lucru la aproximativ un an după ce s-a întâmplat. El părea să-și fi schimbat viața și starea psihică, așa că ea a pus totul pe seama unei luni proaste.”

„O lună proastă”, repetă Ava, cu cuvintele acrișoare în gură. Măcar dacă restul lumii ar fi avut experiența ei de a trăi alături de cineva cu o boală mintală gravă. Înțelegea că geamănul ei era un caz extrem, dar asta o ajuta să vadă într-o lumină înțelegătoare oamenii care trăiau cu afecțiuni mai puțin grave.

„Știu”, a spus Zander. „Dar nu știm cum se comporta Weldon când locuia cu ea. Din exterior, el ar fi putut părea lipsit de simptome și nu ar fi lăsat-o niciodată să știe ce se întâmplă. S-ar putea să fi avut vieți foarte normale.”

L-a simțit că o studiază și a privit-o fix peste volan. „Cum se simte Jayne?”, a întrebat el.

„E bine.”

„Cum se simte *cu adevărat*?”

Ea s-a uitat la el. Pe fața lui nu se citea decât îngrijorare. Ea și-a forțat aprehensiunea față de numele surorii ei să dispară. „Primesc un e-mail de la ea o dată pe săptămână și întotdeauna îi răspund.”

„Așa și trebuie.”

„Este urmărită foarte îndeaproape. Am fost norocoși să o internăm într-o instituție atât de bună. Comunic regulat cu coordonatorul ei de tratament, iar ea este optimistă în privința sănătății lui Jayne. Jayne a găsit chiar și un magazin care a fost dispus să expună unele dintre picturile ei.”

„Acuarelele ei? Avea destule de expus?”

Ava era încântată că Zander își amintea de pasiunea lui Jayne. Avuseseră o mulțime de discuții despre geamănul ei. „A făcut unele noi recent. Am fost suficient de impresionată încât să cumpăr una și un alt cumpărător a cumpărat una în timp ce eram acolo.”

„Arta ei nu e nașpa”, a afirmat Zander.

Ava a zâmbit. „Nu, deloc.”

„Care este planul medicilor pentru viitorul ei?”

A tăcut pentru o clipă lungă. „Să o ducă încet spre independență. Să o țină sub medicație și în programul de terapie.” Nu era nimic nou pentru Ava. Se ocupase de același plan pentru sora ei geamănă de zeci de ori. Va funcționa de data asta?

„Și planul tău pentru tine?”, a întrebat el încet.

„Să păstrez distanța. Să fiu cu ochii pe propria mea viață.”

„Tentativa ei de sinucidere aproape te-a distrus.”

Ava nu a spus nimic. Zander fusese martor la o parte din prăbușirea ei emoțională din cauza tensiunii dorinței de moarte a lui Jayne. „Putem să nu vorbim despre asta chiar acum?”, a șoptit ea.

„Îmi pare rău. Nu e treaba mea. Îmi fac doar griji...” El s-a oprit. Ea s-a uitat la el, dar atenția lui era îndreptată spre fereastră.

„Îți apreciez îngrijorarea. Chiar o fac”, a spus Ava. „E încă foarte proaspăt.” Se simțea groaznic pentru că a închis conversația, dar geamănul ei era un teritoriu dificil și știa că Zander înțelegea. Avea proprii lui demoni despre care nu-i plăcea să vorbească. Ea știa că fusese căsătorit și că soția lui murise, dar el nu deschisese niciodată subiectul.

Spre deosebire de ea, care își dezvăluise istoria vieții atunci când el o întrebase.

Poate că trebuia să-l întrebe despre soția lui. Natura ei era să nu se amestece în ceea ce cineva nu împărtășea cu ușurință, dar întotdeauna se simțea bine când Zander o întreba despre Jayne. El nu dădea niciodată din gură.

„Mă bucur că te-ai întors la muncă. Mă întrebam dacă o vei face”, a spus Zander.

Inima ei s-a încălzit. „Și eu mă întrebam. Mă simt bine să mă întorc. A fost decizia corectă pentru mine.”

„Fă stânga la următorul drum”, i-a spus el. Ava a ieșit de pe șoseaua sinuoasă de coastă. Urmaseră șoseaua timp de câțiva kilometri, având ocazional sclipiri cenușii ale oceanului. Coasta Oregon era uimitoare într-o zi însorită și chiar și în zilele gri avea o frumusețe sălbatică, dar Ava o găsea deprimantă după căldura și energia coastelor din sudul Californiei. Apa era înghețată indiferent de perioada anului.

„Speram să văd golful”, a spus Zander. „E mai departe pe autostradă.”

„Putem merge până acolo când terminăm.”

I-a urmat indicațiile timp de încă zece minute, îndreptându-se spre est și îndepărtându-se de apă. Au luat o curbă și Zander a înjurat în sinea lui. Camioanele cu sateliți ale canalelor de știri erau aliniate pe ambele părți ale drumului. Ava s-a încruntat la intruși, întrebându-se cum se descurca Mason cu publicitatea. El ura presa. Mai ales când lovea aproape de casă.

Un adjunct al șerifului a pășit pe șosea și a ridicat mâna. Ava a încetinit până la oprire.

„E rândul nostru”, a spus Zander.

Capitolul 5

Inima lui Mason a tresărit când Ava a ieșit din mașina ei.

De fiecare dată. Tot ce trebuia să facă era să o vadă și ziua lui se lumina. L-a zărit imediat în mulțime și i-a zâmbit. Coada ei de cal închisă la culoare și zâmbetul ei cald făceau totul mai bun. Dintr-o dată a simțit nevoia să o audă vorbind, să îi audă vocea joasă care întotdeauna îi făcea stomacul să zvâcnească.

Fluturând într-un mod masculin.

A fost încântat să-l vadă pe Zander Wells coborând din partea pasagerului. Creierul ascuțit al agentului nu înceta niciodată să proceseze, iar el aducea neprețuite abilități deductive pe care Mason le dorea pentru acest caz.

Trupul lui Denny tocmai fusese luat. Din cauza poziției sale și a circumstanțelor ciudate din jurul morții sale, fusese transportat direct la biroul medicului legist principal din Portland, în locul uneia dintre morgile mai apropiate. Mason știa că Ava și Zander ar fi preferat să-l vadă pe Denny încă la locul crimei pentru ancheta lor, dar trebuiau să se mulțumească cu fotografiile. Se simțea ușurat că FBI-ul fusese chemat să ajute în acest caz, pentru că avea resurse pe care OSP și șeriful județului și le puteau dori doar.

Voia tot ce e mai bun pentru Denny.

Și ce e mai rău pentru ucigașul lui.

„Ăsta trebuie să fie FBI-ul”, a spus Nora.

„Este. Suntem - adică voi sunteți - norocoși că îi avem”, a subliniat Mason.

„Sunt de acord”, a afirmat ea.

„Sunt surprins că au trimis-o pe Ava”, a adăugat Ray. „Ai crede că...”

„Detectiv Lusco”, a spus Nora tăios. „Nu-mi spune că ai o problemă cu faptul că au trimis o femeie agent.”

Mason și-a mușcat interiorul obrazului în timp ce Ray se bâlbâia să explice. Înainte ca partenerul său să poată formula un răspuns coerent, Ava și Zander au ajuns la ei.

Ava nu s-a oprit, ci a mers direct în brațele lui Mason, ignorând regula

lor permanentă de a evita manifestările publice de afecțiune în timpul serviciului.

„Oh”, a spus Nora cu o voce surprinsă. „Îmi pare rău, Ray. Acum înțeleg reacția ta.”

Mason și-a înfășurat brațele în jurul umerilor Avei și și-a îngropat fața în părul ei, simțind cum stresul din ultimele opt ore îl epuiza brusc. Voia să găsească un colț liniștit și să o țină pur și simplu în brațe. Poate că asta ar face ca moartea lui Denny să iasă din creierul lui, în loc să se învârtă mereu în cerc ca o pasăre de pradă, fără să încetinească niciodată. Era mereu prezentă, îi cerea mereu atenția, nu-l lăsa niciodată să se relaxeze.

„Îmi pare atât de rău, Mason”, a șoptit Ava. „Ești bine?”

„Acum sunt”, a spus el aspru, conștient de mai multe perechi de ochi care îi priveau. Puteau să se ducă toți dracului. Avea nevoie de un minut cu ea și avea de gând să profite de el. L-a auzit pe Zander prezentându-se Norei Hawes.

Ava s-a retras și l-a privit în ochi, studiindu-l atent. Trebuie să fi părut stăpân pe sine, pentru că s-a întors spre Nora, întinzându-i o mână.

„Tu ești detectivul OSP pentru acest caz? Eu sunt agentul special Ava McLane. Sunt logodită cu Mason, dar șeful meu nu are o problemă cu mine în acest caz. Tu ai?”

Detectivul Hawes i-a luat automat mâna Avei, evaluând-o. „Nu mi se pare corect ca un anchetator să fie implicat intim cu un martor.”

Mason și-a ținut limba. Mingea era în terenul Avei, iar ea nu avea nevoie de niciun ajutor din partea lui.

„Ai fost informată despre ceea ce am crezut că a fost sinuciderea agentului special Weldon?” întrebă Ava.

„Am fost.” Nora a spus, înclinându-și capul spre Mason și Ray. „Toată lumea de aici a fost.”

Cu toții fuseseră uimiți de conexiunile care implicau mascații și forțele de ordine. Toată lumea a simțit că probabilitatea ca cele două cazuri să nu aibă legătură era minusculă.

„Gândiți-vă la rolul nostru mai degrabă ca la niște observatori care privesc peste umerii tuturor”, a spus Ava cu seriozitate. „Agentul special Wells

va fi principalul agent FBI. Vrem să știm dacă agentul nostru a fost ucis, la fel cum voi vreți să-l găsiți pe ucigașul lui Denny Schefte. Suntem aici pentru a ne asigura că fiecare piatră este privită de două ori dedesubt."

Nora îi ține privirea. Ray și Zander și-au întors amândoi privirea de la tensiunea dintre cele două femei.

„Sunt sigură că va fi bine", a fost de acord Nora. Ea a schițat un zâmbet sincer. „Îmi place francheța ta, agent special McLane."

Ava a încuviințat din cap. Zander și Ray au părut ușurați, iar Mason a simțit că aerul se limpezește.

„Sentimentul este reciproc, detectiv Hawes." Ava s-a uitat la bărbați. „Mă bucur să știu că a fost prezent un cap calm în această dimineață."

„Mie-mi spui", a spus Nora. „Am crezut că acest grup era pe cale să facă pe cowboy-ul și să înceapă să scotocească pădurile în căutarea unui criminal când am ajuns aici."

„Este o locație frumoasă. Și accidentată, de asemenea", a spus Ava. Ea a scanat încet zona, dar Mason știa că nu admira peisajul. Își făcea o idee despre locație.

Mason i-a urmat privirea, încercând să privească zona cu alți ochi. Când ajunsese prima dată, cu câteva zile în urmă, apreciase frumusețea. Roșul intens al cabanei în contrast cu bradul întunecat. Ceața din vârful copacilor în diminețile timpurii. Micile petale de levănțică printre ierburile înalte. După moartea lui Denny, tot ce a văzut a fost o scenă a crimei.

Proprietatea a fost contaminată.

Tehnicienii de la locul crimei intrau și ieșeau din cabană. Au îndepărtat deja dovezile din spatele magaziei de lemne și au mobilizat toți ofițerii care au răspuns pentru o căutare în zona împădurită imediată, care nu a scos la iveală niciun strop de dovezi. Nici urme de pași, nici ambalaje de gumă, nici gunoi aruncat.

Cum l-a făcut criminalul pe Denny să părăsească casa?

Cine a făcut-o?

O licărire de galben închis a trecut printre brazi, iar Mason a zărit un umăr și spatele unui cap îndepărtându-se rapid.

„Cineva fuge prin pădure”. A luat-o la fugă după siluetă fără să aștepte să vadă cine îl urma, recunoscător că în dimineața aceea își pusese pantofi de tenis în loc de cizmele obișnuite de cowboy.

În spatele lui a auzit-o pe detectivul Hawes strigând instrucțiuni să se împrăștie prin pădure și să taie calea suspectului. El a ignorat-o. Nu era nimeni între el și fugar și nu avea de gând să se oprească pentru a asculta indicații.

Inima îi bătea în piept, adrenalina îi creștea. A fugit printre copaci și tufișuri, împingând printre ramuri și frunze, dureros de conștient că nu era înarmat. Figura a dispărut, iar el a continuat să înainteze, pompându-și picioarele mai tare. De două ori s-a împiedicat de solul denivelat, dar a reușit să rămână în picioare.

Un pocnet a venit dinspre stânga lui și a schimbat direcția. A văzut ramuri joase mișcându-se și a împins mai tare. Strigătele ofițerilor din spatele lui au devenit tot mai slabe și figura a apărut în fața ochilor. Era un bărbat blond într-un hanorac galben-închis.

„Poliția statului Oregon! Opriți-vă!”

Bărbatul nu s-a oprit, dar Mason câștigase teren. Estimase că între el și suspect erau mai puțin de douăzeci de metri.

Brațele blondului s-au agitat pentru o fracțiune de secundă și a dispărut din vedere. Mason l-a auzit țipând de durere.

Câteva secunde mai târziu, Mason se afla deasupra unui bărbat care se zvârcolea în pământ, ținându-se de brațul drept. Căzuse într-un șanț larg și puțin adânc.

„Pe burtă, cu brațele întinse în lateral!”

„Nu pot, la naiba! Cred că e rupt!”

Mason a coborât în șanț, l-a rostogolit pe burtă, i-a pus un genunchi pe spate și i-a tras brațele în lateral în timp ce bărbatul țipa.

Nu avea cătușe sau o armă, dar durerea îl distragea pe suspect de la observație. Mason știa că avea o duzină de ofițeri cu cătușe nu departe în spatele lui. A tras brațul stâng al bărbatului la spate și l-a căutat stângaci după arme cu cealaltă mână.

Pași s-au prăbușit prin pădure.

„Aici!” a strigat Mason. „E la pământ! Aici!”

Un adjunct din Lincoln County a dat buzna printre tufișuri. „Am nevoie de cătușele tale”, a spus Mason. „Ajută-mă să verific dacă are arme. Crede că și-a rupt brațul.”

„L-ai doborât?” Adjunctul a sărit în șanț și i-a dat lui cătușele lui Mason.

Și-a trecut mâinile peste picioarele bărbatului. „Nu, s-a împiedicat.”

„Uh-huh.”

„Serios. Asta e ceea ce s-a întâmplat. Hei, te-ai împiedicat, nu?” L-a împuns pe bărbat în spate.

„Du-te dracului. *Ai grijă la braț!”* a țipat el când Mason l-a tras de brațul drept pentru a-i pune cătușele.

„Uite încă un set.” Adjunctul i-a înmânat o a doua pereche pe care să o lege de prima pentru a-i lăsa brațelor bărbatului mai mult spațiu. Alți trei ofițeri, printre care Nora Hawes și Ray, s-au poticnit în zonă.

„Bună treabă, Callahan!” Ray l-a bătut pe spate. Mason stătea în picioare, respirând greu în timp ce se uita în jur după Ava. Adrenalina i se simțea ca focul în vene și voia să dărâme copacii pentru a o găsi. Ea a apărut o secundă mai târziu și el s-a relaxat.

„Ce făceai în pădure?” i s-a adresat bărbatului de pe jos.

„Nu e ilegal să fiu în pădure”, a replicat acesta. „Nu mă puteți aresta.”

„Atunci de ce fugeai?”

„Pentru că ai fugit după mine!”

Mason s-a dat la o parte și a îngenuncheat ca să se uite bine la fața lui. Era unul dintre băieții de la incidentul din bar.

„Ți-a plăcut halba de bere pe care ți-am cumpărat-o?” a întrebat Mason.

***

Ava l-a ascultat pe suspect cum se văita în timp ce stătea lângă mașina unui adjunct, în timp ce Nora făcea demersuri pentru ca doi adjuncți să-l ducă la spital. Un portofel din buzunarul lui a dezvăluit că numele bărbatului era

Tim Jessop și locuia în Depoe Bay. Cei trei prieteni detectivi ai lui Mason stăteau în apropiere, cu brațele încrucișate pe piept, urmărind fiecare mișcare a suspectului.

„Îl cunosc pe tipul ăsta", a mormăit unul dintre adjuncții locali. „L-am arestat pe el și pe amicii lui de o jumătate de duzină de ori pentru că erau proști."

Ava a rânjit. Își putea imagina cu ușurință ce fel de lucruri făcuseră Jessop și prietenii lui pentru a-și atrage disprețul poliției. Probabil că cele mai multe implicau alcoolul. După spusele lui Mason, dacă nu ar fi calmat grupul cu o halbă de bere aseară, idiotul ar fi stat probabil într-o celulă de închisoare să se răcorească.

Poate că dacă ar fi sunat la poliție, Denny nu ar mai fi fost mort.

Își scutură capul, sperând că creierul lui Mason nu urmase aceeași logică. Nu aveau nicio dovadă că bărbații aveau vreo legătură cu moartea lui Denny. Încă.

Adjunctul știa numele câtorva dintre prietenii lui Jessop. El a scos pe computer fotografiile lor de pe permisul de conducere și cei patru detectivi OSP l-au reperat imediat pe bărbatul care se certase cu Denny în bar. Sam Gates.

„Sam nu a făcut nimic", a izbucnit Jessop. „De ce îl căutați?"

Nora s-a apropiat de bărbat. „Cum îți simți brațul?"

Jessop s-a aplecat departe de ea. „E al naibii de rupt. Îl voi da în judecată."

S-a uitat peste umăr la cei patru detectivi OSP care așteptau, la Ava, la Zander și la adjuncți. „Ce-ați spus? Mașina de patrulare are probleme la motor? Dar omul ăsta trebuie să ajungă la spital."

Ava a decis că trebuie să o cunoască mai bine pe Nora Hawes. „Mașina mea a rămas fără benzină", a spus detectivul Hunsinger. „Nu vă pot ajuta." „Și a mea", au sunat alte trei voci.

„La naiba cu voi toți", a spus Jessop. „Vreau un avocat." Vocea lui era subțire de durere.

Și teamă.

„Încercăm să te ducem la spital”, a spus Nora. „Nimeni nu e arestat. Vrem doar să știm ce ai făcut după ce ai plecat de la Pete's Bar noaptea trecută.”

Privirea lui Jessop s-a îndreptat spre Mason. „M-am dus acasă.”

„Se pare că îl recunoști pe detectivul Callahan. Îți dai seama că toți cei cinci bărbați pe care prietenul tău Sam i-a hărțuit în bar aseară sunt detectivi la Poliția de Stat din Oregon?” a spus Nora cu dulceață.

„Sam nu a făcut nimic. Un tip i-a lovit camionul. Sam a vrut ca el să plătească pentru asta.” Privirea lui a sărit între bărbați. „Nu-l văd pe tipul ăla.”

Ava a înțepenit. Jessop părea să nu știe că Denny Schefte era mort. Pe fața lui furioasă nu se citea nicio viclenie. Detectivii își mișcară picioarele când aceeași observație îi lovi.

„Ce a făcut Sam după ce ați plecat de la Pete's Bar?” a întrebat Nora.

„Întreabă-l pe el. L-am lăsat acasă la el.”

„La ce oră?”

Jessop și-a încrețit fața în gând. „Nu știu. A fost după ultimul apel. Am închis localul.”

„De ce erai în pădure?” a întrebat Nora cu o voce mai blândă.

El a ridicat din umeri și s-a uitat în altă parte. „Vroiam doar să văd ce se întâmplă. Toată lumea spunea că polițiștii umblă prin toată zona asta. Nu locuiesc prea departe de aici.”

Ava s-a uitat la unul dintre adjuncți, care s-a uitat la permisul lui Jessop din mână și a dat din cap.

„O să mă duci la spital acum?” a implorat Jessop.

„Cum merge motorul?” a întrebat Nora fără să se uite înapoi la adjunct.

„Mai bine”, a spus el. „Aproape reparat”.

Jessop s-a ofilit împotriva mașinii de patrulare. „De ce faceți asta? Nu am atins pe nimeni. Noaptea trecută”, a adăugat el grăbit.

„Ai vorbit astăzi cu vreunul dintre prietenii tăi care au fost acolo noaptea trecută?” a întrebat Nora.

„Păi, da. Sam și Josh au fost la restaurant în această dimineață. Acolo am auzit despre polițiști. Probabil că sunt încă acolo. Le-am spus că mă duc să arunc o privire, pentru că locuiesc aproape și știu o scurtătură prin pădure până

la locul ăsta.”

„Păreau nervoși când au auzit de polițiști?” a întrebat Ava.

Jessop s-a uitat în direcția ei. „Nu. Voiau doar să știe cine a intrat în belele.” Ochii lui s-au chinuit să se concentreze asupra ei și fața lui s-a luminat când au reușit. „Hei. Ești de pe aici?”

Ava a ridicat o sprânceană și nu a spus nimic. Lângă ea, Mason a scos un sunet ciudat în fundul gâtului. Ray a tușit. Nora s-a întors și a făcut contact vizual, privirea ei verde dansând cu veselie.

Îți vine să crezi ce suportăm?

Ava auzise de bărbați care le invitau în oraș pe femeile ofițer de patrulare care tocmai îi arestaseră, dar asta era o premieră pentru ea.

„Nu, agentul special McLane nu este de pe aici”, spuse Zander cu o voce de oțel. „Suntem de la biroul FBI din Portland și vă sugerez *insistent* să luați acest incident mai în serios.”

Ea nu-l mai auzise niciodată pe Zander folosind acel ton și se străduia să rămână serioasă.

„Da, domnule.” Jessop se îndreptă împotriva mașinii.

Nora le-a făcut semn ofițerilor să îl ducă la spital. Ea a arătat spre alți doi adjuncți. „Îl cunoașteți pe acest Sam Gates?”

Ei au dat din cap.

„Mergeți să vedeți dacă e la restaurant. Roagă-l politicos să stea în spatele mașinii tale.” Cei doi adjuncți au plecat imediat.

„Asta nu ar trebui să dureze mai mult de cinci minute”, a spus Nora. „Ori e acolo, ori nu e.”

„Dacă Jessop știa că Denny a fost ucis, a ascuns-o foarte bine”, a spus Ava.

Ceilalți detectivi au dat un cor de acord. „Și eu m-am gândit la același lucru”, a spus Nora. „Și nu mi se pare genul de om care să poată mînți eficient.” A clătinat încet din cap. „Nu cred că Denny ar fi ieșit singur din cabană ca să se întâlnească cu cineva din acel grup.”

„Poate că a ieșit afară pentru un telefon” a sugerat Ava. S-a uitat la detectivii OSP. „Ar fi fost deranjant pentru restul cabanei dacă vorbea la telefon în

camera lui?”

Bărbații au schimbat priviri. „Nu cred că ar fi fost deranjant, dar eu eram în dormitorul aflat chiar deasupra lui. Probabil a crezut că îl voi auzi”, a spus Duff Morales. „Știu că ies afară câteodată când vreau puțină intimitate suplimentară.”

„Este cel mai logic motiv pentru care nu există dovezi ale unei lupte”, a adăugat Ava. „Se pare că a ieșit de bunăvoie din cabană și nu cred că a fost ca răspuns la invitația cuiva de a ieși afară. Cine face asta la unu noaptea? Niciun polițist pe care îl cunosc.”

„Dar se simte vizat”, a spus Mason. „Dacă nu a fost chemat afară, atunci a fost o crimă întâmplătoare. Nu pot să cred asta încă”.

„E prea devreme să tragem concluzii”, a spus Ava. Mintea ei se grăbea cu întrebări.

L-a atras cineva pe Denny afară?

A fost el vizat în mod special? Sau criminalul s-ar fi mulțumit cu Mason?

S-a luptat să-și controleze frisoanele care i-au zguduit corpul. Apelul telefonic de dimineață de la șeful ei ar fi putut fi mult mai urât.

Nora dădu din cap spre Zander și Ava. „Dacă Sam Gates este la restaurant, vreau ca voi doi să vorbiți cu el împreună cu mine, dar voi ceilalți sunteți martori și nu aveți niciun motiv să fiți acolo.”

Un amestec de nemulțumiri a venit din partea celor patru detectivi OSP.

Ava se simțea prost pentru cei patru bărbați al căror prieten fusese ucis, dar Nora avea dreptate. Schimbă o privire cu Zander. Teoretic, FBI-ul făcea parte din anchetă la cererea OSP. În aceste circumstanțe, el putea prelua controlul complet. Dar ea bănuia că el prefera să stea deoparte și să privească. Până acum, Nora nu făcuse nimic cu care să nu fie de acord.

„Mi-ar plăcea să vină și detectivul Callahan”, a spus Zander. „El era în bar și a fost primul care a găsit cadavrul. Aș vrea să aud părerea lui despre ce are de spus Sam Gates.”

Lui Zander îi lipsea vocația sa de diplomat. Făcuse o cerere politicoasă și nu fusese un măgar. Îi lăsase Norei opțiunea de a fi de acord sau nu.

„Îmi convine”, a spus Nora. „Voi trei mă puteți urma la restaurant.”

Capitolul 6

Mason era fericit să-l vadă pe Sam Gates stând posomorât în spatele mașinii adjuncților din Lincoln County. Capul său întunecat atârna jos, dar când grupul lor s-a apropiat, și-a întors fața spre geam și furia i-a țâșnit din privire.

„Vreo problemă în a-l face să coopereze?" i-a întrebat Zander pe adjuncți.

„Deloc", a spus unul dintre ei. „L-am reperat prin fereastra restaurantului în timp ce își bea cafeaua. Abia s-a uitat la noi când am intrat. Ne-am dus la masa lui și i-am spus că vrem să vorbim cu el despre o bătaie din bar de aseară."

„Ne-a vorbit urât", a spus celălalt. „Dar a ieșit afară. Părea încrezător că nu fusese implicat în nicio bătaie."

„Știi ceva despre el?" a întrebat Zander.

Mason și-a mușcat buza în timp ce se oprea să pună simultan aceeași întrebare. Să stea pe un scaun din spate nu era rolul lui obișnuit, dar avea să stea liniștit ca să nu i se ceară să plece. Prezența lui nu avea niciun rost pentru anchetă.

Dar avea de gând să rămână pe aici cât de mult putea. Era pentru Denny.

Se gândi la ultima sa conversație cu șeful său de aseară. Fusese incomodă. Nu-l auzise niciodată pe Denny cerând sfaturi despre relații, iar relațiile nu erau ceva despre care se vorbea la serviciu. Era un pic surprins că Denny îl abordase pe el și nu pe Ray. Ray era cel care discuta cu ușurință despre sentimente, terapie și flori. Prostii de genul Froufrou.

Dar Ray nu divorțase niciodată.

Poate că vorbind despre prostii froufrou o căsnicie durează mai mult.

Mason încercase să glumească cu Denny la început, făcând câteva glume despre fosta soție, dar Denny rămăsese serios, așa că Mason îl ascultase cu atenție. Bărbatul avea o criză de inimă, iar Mason fusese cu Ava suficient de mult timp ca să învețe că toată lumea are nevoie să vorbească la un moment dat în viață. Nu ucide un om să asculte.

Fusese prima dată când văzuse îndoiala brută în ochii lui Denny când îl

întrebase pe Mason dacă făcuse bine refuzând oferta de reconciliere a fostei soții. Îl enervase. De ce apelase la Mason pentru sfaturi?

„Doamne, Denny", a spus el. „De cât timp ești divorțat?"

„Aproape cincisprezece ani. Ea s-a măritat din nou, dar el a murit acum doi ani."

„Și ea te-a abordat? Ați rămas în contact atât de mult?"

„Avem doi fii și trei nepoți. Întotdeauna am avut ceva legături. Ea încă locuiește în Portland."

Mason a tăcut pentru o clipă. „Ce vrei să faci?" Nu știa ce altceva să spună.

„Nu știu dracului. I-am spus că nu e o idee bună, dar acum mă răzgândesc." Ochii lui îl implorau pe Mason să îi dea un răspuns.

„Ei bine", a spus Mason, încercând să-și canalizeze Dr. Phil interior. „Nu ați mai locuit împreună de cincisprezece ani. Mă îndoiesc că ea este aceeași persoană care era acum cincisprezece ani. Adică, tu ești la fel?"

„La naiba, nu."

„Atunci nu vă puteți împăca." O explozie de inspirație l-a lovit. „Va trebui să te întâlnești cu ea."

„Să mă întâlnesc cu fosta mea soție?" Denny părea confuz.

„Da. Să ajungeți să vă cunoașteți din nou. Vedeți dacă sunteți compatibili acum. Faptul că aveți copii și nepoți în comun s-ar putea să nu fie suficient. Scoate-o la cină și mergeți la un film sau la un meci Blazer. Știi tu... vorbiți."

Denny s-a holbat la el pentru câteva secunde. „Asta ai făcut cu Ava?"

„Într-un fel. Am lucrat împreună. Ne-a forțat să vorbim unul cu celălalt și să petrecem timp în compania celuilalt. Când cazul nostru s-a terminat, nu am vrut ca timpul petrecut împreună să se oprească", a spus el aspru, întrebându-se dacă nu împărtășise prea multe informații.

Am ieșit mult din zona mea de confort.

„Întâlniri", a spus Denny în timp ce își freca bărbia, pierdut în gânduri. „M-am întâlnit cu destule femei în ultimul deceniu. Niciodată nu am găsit una cu care am vrut ca timpul nostru să nu se oprească niciodată. Întotdeauna am fost terminat la un moment dat. Tu nu ai ajuns încă în acel punct?"

„Nu se va întâmpla”, a declarat Mason. „Suntem în asta pentru o lungă perioadă de timp.”

„Toată lumea spune asta la început.”

„Da, dar *eu știu*. Am destui ani sub centură ca să știu că e adevărat. O spun doar când vorbesc serios. Nu sunt influențat de chestii sentimentale.”

Ava i-a atins mâna lui Mason și l-a scos din meditații.

„Hei”, a spus ea. „Unde ai fost?” Ochii ei albastru-închis l-au studiat, iar el a înțeles brusc cum se simțise de fiecare dată când o analizase, căutând semne de stres din cauza surorii ei. Era ca un reflector pe fața lui. Dar o lumină care era îndreptată cu îngrijorare și dragoste.

„Mă gândeam la noaptea trecută. Denny și cu mine am avut o discuție lungă.”

„Una bună?” a întrebat ea.

„A fost.” Zâmbetul lui era sincer. „Am realizat cât de norocos am fost să te găsesc. Denny mi-a dat o privire asupra a ceea ce viața mea ar fi putut continua să fie.”

„Numai muncă și nicio distracție?”

„Exact. Și multe îndoieli și ce-ar fi dacă și îngrijorare pentru viitorul meu.”

„Ce vrei să spui cu ce-ar fi dacă?” Fruntea ei s-a încruntat.

El a înghițit în sec, dar s-a aruncat în față. Se angajaseră să nu păstreze secrete decât dacă era cu adevărat pentru binele celeilalte persoane. „Obișnuiam să mă întreb cum ar fi dacă eu și Robin ne-am împăca.”

„Ah. Înțeleg. Asta ar fi o linie de gândire normală. Aveți un fiu împreună și mi-ai spus că îți place să fii căsătorit.”

Mason i-a ținut privirea. „Știi cât de incredibilă ești? Tocmai ți-am spus că m-am gândit să mă împac cu fosta mea soție și tu nu ai clipit.”

„Dar asta a fost înainte să mă cunoști. Nu-mi pasă ce ai făcut sau la ce te-ai gândit înainte de asta. Îmi pasă doar de după.” Ea a făcut o pauză. „Te mai gândești cum ar fi viața cu ea acum?”

Fosta lui soție era recăsătorită de mai mulți ani. Mason se luptase când ea îi spusese prima dată vestea, dar văzuse că era o situație bună pentru ea și

pentru fiul său Jake. „Niciodată”, a afirmat el. „Acesta este adevărul sincer. Denny m-a făcut să mă uit pentru prima dată la asta aseară și a fost greu pentru creierul meu să meargă acolo. Îmi place unde sunt acum.”

Ea a zâmbit. „Și mie.”

El a vrut să o atingă, dar s-a abținut. Deja încălcaseră regula o dată în acea zi și nu avea de gând să o facă cu un suspect la trei metri distanță. Dar simțea panglicile invizibile de afecțiune care îi legau. Uneori se întreba cum de ceilalți oameni nu le puteau vedea.

„Mai încet, băieți”, mormăi Zander. Poate că vedeau.

***

După expresiile lui, Ava își putea da seama că Sam Gates era un profesionist în atitudine. Chiar acum, „morocănos” și „defensiv” erau descrieri exacte ale stării lui de spirit. Adjuncții erau foarte familiarizați cu Sam Gates. Le spuseseră detectivilor că Sam era cunoscut pentru temperamentul său și pentru pumnii săi, dar nu și pentru infracțiunile care implicau o armă.

„Gura lui este principala lui armă”, a spus un adjunct. Se uitase la Nora și Ava cu scuze. „Doar spuneam. Voiam să fiți pregătite.”

Ava era amuzată. Ajutorul de șerif arăta ca un puști curat venit direct de la o fermă și, fără îndoială, fusese crescut cu bune maniere. „Suntem bine”, îl asigurase ea.

Zander deschise ușa din spate a mașinii de patrulare și îl apucă pe Sam de braț, trăgându-l cu forța afară și ridicându-l în picioare.

Deci ăsta e rolul pe care și-l asumă Zander.

Ava nu-l văzuse prea des pe Zander jucând rolul de dur. Nora a început să facă un pas înainte și apoi s-a dat înapoi, lăsându-l pe Zander să preia conducerea, cu o expresie de înțelegere pe față.

L-a ținut pe Sam lipit de mașină și l-a percheziționat din nou, apropiindu-și fața de a lui Sam fără să spună un cuvânt, mâinile lui fiind aspre și rapide în timp ce scotoceau prin buzunarele lui Sam și îi pipăiau membrele. Sam a

înghițit în sec, dar a rămas tăcut în timpul examinării. Se uită la cei doi adjuncți, care luaseră poziție la câțiva metri distanță, cedând în mod clar situația oamenilor pe care Sam nu-i cunoștea.

Zander a terminat și a stat la douăzeci și cinci de centimetri de Sam, cu brațele la piept. Zander era înalt și construit ca un alergător de cursă lungă. Atitudinea de furie abia reținută pe care o adoptase avea efectul scontat de a-l face pe Sam nervos ca naiba. De obicei, Zander avea o manieră calmă care era reconfortantă pentru martori.

„Unde ai fost noaptea trecută între nouă seara și două dimineața?" a întrebat Zander.

Ava abia îl auzea, vocea lui era atât de joasă și aspră.

Sam s-a uitat din nou la adjuncți, care se întorseseră intenționat, apoi s-a uitat la Mason, Ava și Nora. Ava i-a întâlnit privirea. *Nu ai prieteni care să te ajute aici.* El s-a uitat în jos, la picioarele lui.

„Barul lui Pete", a mormăit el. „De ce?"

„La ce oră ai plecat?"

Sam a încercat să-l privească pe Zander în ochi, dar nu a reușit decât două secunde. „Nu știu. După ultimul apel. Tim m-a condus acasă."

Zander s-a întors spre adjuncți. „Voi doi puteți afla când s-a închis barul lui Pete aseară? Și cine era barmanul?" Adjuncții l-au salutat și s-au îndreptat spre barul aflat la două străzi distanță.

Zander își întoarse privirea înghețată spre Sam. „Vrei să ghicești ora?" Sam s-a uitat la cerul cenușiu, răsucindu-și gura. „Unu și treizeci? Două?"

„Îți amintești vreo problemă în bar aseară?"

Privirea lui Sam s-a dus direct la Mason. „Nu. L-am confruntat pe un tip care îmi lovise camionul, dar nu s-a întâmplat nimic. Tipul ăla de acolo" - a înclinat capul spre Mason - "ne-a cumpărat o halbă de bere."

„Cu cine te-ai confruntat în legătură cu camionul?"

„Sunt arestat?"

„Doar purtam o discuție." Zander i-a arătat dinții.

„Cine sunteți voi? Niciunul dintre voi nu se îmbracă ca un polițist."

Zander și-a băgat mâna în buzunarul de la geacă și și-a scos legitimația.

La unison, Ava a scos-o pe a ei, împreună cu Mason și Nora.

Sam a rămas cu gura căscată. S-a holbat la legitimația lui Zander și apoi s-a uitat încruntat la celelalte trei acte. „Sfinte Sisoe! FBI-ul? De ce? Ce s-a întâmplat? Am auzit că cineva a fost ucis pe dealuri, dar nimeni nu a spus nimic despre FBI!” Privirea lui a devenit nerăbdătoare și interesată.

Inima Avei a căzut. Acesta nu era răspunsul unui criminal. Se uită la Mason și văzu că și el simțise la fel. Fie Sam era cel mai mare psihopat pe care îl întâlnise vreodată, fie nu avusese nimic de-a face cu moartea lui Denny.

„Camionul”, i-a amintit Zander.

„Oh, da. Tipul ăla. Nu-i știu numele. Nu e din zonă, dar e pe aici de câteva ori pe an. Este cel care a fost ucis?”

Realizarea lovi și Sam își îndreptă coloana vertebrală în timp ce gura îi căsca. „Eu? Crezi că eu l-am ucis? Pentru că m-am plâns de o adâncitură? Iisuse Hristoase! Nu aș face așa ceva!” S-a uitat la Ava și la Nora, cu privirea rugătoare. „Trebuie să mă credeți. Nu am rănit pe nimeni.”

Zander s-a uitat și el la femei, cu privirea întrebătoare. Nora i-a dat un mic semn din cap. Cu toții au fost de acord: Sam Gates nu era ucigașul lor.

Adjuncții s-au întors. „Ultimul apel a fost la ora două”, a spus băiatul curat de la fermă. „Barmanul de aseară este acolo chiar acum. A spus că Sam și prietenii lui nu au plecat până aproape de două și jumătate.”

Zander s-a îndreptat spre anchetatori, iar adjuncții au pășit de o parte și de alta a lui Sam, fiecare punând o mână pe unul dintre brațele lui. „Hei! Sunt arestat?” a strigat Sam la spatele lui Zander. „Nu am făcut nimic.”

„Discutăm despre asta”, a răspuns Zander peste umărul său. Cu o voce liniștită, el a întrebat grupul lor: „Are cineva vreo idee? Cred că asta e o fundătură.”

„Ori este cel mai mare mincinos din lume, ori nu este implicat”, a spus Mason. „Nu mi se pare a fi cel mai bun din lume la nimic.”

Toată lumea a dat din cap.

„Ar putea fi totuși un localnic”, a spus Nora. „Atât el cât și Jessop au spus că zvonurile circulau prin oraș. Ori cineva a vorbit...”

„Sau cineva a prins de escadrila de mașini de poliție de la Denny în dimi-

neața asta", a spus Ava. „Într-un oraș de mărimea asta, veștile circulă repede."

„Voi trimite câțiva adjuncți să pună întrebări în restaurant", a spus Nora. „Și la fel și în bar. Vreau să știu cine a mai fost în bar noaptea trecută. Nu este Sam, dar ar putea fi cineva care a fost acolo."

„Se pare că eu și Zander trebuie să trecem la investigația agentului special Weldon", a afirmat Ava, privind înainte la următorul pas.

„Mă întâlnesc cu soția lui mâine dimineață la prima oră", a spus Zander. El s-a uitat la Nora. „Te lăsăm pe tine să te ocupi de interogatoriu aici jos? Toate probele de la locul faptei lui Denny trec prin laboratorul nostru. Le putem termina mai repede decât OSP."

„Mie îmi convine", a spus Nora. „Cu cât adaug mai puțin la lista de așteptare a laboratorului nostru, cu atât mai bine. S-au săturat să mă audă spunând că totul este o prioritate."

„Alte piste imediate?" Zander s-a uitat de la un anchetator la altul.

Tăcerea durea.

„Atunci vom urma unde ne conduc dovezile", a spus Zander, uitându-se la Mason. „Îl vom găsi pe tipul ăsta."

„Știu că o vom face", a afirmat Mason. Ava își încrucișă mintal degetele.

Capitolul 7

Zander își îndreptă caietul pentru a șaptea oară și se uită la ceas. Era devreme. Sharon Weldon nu era așteptată decât peste patru minute. Era bucuros că văduva agentului special Vance Weldon era dispusă să vină la biroul din Portland pentru a discuta cu el. Seara trecută își petrecuse drumul lung spre casă revizuind cu Ava întrebările de interviu și punctele de probă. Apoi stătuse treaz până la două dimineața, analizând singur. Studiase fiecare fotografie de la moartea lui Vance Weldon.

Dar caietul de notițe era tot ce adusese la interviu. În niciun caz nu ar fi

scos fotografiile de la locul crimei în fața văduvei. Nu avea nevoie să le vadă din nou pentru că fiecare dintre ele era întipărită clar în creierul lui. Era o abilitate specială pe care o descoperise în copilărie, o memorie aproape perfectă. Trebuia să se concentreze atunci când își amintea ceva, dar odată ce o făcea, era de obicei permanent.

Inclusiv imaginile pe care ar fi preferat să le uite.

Ava a intrat în mica sală de interviuri, cu un blocnotes și un laptop în brațe. „Bună. Cum ai dormit?", a întrebat ea politicos. Ea și-a așezat lucrurile pe masă cu un oftat și s-a lăsat pe un scaun. „De ce m-a obosit atâta condus? Tot ce am făcut a fost să stau jos. Ar trebui să mă simt odihnită astăzi."

„E vorba de concentrarea mentală. Și am vorbit mult despre cele două cazuri."

Un miros slab de nucă de cocos îi plutea în cale. Un miros pe care el îl asocia mereu cu prezența ei. Probabil că era șampon, dar de fiecare dată când îl mirosea, își dorea să fie pe o plajă tropicală, la o băutură cu o umbrelă mică. Și nu de unul singur.

„Deci." Ava și-a ținut privirea în jos în timp ce își scotocea prin geantă. „Planificatorul meu de nunți este vecina mea. Știai asta, nu?"

Apărarea lui Zander s-a ridicat instinctiv. „Cred că ai menționat asta. Ai ales o locație și o dată?"

Ea s-a încruntat. „Nu încă. E complicat." Ea a întors o privire speculativă pe el. „Dar e chiar grozavă și sunt surprinsă că e singură."

„Oh", a forțat Zander, spatele lui devenind rigid. „Nu cred..."

"Nu spune nu. Nici măcar nu ai auzit ce am de spus."

„Dar-"

„Singurul 'dar' ar fi dacă te vezi cu cineva. Nu o faci, nu-i așa?" Privirea ei albastră l-a încolțit.

„Nu, dar-"

„M-am gândit mult la ea și la tine și vă pot vedea pe amândoi înțelegându-vă. E atrăgătoare și sociabilă și îmi place de ea."

Zander a rămas tăcut. *Ce mă oprește?*

„Ai un motiv să spui nu?"

El a respirat adânc. „Îți place de ea? Nu spui doar asta?”

„E grozavă. Mă înțeleg mai bine cu bărbații decât cu femeile, dar ea este o excepție. E pe cale să-mi tăbăcească fundul pentru că nu a luat decizii cu privire la nunta mea și îmi place asta la ea.”

El a dat din cap. „Nu e disperată sau nebună, nu-i așa?”

„Eu nu văd asta. Cred că e singură de vreo cinci ani și dacă are bagaje, nu am auzit de ele. Afacerea ei de organizare a nunților este foarte reușită, dar agitată în anumite perioade ale anului. Ea este genul care pare să se bucure de acest haos și îl gestionează eficient.”

Ușa s-a deschis din nou și un asistent administrativ a poftit-o înăuntru pe Sharon Weldon.

„Nu am terminat aici”, a șoptit Ava. S-a ridicat și i-a întins mâna lui Sharon cu un salut și cuvinte sincere de condoleanțe pentru moartea soțului ei. Zander și-a scos din minte sugestia Avei și a revenit mental la anchetă.

Sharon Weldon ar fi putut fi o geamăna blondă a actriței Melissa McCarthy, dar nu proiecta veselia sau zâmbetele. De înțeles. „Îmi pare rău pentru pierderea suferită”, a spus el în timp ce strângea mâna femeii. Ea l-a privit cu ochi lipsiți de emoție și i-a mulțumit. Părea secătuită când a luat loc.

„Apreciez că ai venit la birou și ne-ai scutit de o călătorie”, a început Zander.

„A fost mai greu decât mă așteptam”, a răspuns Sharon. „Am fost în parcarea din față în ultimele cincisprezece minute, încercând să-mi fac curaj să să intru. Cred că paznicii de la cabana de securitate erau pe cale să vină să bată la geamul mașinii mele.”

„Este un moment nepotrivit?” a întrebat Ava cu amabilitate.

Sharon și-a întors privirea goală spre Ava. „Este un moment la fel de bun ca oricare altul. Nu mă aștept să existe un moment bun în următoarele douăsprezece luni. Dar dacă există o șansă ca Vance să fi fost ucis, vreau să vă ocupați imediat de asta și acesta este cel mai bun mod în care pot ajuta. Veți înțelege dacă sunt un pic amorțită... a fost destul de rău că am crezut că s-a sinucis. Nu am visat niciodată că cineva l-a ucis.”

„Încă explorăm opțiunea”, a spus Zander grăbit. „Nu am luat încă această

hotărâre.”

„Am greșit că am presupus că și-a luat viața?” a șoptit ea, lăcrimând. „Sunt o persoană oribilă pentru că am crezut imediat că a făcut ce e mai rău? Și dacă a fost ucis? Ce crede el despre mine acum?” Vocea i s-a frânt și lacrimile au curs. Stătea nemișcată, ținându-i privirea lui Zander, implorându-l în tăcere să o facă să se simtă mai bine.

Nu putea să vorbească.

Trebuie să se simtă ca și cum soțul ei ar fi murit de două ori.

Ava s-a aplecat în față, atrăgând atenția lui Sharon. „Vance îți cunoaște inima, Sharon. El te-ar ierta, dar iertarea nu este necesară. Ați fost căsătoriți timp de un deceniu și toată lumea mi-a spus cât de fericiți erați voi doi. Dacă ar fi stat astăzi aici, ar fi fost supărat că ai crezut ceea ce ai văzut?”

Sharon a scuturat tăcut din cap, privirea fixată pe Ava ca și cum i-ar fi ținut linia vieții.

„Bineînțeles că nu”, a continuat Ava. „Din ceea ce am văzut, toate dovezile indică sinuciderea. Chiar și medicul legist a fost de acord. Nu ai greșit crezând ceea ce ai crezut! Vance te iubește. Nu este dezamăgit de tine.” A făcut o pauză. „Nu cred că putem avea emoții negative pe partea cealaltă.” I-a ținut privirea lui Sharon.

„Tu nu crezi?” a șoptit Sharon.

Zander s-a strâmbat din interior. El nu se implica în conversații despre viața de apoi. Era un teritoriu sensibil, împreună cu politica și religia. Dacă Ava avea de gând să intre într-o discuție despre asta, era pe cont propriu.

„Nu vreau”, a spus Ava. „Întotdeauna am simțit că era un loc al păcii. Nu există niciun scop pentru îndoială sau dezamăgire.”

Ținându-și respirația, Zander a studiat-o pe femeia de peste masă. Ea părea să accepte cuvintele Avei și lacrimile i se opriseră.

„Îl visez. Zâmbește mereu și îmi spune să nu-mi fac griji pentru el.”

Ava a dat din cap. „Eu m-aș concentra pe asta. Lasă-ne să investigăm detaliile. Nu se schimbă nimic, nu?”

„Nu. E tot plecat”, a șoptit Sharon.

„Ai cu cine să vorbești?” A întrebat Ava.

„Agenția mi-a aranjat pe cineva.”

Zander se întreba dacă era același terapeut pe care îl vedea Ava. Dacă acel terapeut reușise să o ajute pe Ava să se vindece emoțional de rănile care îi puneau viața în pericol și de tentativa de sinucidere a lui Jayne, ar fi putut să o ajute pe Sharon.

„Știu că Vance ți-a spus că a încercat să se sinucidă în trecut”, a spus Ava cu blândețe. „Au existat și alte motive pentru care crezi că și-a luat viața?”

Sharon a respirat adânc. „Se lupta cu depresia în ultimii cinci ani. A insistat să păstrăm secretul. Nu a vrut să afle nimeni de la locul lui de muncă.”

„Deci mergea la un terapeut?” a întrebat Ava.

„Nu. Medicul său obișnuit îi prescria ceva. La început, Vance era mulțumit de rezultate, dar se părea că după câteva luni pastilele nu își mai făceau efectul, așa că se întorcea și își ajusta doza sau încerca altceva.”

Ava a dat din cap în semn de înțelegere. „Unele medicamente trebuie monitorizate și ajustate constant.”

Dacă cineva fusese martor la suișurile și coborâșurile medicamentelor, Zander știa că Ava o făcuse cu sora ei geamănă.

„A vorbit despre a se răni?” a întrebat Zander.

Sharon a clătinat din cap cu emfază. „Niciodată.”

„A discutat cu tine despre cazurile sale de terorism intern? Era îngrijorat de siguranța lui?” a întrebat Ava.

„Nu ar trebui să vorbească prea mult despre cazurile sale, dar a făcut-o”, a spus Sharon simplu. „Cred că acum nu mai poate avea probleme pentru asta, așa că nu văd rostul protejării lui, nu?”

„Nu contează”, a spus Zander. *Ar putea Sharon să fie în pericol din cauza a ceva ce i-a spus Vance despre un caz?*

S-a uitat la Ava, dar ea era concentrată pe Sharon.

„Dacă era îngrijorat de siguranța lui, nu mi-a spus niciodată”, a afirmat Sharon. „Ultimul său caz îi implica pe unii dintre acei cetățeni suveraniști care locuiesc în Oregon Central. El nu credea că sunt periculoși. Credea că ar putea face niște prostii, încercând să își protejeze modul de viață, dar nu credea că acest grup ar face mai mult decât obișnuita lor luptă pe hârtie împotriva guver-

nului. Ei voiau doar să fie lăsați în pace.”

Zander știa esențialul cazului. Vance avea o listă de supraveghere a terorismului intern a locuitorilor din Oregon și o parte din slujba lui fusese să le monitorizeze activitatea. Zander avea nevoie de o actualizare de la agentul special Kilpatrick pentru a ști dacă cineva de pe listă ar putea fi suspect.

„Îl cunoștea Vance pe Denny Schefte? Este detectiv la Poliția Statului Oregon.”

„El este cel care a fost ucis ieri, nu? Cazul despre care ai spus că avea o mască?” a întrebat Sharon. „I-am văzut poza la știrile locale, dar numele și fața nu-mi erau familiare. Nu au spus nimic la știri despre o mască. Presupun că păstrați această parte tăcută pentru a-i elimina pe nebunii care încearcă să își asume meritul crimei?”

„Corect. Vom păstra tăcerea asupra aceluiași fapt și în legătură cu moartea lui Vance”, a spus Ava. „Ai apucat să vezi dacă lipsește vreo mască din colecția lui Vance?”

„M-am uitat”, a spus Sharon, clătinând din cap. „Nu-ți pot spune dacă lipsește ceva sau nu. Nu am acordat niciodată prea multă atenție colecției lui de accesorii pentru filme. Ai întrebat dacă a avut vreodată o mască Pinhead și sincer nu știu. Acum nu mai există, dar s-ar putea să fi avut una.”

Zander căutase deja cazurile la care Vance și Denny ar fi lucrat amândoi. Nu găsise niciunul, dar bărbații s-ar fi putut cunoaște în afara muncii. „Vance vâna sau pescuia?”

„Nu. În afara serviciului juca baschet la sală cu prietenii. Antrena câteva echipe de baschet ale cluburilor de copii în fiecare an. Acestea erau principalele sale interese.”

Mason îi spusese lui Zander că Denny era un om al naturii și nu era interesat de sport.

„Știați de vreo ceartă pe care ar fi avut-o? Orice încăierări cu vecinii sau chiar cu un străin?” a întrebat Zander. Ajunsese la capătul listei sale. După ce a întrebat-o pe Sharon de posibile legături între bărbați, a trebuit să pescuiască în afara iazului și să spere că va prinde un păstrăv cu o întrebare. Umerii Avei se lăsară puțin în jos; recunoscu întrebarea lui ca pe o pasă Ave Maria.

„M-am gândit mult la asta”, spuse Sharon încet, clătinând din cap. „Dacă s-a întâmplat ceva, nu mi-a spus despre asta. Vance era unul dintre băieții buni. Oamenii îl plăceau. Era zâmbetul lui. Avea un fel de a se uita direct la tine și de a-ți zâmbi, făcându-te să simți că ești cea mai importantă persoană din cameră în acel moment. Personalitatea lui era contagioasă. *Toată lumea* îl plăcea.”

Era similar cu ceea ce auzise Zander de la colegii de muncă ai lui Vance. Nimănui nu-i plăcea să spună lucruri rele despre cei morți, dar avea impresia că Vance fusese de fapt tipul de om pe care îl descrisese toată lumea.

„Ai răbdare cu mine o clipă, Sharon”, a început Ava. „Dar aș fi neglijentă dacă nu aș aduce vorba despre asta.”

Zander și-a ținut respirația, recunoscător că Ava preluase cu grijă următorul aspect al interviului. Dezvoltase o înțelegere cu Sharon și spera că femeia nu se va simți ofensată de ceea ce urma să întrebe.

„O mulțime de femei iubesc agenții FBI și personalitățile infecte. Asta îi face pe bărbați ținte principale pentru unele femei care sunt excitate de insignă”, a spus Ava.

O urmărea atent pe Sharon. Ea începuse să dea din cap în timp ce Ava vorbea și știa exact încotro se îndrepta interviul.

„Întrebi dacă a avut aventuri.”

„Întreb dacă ar putea fi vreo femeie furioasă. Femeilor nu le place să li se închidă gura”, a clarificat Ava.

Bine făcut. Ava pusese tot accentul pe femei, nu pe Vance, și insinuase că acesta refuzase orice ofertă.

„Ai dreptate în legătură cu femeile care se aruncă asupra agenților. El le numea iepurași de insignă. Agenții pe care îi cunosc compară adesea poveștile. Am auzit că au fost urmăriți acasă de la serviciu și agresați de martori.”

„Asta e valabil pentru ambele sexe”, a comentat Ava cu un jumătate de zâmbet.

„Dacă Vance a fost infidel, eu nu am cunoștință de asta”, a afirmat Sharon. „Am avut suișurile și coborâșurile noastre ca orice cuplu, dar nu am găsit niciodată un motiv să îl întreb dacă a avut o aventură. Nu a existat

niciodată un moment în căsnicia noastră în care să fiu nevoită să mă întreb." L-a privit pe Zander în ochi. „Întotdeauna venea acasă la mine, iar eu eram fericită. Cred cu tărie că și el era. Nu spun că aveam o căsnicie perfectă, dar a noastră nu se lovise încă de acel blocaj."

„Se pare că ați avut ceva foarte solid", a spus Ava.

„Aveam", a spus Sharon gânditoare. „Sunt multe de spus despre a fi mulțumiți. Nu aveam nevoie să călătorim în insule și să petrecem cu prietenii în fiecare weekend. Eram fericiți să fim doar acasă împreună. Eu uram tot ce avea legătură cu baschetul, dar amândurora ne plăcea să lucrăm în curte și să mergem cu cortul. A face lucruri împreună era important pentru noi". Lacrimile au început din nou, dar ea a zâmbit prin ele. Ava și-a periat ochii cu dosul mâinii și i-a întors zâmbetul lui Sharon, înțelegând clar.

Zander se simțea singur în cameră.

La un moment dat în viața lui, cunoscuse acea mulțumire. Îi lipsea. Îi lipsea cu disperare, dar nu făcuse nimic în privința asta.

Era mai sigur să nu riște durerea din nou.

***

Stând în mașina ei din parcarea FBI după interviu, Ava a recitit e-mailul de la Jayne pe care i-l trimisese terapeutul lui Jayne, căutând un subtext. De fiecare dată când vedea adresa de e-mail a terapeutului apărând în căsuța ei de primire, își tăia respirația și inima i se oprea.

Fiecare e-mail făcea ca două gânduri să-i treacă prin creier. *Este Jayne moartă? Este Jayne rănită?* Nu-și putea opri reacția. Logica îi spunea că veștile proaste ar veni printr-un telefon, nu printr-un e-mail, dar anxietatea tot îi curgea prin vene la vederea adresei de e-mail.

Mason sugerase ca terapeutul să îi trimită lui un e-mail, ca să îi poată spune Ava dacă mesajele conțineau vești proaste. Ava refuzase. Nu era o chestiune de intimitate; era o chestiune de responsabilitate.

Jayne era bagajul Avei.

Mason îi promisese că o va ajuta să ducă greul, și o făcuse. Îi luase multă durere și angoasă Jayne din mintea și inima Avei. După ce citea fiecare e-mail, i-l trimitea lui Mason și discutau despre el. Era o terapie bună pentru ea și un proces educativ pentru el. Mason a învățat să citească e-mailurile prin ochii Avei. Ceea ce i se părea lui lipsit de importanță putea fi un semn pentru Ava că Jayne avea probleme.

Ava știa că Jayne alegea fiecare cuvânt cu un scop; voia să o afecteze pe Ava într-un anumit fel. Propozițiile puteau fi rostite în cel mai informal stil posibil, dar erau deliberate și măsurate. Jayne putea menționa cumpărarea unei poșete, iar Ava ar fi știut că era o încercare de a stârni gelozie. Un indiciu că Jayne avea nevoie să simtă că poate manipula reacțiile Avei. Era o goană după putere.

Ea nu-și dădea seama că Ava nu mai avea șaisprezece ani.

Abilitățile sociale și emoționale ale lui Jayne înghețaseră în timpul liceului. Sau mai devreme.

E-mailurile nu au făcut-o geloasă pe Ava; au întristat-o. O zdrobea să vadă că sora ei nu se poate relaxa și pur și simplu să se bucure de viața ei. Pentru Jayne, fiecare moment al zilei era despre manipularea oamenilor pentru a se concentra asupra ei. Totul în viața lui Jayne trebuia să se învârtă în jurul ei. Până în punctul în care aproape că a costat-o viața. Astăzi, e-mailul ei spunea că merge la o ieșire supravegheată la mall cu alți câțiva rezidenți, deși avea foarte puțini bani de cheltuit. Traducere: ar trebui să vă pară rău pentru mine și să-mi trimiteți bani.

Dacă ai ști cât de mult plătesc deja.

Ava a citit scrisoarea a treia oară. Două paragrafe. Nouă propoziții. Patru dintre propoziții erau despre acuarelele ei. Două erau despre excursia la cumpărături. Trei erau despre un alt rezident.

Un bărbat.

Inima Avei s-a scufundat și a citit nota personală pe care terapeutul o inclusese la finalul e-mailului. Ea spunea că a fost încurajată de entuziasmul lui Jayne de a-și continua acuarelele. A asigurat-o pe Ava că bărbatul menționat de Jayne era doar un prieten. El era mult mai tânăr decât Jayne și era

căsătorit. Terapeutul a afirmat că urmărea îndeaproape relația.

Ava știa mai bine. Un bărbat mai tânăr? Asta însemna că Jayne era emoțional mai apropiată ca vârstă de el. Un lucru pozitiv în creierul lui Jayne. Faptul că sora ei scrisese despre acest bărbat însemna că el era constant în gândurile ei și că ea îl avea în vizor. Ava știa asta din lunga experiență cu Jayne și bărbații. Era, de asemenea, o încercare de a o face geloasă pe Ava.

Nu, mulțumesc.

Nimic n-ar fi oprit-o pe sora ei să-și urmărească scopul. Faptul că era căsătorit nu conta. Un asalt total al interesului din partea lui Jayne McLane crea bărbați care lăsau în urma lor relații care se clătinau. Relații solide. Căsătorii.

Toți erau vulnerabili.

Jayne știa cum să intre în mintea bărbaților și să-i facă să se îndrepte spre ea. Ava a început să formeze numărul terapeutului și a înghețat.

Ce fac eu?

Nu e lupta mea.

A făcut clic pe ecranul telefonului, auzind vocea lui Mason în capul ei. „Nu e responsabilitatea ta. Lasă-i să-și facă treaba. De aceea îi plătim cu bani grei."

Centrul rezidențial a costat o mică avere. Asigurarea plătise o parte din el, dar cu binecuvântarea lui Mason, Ava își asumase restul. Celelalte proiecte de remodelare a casei lor puteau aștepta, spusese el. Atâta timp cât nu se îndatorau, el fusese de acord că Ava putea face ce dorea.

Ava știa că nu ar fi fost la fel de răbdătoare dacă Mason ar fi avut un frate care era o gaură neagră financiară și emoțională.

O parte din ea voia ca el să o împiedice să plătească pentru îngrijirea lui Jayne. Dacă ar fi pus piciorul în prag și i-ar fi spus nu, ar fi fost mai ușor de suportat.

Dar unde ar fi Jayne atunci?

Jayne avea doctori buni. Dacă ei nu vedeau ce avea de gând să facă cu acest tânăr, aveau să afle curând. Nu era responsabilitatea Avei să le arate asta. Dacă ar fi sunat, ar fi bătut-o pe cap, i-ar fi mulțumit și i-ar fi ignorat sfatul.

Ava își porni mașina. Avea nevoie de o cafea cu lapte și de o prăjitură.

Capitolul 8

Sunetul telefonului îl trezi pe Mason dintr-un somn adânc.

Telefonul Avei.

O privire încețoșată la ceas i-a arătat că era două dimineața și el s-a relaxat în pernă, ascultând-o cum bâjbâie după telefon și răspunde. Vocea ei era îngroșată de somn, făcându-l să vrea să o tragă aproape și să-i absoarbă căldura.

„Ești sigur?", a întrebat ea. A existat o pauză lungă. Mason a auzit pe cineva vorbind, dar nu a putut deslușI cuvintele.

„Trimite-mi adresa", a spus ea. „Nu e departe de mine. Voi fi acolo într-o jumătate de oră." Și-a așezat telefonul înapoi pe noptieră cu un oftat. „Trebuie să plec."

„Ce este?" Mason a căscat, întrebându-se dacă va putea să adoarmă la loc sau dacă ar trebui să se trezească și să facă niște ouă.

„O altă mască. În sud-estul Portlandului."

S-a așezat în picioare, complet treaz. „Cine este?"

Ava și-a balansat picioarele din pat și s-a așezat pe margine, întinzându-și spatele. „Un polițist de stat din Oregon. Ucis în casa lui."

„Numele?"

„Louis Samuelson. Îl cunoști?"

S-a gândit bine. „Nu cred." A împins păturile înapoi și s-a dat jos din pat. „Vin cu tine."

Ea a rămas tăcută pe marginea patului. Ava ar fi trebuit să spună că nu putea să o însoțească la locul faptei, dar nu a făcut-o.

„Bine, dar eu primesc primul duș", a spus ea.

***

Strada îngustă din sud-estul Portlandului era luminată de lumini intermitente. Mason a numărat douăzeci de mașini de patrulare, atât ale OSP, cât și ale poliției din Portland, și apoi s-a oprit din numărat. Instinctul i se revărsase de furie de la apelul Avei. Nimic nu-l înfuria mai mult decât atunci când cineva lua ca țintă un polițist.

Polițiștii OSP își pun viața în pericol în fiecare zi. Când opreau un șofer în timpul unui control de rutină, nu știau cu cine se vor întâlni la volan. Rareori era cineva fericit să-i vadă.

A urmat-o pe Ava pe aleea din față până la micul bungalow. Era una dintre acele case mai vechi din Portland care arată ca niște căsuțe minuscule din exterior, dar în interior sunt considerabile și făcute cu meșteșuguri de înaltă calitate care au durat un secol. Podele de lemn, arcuri de lemn, pereți groși. O alee cu o singură bandă ducea pe lângă casă la un garaj mic din spatele casei. Cineva agățase un cearșaf peste fereastra mare din fața casei.

Curtea din față fusese transformată într-un cimitir de Halloween. Mason a citit numele de pe pietrele funerare. DEE CAYED. WILL B. BACK. PAUL TERGEIST. Brațe și picioare din oase de plastic ieșeau din iarbă. Un corp împăiat fără cap stătea pe un scaun pe veranda mică din față. Mason și-a întors privirea dinspre decorațiuni. Veselia de Halloween era în contradicție cu ceea ce știa că era înăuntru. Ava aflase mai multe detalii în timp ce el îi conducea la casă și știa că scena din interior va fi greu de suportat. Își notă cu grijă numele în jurnalul scenei sub cel al Avei, recunoscător că ofițerul de poliție nu avea niciun motiv să pună la îndoială apariția unui detectiv OSP, și își încălță bocancii.

Au pășit înăuntru. Mason a dat din cap câtorva fețe cunoscute din foaier, nefiind surprins de nivelul de furie pe care îl simțea în casă. Niciunul dintre ofițerii pe care îi recunoscuse nu a scos un cuvânt; pur și simplu au încuviințat din cap. Câteva persoane pe care nu le cunoștea au aruncat priviri enervate spre Ava. Sexismul era răspândit în multe departamente de poliție și unii polițiști nu voiau să vadă o femeie agent FBI când unul dintre ai lor fusese doborât.

Mason le întorcea privirile de zece ori; Ava le ignora. Îi spusese în trecut că nu-i pasă ce cred oamenii. Ea își făcea treaba și știa că o făcea bine.

Au cotit un colț și s-au trezit în sufrageria din fața casei. Ava a încremenit și Mason aproape că s-a lovit de spatele ei. S-a uitat prin cameră și și-a ținut respirația. Polițistul fusese bătut în cuie de perete, cu piroane groase prin încheieturi. O mască albă de fantomă contorsionată îi acoperea fața ofițerului.

Mason nu era un om religios, dar a rostit o rugăciune tăcută pentru sufletul bărbatului și pentru familia lui. Și apoi a cerut capturarea rapidă a persoanei care comisese un asemenea păcat. A văzut umerii Ava ridicându-se și coborând odată cu respirațiile ei adânci. Bărbia i s-a ridicat și a intrat în cameră, traversând spre locul unde Zander stătea cu Nora Hawes.

Ochii Norei s-au îngustat când l-a zărit pe Mason. „Ce faci aici?" a întrebat ea în semn de salut.

„Nu sunt aici", a răspuns el, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

Ea i-a mai ținut privirea o clipă și apoi a dat scurt din cap. „Cum dorești. Dar dacă cineva mă întreabă direct..."

„Înțeleg", a spus el. Dacă era întrebat, știa că ea ar fi spus că el a apărut și a refuzat să plece. Putea trăi cu asta și cu orice consecințe ar fi adus.

Asta era despre Denny. La naiba cu toți cei care încercau să-l excludă din această anchetă.

„Ce știm despre el?" a întrebat Ava.

„Louis Samuelson a fost polițist la OSP timp de cincisprezece ani." Nora s-a uitat la blocnotesul ei. „Patruzeci și unu de ani, locuiește singur, divorțat, fără copii. A fost reperat în jurul orei unu și jumătate în această dimineață, când un alergător a trecut pe lângă el și l-a văzut pe fereastră."

„Stai", a spus Ava. „Cine aleargă la unu dimineața?"

„Martorul nostru", a spus Zander. „Are un program rotativ la Home Depot și aleargă când poate. Este afară cu unul dintre ofițerii de patrulare. Vom vorbi cu el mai în detaliu în câteva minute. Inutil să spun că s-a speriat de moarte când a decis să arunce o privire mai atentă pe fereastră."

Mason s-a uitat la fereastra acoperită a camerei din față. Era destul de

mare și nu avea perdele sau jaluzele. Nu observase niciun tufiș mare sau copac care să blocheze fereastra dinspre stradă. Casa era așezată pe o ușoară ridicătură, dar oricine se afla pe trotuar avea o vedere clară spre interiorul casei. Se întrebă cât timp le luase polițiștilor să atârne ceva deasupra ferestrei.

Privind cu atenție, Ava s-a apropiat de cadavru, iar Mason a văzut că cea mai mare parte a greutății acestuia era susținută de piroane metalice mari care fuseseră înfipte cu ciocanul în perete, sub axilele victimei. Aceleași țepușe fuseseră înfipte și în încheieturile mâinilor, dar Mason a simțit că erau pentru a șoca, nu că ar fi fost necesare.

A recunoscut masca dintr-o serie de filme horror populare. Gura măștii albe era alungită, iar ochii aveau o formă distorsionată de jeleu. „Din ce film este masca?"

„Din franciza *Scream*", a spus Zander. „Tocmai m-am uitat. Nu este niciodată același criminal care poartă masca. Ar putea fi oricine din filme."

„Nu le-am văzut niciodată", a spus Nora. „Nu sunt genul meu."

„Am putea avea mai mult de un criminal?" a murmurat Ava. „Ce încearcă să ne spună?"

„E aproape Halloween", a subliniat Mason. „Ar putea fi pur și simplu ceva la îndemână pentru el."

„Dar prima lui victimă lucra cu obiecte cu Freddy Krueger", a spus Nora. „Presupunând că cazul Vance Weldon face parte din asta. După seara asta, cred că posibilitatea este aproape sigură."

„Doar dacă ucigașul nostru nu a auzit despre masca folosită la sinuciderea lui Vance", a spus Ava. „Deși acest lucru a fost ținut secret și departe de mass-media, din câte am putut spune eu și Zander. Dar dacă vestea s-a răspândit, ar putea inspira pe cineva."

„Oricum ar fi, avem un criminal în serie în mâinile noastre", a spus Zander. „Trebuie să apelăm la Unitatea de Analiză Comportamentală pentru niște informații. Acesta este un caz dat peste cap."

Mason nu a spus nimic. El considera că munca depusă în cadrul BAU a FBI-ului era parțial vrăjitorie, dar recunoștea că au fost de ajutor în trecut. Salivau după dosarul unui criminal care folosea măști de filme de groază în

timpul săptămânii de Halloween. Nora a făcut un pas înainte și a ridicat ușor masca. Gura lungă acoperise gâtul lui Samuelson și au văzut că fusese tăiat ca și al lui Denny. Mason s-a uitat la țepușele prin încheieturile mâinilor, observând că practic nu era sânge la locurile respective.

„Era mort înainte să-l spânzure", a spus Mason. „Ar fi sângerat mai mult dacă ar fi fost în viață când i-a înfipt țepușele în încheieturi." Ceilalți trei anchetatori au încuviințat din cap. Gâtul cămășii lui Samuelson era îmbibat cu sânge. El purta blugi și pantofi de tenis. Mason s-a uitat la podeaua din sufragerie și a observat o urmă de sânge pătată care ducea într-o altă cameră. „A fost ucis în altă cameră?"

Nora a dat din cap. „În bucătărie. Urmați-mă și aveți grijă pe unde călcați."

Au pășit cu grijă și au urmat-o pe Nora într-o bucătărie spațioasă. Aici era locul crimei. Un tehnician făcea fotografii în timp ce altul punea etichete numerotate lângă picăturile de sânge. O cârpă de bucătărie însângerată zăcea pe podea împreună cu un pahar de apă răsturnat. Două bălți mari de sânge erau în centrul de linoleum auriu, cu centrul încă umed, dar cu marginile exterioare întunecându-se și uscându-se. Mason putea vedea unde fusese târât Samuelson din bălți în sufragerie. Petele groase de sânge deveneau mai deschise de-a lungul căii spre sufragerie.

„Armă?" a întrebat Mason. „Presupun că e un fel de cuțit."

„Nu l-am găsit. Am oameni care cercetează curțile cu lanterne, și o vom face din nou odată ce se face ziuă."

„Samuelson nu e un tip așa de mare", a comentat Zander. „Cred că o singură persoană ar fi putut face asta. Am observat o grămadă de sânge pe scaunul răsturnat din camera de zi. Bănuiesc că s-a folosit de el pentru a sprijini cadavrul în timp ce îl ridica spre piroane."

„Nu știu", a spus Ava. „Două persoane ar fi făcut această sarcină mult mai ușoară."

„Mai ușoară, dar nu imposibilă pentru un singur om."

Ava a dat din cap în semn de aprobare, cu o privire gânditoare pe față.

„Cineva și-a asumat un risc mare făcând-o în văzul întregii străzi. Poate

că luminile erau stinse pentru acea parte și le-a aprins înainte să plece.”

„Asta e posibil. Toate luminile de la acest nivel erau aprinse. Chiar și cea din toaletă. La etaj, lumina din dormitorul principal era aprinsă”, a afirmat Nora.

„A fost forțată intrarea?”

„Nu”, a spus Nora. „Atât ușa din față, cât și cea din spate erau descuiate.”

„E încă în haine de stradă”, a spus Zander. „Se pare că a fost prins înainte să se pregătească de culcare.” S-a uitat la ceas. „Când va ajunge aici medicul legist? Aș vrea să dau cadavrul jos.”

„Ar trebui să fie aici în orice moment”, a spus Nora. „Să vedem dacă alergătorul nostru are chef să vorbească acum. A fost prea supărat mai devreme ca să spună prea multe.”

Mason rămase în bucătărie și se uită lung la bălțile întunecate de sânge, amintindu-și cum se adunase sângele în jurul lui Denny. Cel puțin al lui Denny se contopise cu pământul, întorcându-se la natură. Sângele de pe linoleumul vechi ar fi fost diluat și amestecat cu apă cu săpun în găleata de curățat a cuiva. Un muncitor în mâini și genunchi, care nu-l cunoscuse niciodată pe Samuelson, avea să curețe.

Mason spera ca propria lui moarte să nu lase pete pe care un străin să le îndepărteze. Ar fi preferat să moară sub un brad, cu sângele lui impregnat în pământ.

***

Ava a recunoscut atletismul în Brian Wasco. Avea mușchi slabi și tendoane subțiri care-i formau șanțuri adânci pe gât. Când venea vorba să alerge, spunea că nu-i pasă de ora din zi sau dacă ploua torențial. Gheața era singurul lucru care îl oprea din alergare.

Tânărul de 28 de ani stătea pe gardul jos de piatră care separa trotuarul de casă, cu coatele sprijinite pe coapse. Cineva îi dăduse o sticlă de apă și el o stoarcea ca pe o jucărie antistres în timp ce vorbea. Nora l-a rugat în cele din

urmă să se oprească, zgomotul puternic de trosnitură enervându-i pe toți.

„Am ieșit de la serviciu la miezul nopții pentru că umpleam stocul după program. Când am ajuns acasă era aproape unu. M-am schimbat și am fugit pe ușă", a spus el, privindu-i cu seriozitate pe anchetatori. „Îmi place să alerg noaptea. Este liniște și te simți singur, dar într-un fel puternic, pentru că majoritatea orașului doarme. Există un element de mister care te face să simți că faci ceva greșit." A aruncat o privire mustrătoare. „Uneori mă întrebam dacă polițiștii din tura de noapte ar crede că fug de ceva."

„De obicei alergi pe strada asta?" a întrebat Ava. Brian părea direct și sincer, dar ea nu se hotărâse. Ceva la el părea ușor ciudat.

„Cam jumătate din timp. Încerc să amestec și, de obicei, păstrez această stradă pentru atunci când trebuie să alerg pe întuneric, pentru că drumurile și trotuarele nu au nicio rădăcină de care să mă împiedic."

„Ai spus mai devreme că nu lucrezi întotdeauna în aceeași tură", a adăugat Zander.

„Așa este. În unele zile lucrez noaptea, în altele lejer."

„Ce te-a făcut să te oprești și să te uiți mai atent la casa asta?" a întrebat Nora.

„De fapt, am trecut pe lângă încă două case și apoi m-am întors", a spus Brian. „Am presupus că am văzut cu coada ochiului o decorațiune de Halloween, dar era un pic ciudat că casa era toată luminată. De obicei, fiecare casă de pe această stradă este întunecată când o parcurg noaptea." A respirat adânc și și-a stors sticla. A aruncat o privire plină de scuze către Nora. „M-am întors pentru că mi se păruse prea real. Știi cum ai sentimentul acela când te holbezi la ceva și creierul tău nu-și poate da seama ce vede? Am stat acolo, la începutul aleii, și m-am holbat mult timp, așteptându-mă să-l văd pe tip trecând prin cameră, instalând mai multe decorațiuni."

„Tipul", a afirmat Ava. „Spui asta de parcă l-ai cunoaște."

Brian a ridicat din umeri. „L-am văzut lucrând în curte destul de des în timpul zilei. Nu am văzut niciodată o femeie sau copii aici. Are o familie?"

„Nu are copii", a spus Ava. „Divorțat."

„Asta e bine. Ei bine... nu e bine. Mi-am făcut griji că are copii din mo-

ment ce erau atât de multe decorațiuni de Halloween. Nu-mi place gândul că copiii îl văd așa.” El a tresărit.

Ava a înțeles.

„Deci stăteai la capătul aleii”, a întrebat Zander. „Ce te-a făcut să te apropii?”

Brian și-a stors sticla. „Nu știu. Pur și simplu nu m-am simțit bine. Pe măsură ce mă apropiam, puteam vedea sângele de pe cămașa lui și țepușele din încheieturile lui, dar îmi tot spuneam că e fals. Abia când am văzut tatuajul mare de pe interiorul antebrațului mi-am dat seama că nu era un manechin.” Părea năucit.

„Trebuie să fi fost oribil pentru tine”, a simpatizat Ava. Fusese avertizată că cadavrul fusese agățat pe perete, dar priveliștea o zguduise până în măduva oaselor. Aceasta era o scenă care avea să rămână permanent în memoria ei.

„Nu mi-o pot scoate din cap”, a spus Brian. „Am bătut de câteva ori în geam și el nu s-a mișcat. Am sunat la ușă și am sunat la 911. În cele din urmă am încercat la clanță. Era descuiată. Am intrat în casă și am strigat să văd dacă mai era cineva în casă.”

„Nu ți-ai făcut griji pentru siguranța ta?” a întrebat Nora.

Brian s-a holbat la ea. „Nu a fost foarte inteligent din partea mea, nu-i așa? Nici măcar nu m-am gândit că persoana care a făcut-o ar putea fi încă înăuntru până *în acest moment*.” Și-a trecut mâinile pe față și s-a aplecat. „Sfinte Sisoe. Ce naiba s-a întâmplat? Cred că am presupus că și-a făcut-o singur.” S-a uitat în sus la anchetatori. „Dar nimeni nu și-ar putea înfige stâlpii ăia în propriile încheieturi.” A înghețat, a sărit în picioare și apoi a făcut pași mari spre un colț al curții.

Anchetatorii s-au uitat în altă parte la sunetul vărsăturilor lui. Ava a luat sticla de apă pe care o scăpase.

„Bietul nenorocit”, a spus Mason cu simpatie.

Brian s-a întors după câteva momente și a luat rușinat sticla pe care i-o întindea Ava. „Ni se întâmplă tuturor”, i-a spus ea în timp ce el își clătea gura și scuipa.

„Cineva l-a ucis”, a spus Brian cu o tresărire. „În adâncul sufletului

știam că cineva l-a ucis, dar nu mi-am dat seama până acum un minut."

„A fost creierul tău care a încercat să facă față și să te protejeze de ceea ce ai văzut", a subliniat Zander. „Nu te aștepți să vezi așa ceva în fiecare zi. Sau în orice zi."

„La naiba, nu", a spus Brian. „Știți cine a făcut-o?"

„Nu încă", a spus Ava. „Îl vom găsi. Cineva nu creează o scenă ca asta fără să lase o mulțime de dovezi în urmă. Ai atins ceva când ai intrat în casă?"

A început să scuture vehement din cap, dar a înghețat. „Aveam de gând să spun nu, dar i-am ridicat masca pentru că voiam să verific dacă are puls la gât. Odată ce am văzut că gâtul îi fusese tăiat, m-am oprit. Deci amprentele mele sunt pe mască, chiar în partea de jos. E în regulă? *Rahat.* N-ar fi trebuit să ating asta."

„E de așteptat să încerci să cauți semne de viață", a spus Nora. „Îl voi pune pe unul dintre tehnicieni să-ți ia amprentele pentru comparații. Ai mai atins și altceva?"

„Doar soneria și mânerul ușii. Am ieșit din cameră când am văzut că era mort." El a scuturat din cap cu o privire confuză pe față. „Masca aia e al naibii de înfiorătoare", a afirmat Brian. „Cine face chestii din astea? Parcă e o scenă desprinsă dintr-unul dintre filmele *Scream*."

Ava a schimbat o privire cu ceilalți anchetatori. „În legătură cu masca, te vom ruga să nu împărtășești acest detaliu cu nimeni... nu cu prietena sau mama ta sau cu orice reporter care te contactează. Am dori să păstrăm secretul asupra acestui tip de detaliu neobișnuit pentru a ne ajuta să eliminăm mincinoșii care vor suna încercând să susțină că ei au comis crima." Nu era singurul motiv pentru a păstra secretul, dar ar trebui să fie suficient.

„Crezi că reporterii mă vor contacta?" întrebă Brian, părând ușor uimit.

Ava începea să creadă că el nu era cea mai ascuțită unealtă de pe etajul de vânzări Home Depot. Dar era miezul nopții și probabil că descoperirea unei morți violente îi tulburase puțin creierul. Al ei se simțea confuz. „Aș spune că da. Nu trebuie să vorbești cu ei. Depinde de tine, dar cred că rareori face vreun bine. Ei pot veni la noi pentru o declarație oficială."

„Nu vreau să vorbesc cu ei", a spus Brian. „Nu vreau să mai vorbesc

despre asta niciodată. Vreau ca rahatul ăsta să-mi dispară din creier cât mai repede posibil.”

„Avem nevoie să vii și să dai o declarație oficială mâine... astăzi, vreau să spun”, a spus Nora. Sunetul unei portiere de mașină trântite îi făcu pe toți să se întoarcă să vadă cine sosise.

„Seth Rutledge”, murmură Mason lângă ea.

Ava dădu din cap, încântată să vadă că medicul legist-șef al statului răspunsese personal la cazul lor.

Capitolul 9

„Am fost ocupați în seara asta”, a spus Seth Rutledge grupului de anchetatori. „Două accidente de conducere în stare de ebrietate și acum asta. De îndată ce am auzit că a fost implicat un polițist, am vrut să fiu aici.”

Mason lucrase cu medicul legist de mai multe ori decât ar fi vrut să își amintească. Omul era bun în meseria lui.

Seth se încruntă când își dădu seama că Ava și Zander erau prezenți în calitate de anchetatori. „Ce se întâmplă la FBI?”

„Știți de căpitanul OSP care a fost ucis pe coastă?” a întrebat Nora. La asentimentul lui Seth, ea a continuat. „A fost găsit cu o mască horror acoperindu-i fața. Acest caz are, de asemenea, un tip similar de mască.”

Seth nu s-a mișcat. „Autopsia căpitanului Schefte a fost terminată ieri după-amiază târziu. Am primit o scurtă informare de la unul dintre examinatorii mei, Dr. Trask. Ea nu a menționat masca. A descris în primul rând rana de la gât. Presupun că masca se află în raportul ei complet, pe care îl voi primi mâine.” A făcut o pauză. „Dar săptămâna trecută am avut un alt caz în care a fost implicată o mască horror.” Fața lui era mortal de serioasă. „Era un agent FBI.”

„Vance Weldon”, a spus Nora. „Suntem la curent și am parcurs deja

notele de la autopsie. Ești sigur că a fost o sinucidere?”

„Mă bucur că sunteți la curent cu cazul și că l-ați analizat deja. Vance Weldon a fost un caz dificil, dar eu nu atribui niciodată o clasificare dacă nu mă simt confortabil cu ea.”

„Ce l-a făcut dificil?” a întrebat Mason.

„Trebuie să clasificăm decesele ca omucidere, sinucidere, naturale sau nedeterminate. Weldon clar nu a fost natural sau nedeterminat - a murit prin strangulare prin spânzurare. Am optat pentru sinucidere pe baza poziției în care a fost găsit, a unei declarații a soției sale cu privire la încercările sale anterioare, a medicamentelor sale și a modului în care a descris starea sa de spirit recentă. Nu am văzut nimic care să indice o crimă. Încheieturile lui nu prezentau abraziunile pe care le-aș vedea dacă cineva i-ar fi legat mâinile pentru a-l spânzura. Poate că m-am grăbit să judec asta, dar mi s-a părut corect la momentul respectiv. Nu voi pretinde că sunt perfect. Am mai făcut erori de clasificare. Acum vreau să o revizuiesc din nou”.

„Pe baza a ceea ce știai, ai luat decizia corectă”, a afirmat Zander. „Am parcurs notele tale și majoritatea notelor anchetatorilor de la caz și totul indică sinuciderea. Măștile sunt singurul lucru care ne face să aruncăm o privire pentru a vedea dacă ar trebui să fie grupat cu Denny Schefte și acum Louis Samuelson.”

„Cei doi sunt de la OSP”, a precizat Seth. „De ce să includem un agent FBI?”

„Asta sperăm să aflăm”, a spus Ava.

Seth s-a uitat la casă. „O să încep imediat. Să-l prindem pe nenorocitul care face asta.”

„Amin”, a mormăit Mason.

L-au urmat pe medicul legist în casă. Tehnicienii de la locul crimei încă lucrau în bucătăria însângerată. Nora i-a spus lui Seth că terminaseră de fotografiat cadavrul în poziția sa actuală. Seth a studiat cadavrul, uitându-se la el din toate unghiurile. A mișcat una dintre mâini, uitându-se la țepușa din încheietura mâinii drepte. „Asta e ceva nou pentru mine”, a spus el încet. A dat cămașa la o parte pentru a vedea clar una dintre țepușe de sub axilă. „A fost

bătut în cuie într-un unghi descendent. Cineva știa că trebuie să o facă așa pentru a menține corpul în loc.” S-a ridicat și a bătut cu încheieturile degetelor în perete. „Nenorocitul a verificat și poziția cuiului din perete. Știa că dacă ar fi înfipt țepușele în gips-carton nu ar fi rezistat greutății bărbatului.”

„Cât de greu ar fi să înfigi o țepușă de acea lățime într-un stâlp?”, a întrebat Ava. „Nu pare a fi ceva ce aș putea face cu un ciocan.”

„Ar fi nevoie de multă forță”, a spus Zander. „Probabil un fel de ciocan mai mare și o mulțime de mușchi.”

„Un baros?” a sugerat Ava. „Sau ar fi exagerat?” A făcut o grimasă la alegerea proastă a cuvintelor ei.

„Vom face niște teste ca să aflăm”, a spus Nora cu tristețe. „Cineva s-a gândit la fiecare aspect al acestei scene înainte să ajungă aici.”

Premeditat.

Dr. Rutledge a scos masca, a studiat-o și a aruncat-o în punga de hârtie pe care i-o întindea Nora.

„Nu m-am uitat niciodată la filmele astea”, a comentat.

Mason începuse să se întrebe cine le vizionase. Poate că pur și simplu nu se învârtea printre cei care vizionau filme de groază.

„Ajută-mă să-l pun jos”, a spus Seth. Mason și Zander au făcut un pas înainte și fiecare a apucat un umăr și brațul superior, în timp ce Seth a apucat partea din față a cămășii bărbatului. Mason și-a ținut respirația în timp ce îl ridicau pe Samuelson de pe piroane și îl așezau pe materialul pe care Seth îl întindea pe podea.

„Rigiditatea este absentă”, a comentat medicul legist. „Ai spus că a fost descoperit la ora unu? Încă îi simt căldura în trunchi. Voi spune că a fost ucis nu cu mult timp înainte, dar voi face niște teste pentru o oră mai precisă.”

„Șosetele lui sunt murdare de praf de scoarță și pământ”, a comentat Ava. „Podelele acestei case sunt destul de curate pentru un tip care locuiește singur... cel puțin din ce am văzut eu pe podeaua asta. Se pare că a ieșit afară purtând șosetele și chiar a călcat în noroi.”

„Posibil ca ucigașul nostru să-l fi scos din casă?” a întrebat Mason.

„Cine de aici ar intra în praf de scoarță în șosete?” a întrebat Ava. Nimeni

nu a răspuns. „Corect. Nimeni nu merge în noroi decât dacă nu gândești sau nu ai de ales. Chiuveta și blaturile din bucătărie sunt curate. M-am uitat în toaletă și e foarte curată. Cred că nu a avut de ales decât să meargă în noroi sau se grăbea foarte tare."

„Hai să găsim murdăria", a spus Mason.

„Rahat. Am pornit o căutare în ambele curți", a spus Nora. „Probabil că au călcat peste urme."

„Nu și dacă au făcut-o cum trebuie", a subliniat Zander.

Medicul legist se ghemuise lângă Louis Samuelson. Se uitase bine la șosete când Ava a vorbit și acum palpa craniul victimei. „Are o adâncitură serioasă pe ceafă", a spus Seth. Și-a ridicat mâna înmănușată de pe craniu și a arătat sângele lipicios care se usca pe mâna lui. „I-a crăpat craniul. O să știu mai multe după ce îi fac o radiografie, dar e una largă și ar fi fost serios debilitantă. Presupun că nu a apărut nicio bâtă de baseball sau ceva asemănător?"

„Denny a avut același traumatism cranian", a precizat Mason.

„Mâinile lui sunt curate", a observat Seth. „Nu și-a atins capul sau rana de la gât. Lovitura la cap l-a doborât cu siguranță. S-ar putea să fi fost suficientă pentru a-l ucide".

„Mă întreb dacă a fost lovit în curte", a spus Ava. „Ar fi existat un fel de urmă de târâre. Cred că trebuie să vorbim cu băieții care cercetează curtea din spate." Nora se îndrepta deja spre ușa din spate, iar Mason i-a urmat imediat.

Au pășit prin ușă pe o mică terasă din lemn cu un grătar imens și două șezlonguri. Curtea din spate a casei era împrejmuită de un gard înalt. Mason a aprobat, plăcându-i intimitatea. Nu era unul dintre acele garduri care lăsau să se întrevadă curtea vecinului dacă stăteai în unghiul potrivit. Acesta era cu un metru mai înalt decât gardul standard și era imposibil să vezi prin el. Două lumini mari și strălucitoare străluceau din spatele casei, luminând întreaga curte. Din nou, Mason aprobă și se întrebă dacă erau detectoare de mișcare. Dacă cineva încerca să se furișeze aproape de casă, nu avea unde să se ascundă de lumină.

Trei ofițeri de patrulare se aflau la capătul îndepărtat al curții, măturau

încet iarba cu lanternele lor.

„Bun. Le-am spus să înceapă de la capătul îndepărtat, așa că nu au ajuns prea departe”, a spus Nora. „Hei, băieți!”, a strigat ea. „Așteptați un moment. Rămâneți în pozițiile voastre, vă rog”.

Curtea era în proporție de 90 la sută iarbă. Nimeni nu depusese niciun efort pentru o amenajare fantezistă. Era un plan simplu. Iarbă în centru, o fâșie largă de scoarță de-a lungul gardurilor și în jurul terasei de lemn. Scoțându-și micuța lanternă cu LED, Mason a pășit pe marginea terasei și a luminat praful de scoarță din jurul terasei. Puntea se afla la aproximativ un metru de sol. Nu avea balustradă, dar în centrul celei mai îndepărtate margini, câteva trepte de lemn duceau spre iarbă.

„Există o zonă mare aplatizată în praful de scoarță de aici”, a spus Mason. „Cum a fost vremea în ultimele cinci zile?” Știa că fusese înnorat și umed pe coastă, dar vremea din Willamette Valley era întotdeauna diferită.

„Nu am mai avut ploaie de peste o săptămână”, a spus Ava.

„Lucrurile ar trebui să fie uscate”, a spus Nora. „Fără noroi”.

S-au apropiat și au studiat impresia de pe punte. Pentru Mason părea cam de mărimea unui trunchi de bărbat, ca și cum cineva s-ar fi întins în noroi.

Cămașa lui Samuelson fusese curată de praf de scoarță. Pe față și pe spate.

Ceva sau altcineva se odihnise aici. Să fi fost criminalul lor în timp ce îl aștepta pe Louis?

Urmele de pași punctau zona din jurul amprentei mai mari. Mason se plimba pe marginea punții, verificând restul zonei acoperite cu praf de scoarță. Nimic nu i-a sărit în ochi.

„Scanați cu atenție această parte a scoarței”, a strigat Nora la polițiștii care așteptau răbdători la capătul curții. „Căutăm urme de pași, o armă ascuțită și ceva solid și mare care ar putea fi folosit pentru a lovi pe cineva în cap. Fiți cu ochii în patru după orice ar putea conține amprente”. Un cor de mulțumiri a venit din partea bărbaților.

O lumină s-a aprins în curtea din spate a unei case aflate la două case mai încolo. Mason putea vedea linia acoperișului casei, dar nu și curtea din spate

sau oamenii. Treziseră cartierul. „Veți avea nevoie de o cercetare a cartierului la prima oră a dimineții”, i-a spus el în șoaptă Norei.

Ea a dat din cap. „Pe lista mea.”

Nevrând să coboare de pe terasă, Zander și-a îndreptat lanterna spre praful de scoarță de-a lungul gardului. Mason a observat o poartă înaltă în locul în care gardul se întâlnea cu casa, pe partea de vest a locuinței. A mers pe cealaltă parte a terasei și a verificat partea de est a casei. Nicio poartă.

„O să le spun tehnicienilor să verifice zăvorul porții pentru amprente”, a spus Nora. „Să-i verificăm pe tipii din față.” Grupul a urmat-o înapoi prin casă. Medicul legist îi instruia pe tehnicienii de la locul crimei cu privire la fotografiile suplimentare ale cadavrului, iar mai mulți polițiști stăteau în jur și priveau. „Afară, vă rog, băieți”, a ordonat Nora. „Să-i acordăm puțin respect.”

Polițiștii au ieșit în tăcere pe ușa din față și s-au alăturat altor doi care tocmai terminaseră de cercetat curtea din față. Unul s-a apropiat de Nora. „Nu am găsit nimic în curte care să nu fie o decorațiune de Halloween. Sunt tone de urme peste tot, mai ales în jurul pietrelor funerare și a altor lucruri, pe care presupun că victima le-a făcut în timp ce le plasa.” Mason nu a fost surprins.

„Ați văzut vreun obiect mare care ar putea fi folosit ca armă?” a întrebat Nora. „Ceva care să lovească un tip în cap și să-l doboare?”

Cei doi polițiști au schimbat o privire. „Unele dintre aceste pietre funerare sunt grele”, a spus unul dintre ei. „Am presupus că sunt din polistiren sau tencuială ușoară, dar sunt foarte solide. Ar ucide un tip dacă i-ai lovi una în cap cu suficientă forță.”

Moarte prin piatră funerară?

Asta ar fi o noutate pentru Mason.

„Avem nevoie de mai multă lumină”, a spus Nora. „Va trebui să le studiem mai atent mâine dimineață.”

„Mă întreb dacă veți găsi una cu sânge adevărat pe ea”, a spus Mason. „Deși cred că tipul ăsta este un planificator. Și-ar fi adus propria armă, nu s-ar fi bazat pe găsirea a ceva la îndemână.”

Seth Rutledge a ieșit pe ușa din față și s-a alăturat celor patru anchetatori.

„Mă duc acasă să mă culc”, a declarat el. „Nu știu dacă voi putea dormi,

dar vreau să închid ochii pentru o vreme.”

„Nu-i corect”, mormăi Ava în glumă.

Seth i-a zâmbit, cu ochii injectați cu sânge. „Crede-mă. Eu sunt chemat în mijlocul nopții mult mai des decât tine.”

„Tu ești șeful”, a spus Mason. „M-aș gândi că ești în stare să tragi de rang și să predai turele de noapte de gardă.”

„Știu”, a spus Seth. „Dar întotdeauna am simțit că ar trebui să acopăr câteva nopți ici și colo. Îmi menține capul în joc. Predecesorul meu a făcut asta până când s-a pensionat. Cred că avea aceeași filozofie.”

„Altceva ce trebuie să știm imediat?” A întrebat Zander.

Medicul legist a scuturat din cap. „Voi avea un raport pentru dumneavoastră în această seară.”

Capitolul 10

„Salutare, vecină.”

Ava a aruncat o privire și a văzut-o pe Cheryl Noble stând la marginea tufișurilor scurte care separau proprietățile lor. Ava tocmai trântise portiera mașinii, cu mintea ocupată cu filme de groază și măști. Cheryl, cu cizmele ei ciudate, blugii și puloverul ei sclipitor de culoare turcoaz, era o sărbătoare pentru ochii ei. Studiase prea multe fotografii de la locul crimei. Având-o pe Cheryl ca vecină, Ava avea șansa de a evada într-o lume feminină.

„Bună, Cheryl. Grozav pulover.”

„Ar fi perfect cu coloritul tău”, a răspuns Cheryl. Era într-o misiune constantă de a o face pe Ava să-și înviorеze garderoba. Introdusese deja câteva culori vii în dulapul Avei. Articolele o făceau pe Ava să zâmbească când se uita la ele pe umerașe, dar rareori ajungeau pe corpul ei. Nu i se păreau potrivite pentru slujba ei. Dar era fericită să știe că hainele erau acolo dacă ea și Mason ieșeau la cină.

„Ce ai hotărât pentru sala de bal a hotelului?” a întrebat Cheryl.

Inima Avei s-a scufundat. Îi promisese ieri lui Cheryl un răspuns. „Îmi pare rău, nici măcar nu m-am uitat la ea. Am prins un caz greu.”

Cheryl și-a pus mâinile pe șolduri și și-a înclinat capul spre Ava. „Serios. Nu am avut niciodată o clientă ca tine. De obicei, femeile nu se pot decide pentru că sunt îndrăgostite de prea multe locații. Ție nu-ți place nimic și nu faci niciun efort să găsești ceva ce-ți place.”

Francheța lui Cheryl era o parte din motivul pentru care Ava o admira. „Știu. Îți îngreunez munca.”

„*Vrei* să te căsătorești?”

„Da! De aceea te-am angajat. Eu nu mă pricep să fac planuri.”

„Sau să iei decizii”, a adăugat Cheryl. „Nici măcar nu alegi o dată.”

„Încerc să păstrez data flexibilă în cazul în care locația nu este disponibilă.”

„Ei bine, trebuie să găsim această locație de vis. Care e problema? Spui că vrei să te căsătorești... Ce te împiedică să mergi mai departe?” Ava a simțit ca și cum ochii verzi ai lui Cheryl ar fi văzut direct în creierul ei.

„Îmi pare foarte rău.” Și-a întors privirea de la privirea pătrunzătoare. „Sunt trează de la ora două. Pot să-ți trimit un e-mail mai târziu?”

„Spui asta când vrei să eviți conversațiile, Ava.” Cheryl i-a oferit un zâmbet cald. „Nu mă păcălești, dar m-ai lăsat perplexă. Nu am avut niciodată o mireasă atât de reticentă.”

„Nu vreau să-ți pierd timpul...”

„Încetează.” Blonda înaltă a ridicat mâna. „Nu o faci. Ești prietena mea și *vreau* să fac asta. Ai nevoie de ajutorul meu în cel mai rău mod. Ești proiectul meu special și mi-am făcut o misiune personală din a-ți crea ziua perfectă.”

Ava a vrut să o îmbrățișeze. „Ai mai multă răbdare decât mine, Cheryl.”

„De aceea ne înțelegem atât de bine.”

„Spune... Lucrez cu un tip grozav...”

Cheryl a întrerupt-o. „Să-ți spun ceva. Îl voi întâlni pe acest *tip grozav* atunci când vei depune un avans pentru un loc de eveniment.”

Are dreptate.

„Cred că voi doi vă veți înțelege”, a spus Ava.

„Dacă aș avea un dolar pentru fiecare dată când am auzit asta, nu ar mai trebui să lucrez.” Cheryl a scuturat din cap. „Jur că fiecare mireasă cu care am lucrat a încercat să mă cupleze cu cineva. De obicei este tatăl lor divorțat și singur. A trebuit să fac o politică de a nu accepta întâlniri cu rudele clienților mei.”

„Zander este grozav. Dacă nu aș fi fost cu Mason...” Ava se opri, brusc conștientă că nu fusese cu Mason când îl cunoscuse pe Zander. Nu au fost scântei. În schimb, ea îl privise întotdeauna cu o afecțiune frățească. Când l-a întâlnit pe Mason, a vrut să afle mai multe despre el, chiar dacă i se părea că îl cunoaște dintotdeauna; s-au simțit imediat confortabil unul în prezența celuilalt.

„Ar trebui să vezi expresia de pe fața ta chiar acum”, a spus Cheryl. „Te gândești la bărbatul tău și acesta este motivul pentru care vreau să vă fac nunta perfectă. Voi doi sunteți înnebuniți unul după celălalt, iar eu sunt atât de verde de invidie, încât se ciocnește cu puloverul meu.”

Ava nu avea niciun răspuns pentru asta.

„Du-te și uită-te pe site-ul hotelului pe care ți l-am trimis și anunță-mă *azi*.”

„O voi face chiar acum”, a promis Ava în timp ce își lua rămas bun.

Vecina ei era grozavă. Era prietenoasă, directă și extrovertită. A treia zi după ce Mason și Ava se mutaseră în vechea casă Tudor, Cheryl adusese vin roșu, vin alb, bere, vodcă și un recipient mare cu fursecuri de ciocolată albă făcute în casă. „Nu știam ce vă place, așa că vă las pe voi să alegeți. M-am gândit că sunt în siguranță doar dacă nu sunteți amândoi alcoolici. În acest caz, voi pune alcoolul în dulapul meu, iar voi puteți păstra prăjiturile.”

Ea și Mason întinseră mâna după vinul roșu. „O să luăm și prăjiturile”, declarase Ava. În seara aceea, cei trei au terminat vinul roșu, au trecut la cel alb și au ras cea mai mare parte din prăjituri. Ava își promisese că se va strădui să dezvolte o relație cu femeia amuzantă. Avea câteva prietenii care se stinseseră pentru că nu depusese eforturi. Cheryl merita păstrată.

După câteva luni petrecute în casa lor, Mason a spus că Cheryl a făcut

mutarea la fel de valoroasă ca și casa. Ava a fost de acord.

Bingo a făcut un dans de genul „trebuie să ies” când a intrat pe ușă, unghiile picioarelor scârțâind pe podeaua de lemn. Ava și-a aruncat geanta pe un scaun și i-a frecat capul. Ușa câinelui i se stricase, iar Mason comandase un înlocuitor. Bingo stătuse la ușa blocată, se holbase la ea și întoarse ochii triști de cățel spre cei doi, întrebându-se de ce îl torturau. „Va fi aici în curând, băiete”, îi promisese Ava.

El a dansat pe călcâiele ei în timp ce ea se deplasa prin bucătărie până la ușa din spate. El a zbughit-o când ea a deschis-o. „Doamne, săracul băiat”, a murmurat ea în timp ce vina o inunda. L-a privit cum fuge spre gardul din spate și își lasă nasul jos, alergând înainte și înapoi de-a lungul gardului din spatele tufișurilor și copacilor. Avei i s-a ridicat părul pe ceafă.

Nu l-am mai văzut niciodată făcând asta.

După alte câteva treceri adulmecând de-a lungul părții din spate a curții, Bingo părea mulțumit și a ridicat piciorul spre copacul său preferat. A tropăit prin curte, făcând obișnuita lui inspecție curioasă. Ava îl urmărea îndeaproape, căutând orice alt comportament nou. Câinele era un bun sistem de alertă. Bingo a găsit o minge de tenis și a galopat înapoi spre ușă, dând din coadă. A lăsat-o la picioarele ei cu o privire de așteptare.

Ea a apucat aruncătorul de mingi pentru a aduna mingea plină de salivă și a aruncat-o spre spatele curții.

Probabil că a văzut o veveriță lângă gardul din spate în timp ce noi eram plecați.

Imaginile de la locul crimei Samuelson i-au umplut mintea. Impresiile din praful moale de scoarță. Propria ei curte era de aproape trei ori mai mare și complet împrejmuită. Mason avea o terasă pe lista de îmbunătățiri ale casei, dar deocamdată aveau o mică terasă din beton. Bingo a scăpat mingea și Ava a aruncat-o din nou, pășind de pe beton pe iarbă. S-a îndreptat încet spre partea din spate a terenului. Casa lor avea o zonă largă curbată de scoarță de-a lungul gardului din spate, plină de arbuști și copaci mari.

Ava mergea cu grijă, studiind iarba. *Tocmai am părăsit locul unei crime și acum sunt paranoică în propria mea casă.* A pășit în scoarță și a început să

se uite în spatele tufișurilor, conștientă de greutatea armei încă în toc într-o parte. A zărit trei mingi de tenis murdare, dar nicio urmă de pași. Bingo a trecut în grabă pe lângă ea și a luat una dintre mingi. Cu el pe urmele ei, ea a mers de-a lungul gardului. La colțul îndepărtat s-a oprit, uitându-se la pământ. *Urme de pași?* Mason le-ar fi putut face cu săptămâni în urmă.

Inspiră adânc. *Sunt ridicolă.*

Era? Primăvara trecută avuseseră o spargere la vechea casă a lui Mason. Sora ei și iubitul de atunci al lui Jayne fuseseră vinovații. A înghețat când și-a amintit că „excursia" lui Jayne fusese ieri.

Déjà vu?

S-a întors în casă și a mers din cameră în cameră, verificând dulapurile și sertarele, dar nu a descoperit nimic deranjat. Sistemul lor de securitate era cel mai bun. Mason îl instalase înainte ca ei să se mute în casă, dar asta nu însemna că cineva nu se plimbase prin curtea din spate și nu aruncase o privire prin ferestre. Mason stinsese luminile exterioare cu detector de mișcare cu o lună în urmă, după ce ratonii și pisicile vecinilor îi deranjau noaptea. „Ne putem baza pe Bingo", a spus el. „Câinele ăla se comportă de parcă o hoardă de zombi ar încerca să intre când tipul de la UPS urcă treptele din față."

„Îmi pierd mințile", a mormăit Ava. „Nimeni nu a fost în casă." S-a așezat la biroul ei din bucătărie și și-a pornit laptopul. Și-a deschis e-mailul și a dat clic pe link-ul hotelului pe care i-l trimisese Cheryl. Ava a răsfoit imaginile, nefiind încântată de sala de bal superbă și de pozele cu nunți somptuoase. Era frumos, dar nu era locul potrivit pentru ei. Nici măcar nu știa cât de mare era locul de care aveau nevoie. Ea și Mason abia discutaseră despre lista invitaților, care, potrivit lui Cheryl, era unul dintre primele lucruri pe care trebuiau să le facă.

Își imaginase o ceremonie de nuntă cu câțiva polițiști de o parte și câțiva agenți FBI de cealaltă. Era un pic tristă. Nici ea și nici Mason nu prea aveau familie. El avea un frate în cealaltă parte a statului și un fiu plecat la facultate.

Ea o avea pe Jayne.

Nu o putea vedea pe Jayne stând lângă ea. Și-a imaginat partea din ceremonie în care mireasa îi înmâna buchetul domnișoarei de onoare, dar când

Ava s-a întors, nu era nimeni acolo.

Goliciunea a cuprins-o și i-a fost dor de mama ei. Trecuseră cinci ani de la moartea mamei ei. L-ar fi iubit pe Mason. Era inteligent, practic, fără egoism și respectuos. Tot ceea ce ea pretindea că tatăl Avei și al lui Jayne nu fusese. Tatăl Avei nu știuse niciodată de existența lor. Fusese căsătorit. După o scurtă aventură, în timpul căreia mama ei a descoperit că nu era singur, părăsise orașul. Și apoi a descoperit că era însărcinată. Mândria și rușinea o împiedicaseră să se întoarcă. Ava îl căutase după moartea mamei sale, dar nu găsise nimic. Bănuia că mama ei le mințise pe ea și pe Jayne cu privire la numele lui.

S-a concentrat asupra fotografiilor din sala de bal a hotelului. Le-a răsfoit din nou fără chef. A scris un răspuns la e-mailul lui Cheryl, spunându-i că nu era locul potrivit pentru ei și că ea și Mason vor crea o listă de invitați în weekend.

Acolo. Am pus-o în scris. Acum trebuie s-o fac.

Un alt e-mail clipi și Ava prinse numele consilierului lui Jayne. L-a deschis și l-a scanat rapid. Excursia de ieri a lui Jayne la mall și la restaurant decursese fără probleme. Patru rezidenți și un consilier merseseră în excursia de trei ore și fusese considerată un succes.

Ava se întreba ce înseamnă un succes. *Nimeni nu s-a rătăcit? Nimeni nu a avut o cădere nervoasă?*

Bănuia că Jayne ar fi vrut o băutură la prânz, dar știa că centrul nu ar fi pus rezidenții în calea tentației la prima lor ieșire. Probabil că mâncaseră undeva la McDonald's. Ce ar fi avut Jayne de spus despre excursie? Sora ei știa cum să se comporte astfel încât îngrijitorii ei să fie fericiți și să creadă că se face bine.

Ava știa mai bine. Jayne mințea tot timpul. Cea mai bună apărare era să țină garda sus.

A închis laptopul cu un oftat și s-a îndreptat spre cafetieră. A zâmbit în timp ce deschidea robinetul strălucitor de la noua chiuvetă. Cel puțin renovarea bucătăriei era terminată și superbă. Chiuveta, cada și toaleta de culoarea lavandei din baia principală mai puteau aștepta până când Jayne termina la

centrul de reabilitare.

Dacă va termina vreodată.

A aruncat cafeaua veche în chiuvetă și a privit-o cum dispare, întrebându-se dacă banii pentru tratamentul lui Jayne făceau același lucru.

Capitolul 11

Micah era în modul invizibil.

Nu chiar. Dar știa cum să dispară și să împiedice oamenii să-l observe. Era o abilitate pe care o perfecționase în cazul în care ar fi fost nevoie să îi salveze viața într-o zi. Când mergea pe stradă, nimeni nu se uita la el. Dacă o făcea, se îndepărta repede, deoarece persoana îl considera lipsit de importanță. Îi plăcea să fie așa. Chiar și vehiculul său era de nedescris, iar el nu mergea cu viteză. Era observat doar atunci când dorea să fie observat.

Și-a oprit mașina lângă bordură, urmărindu-l pe bărbat cum iese din mașină și intră în cafenea. Îl urmărise aici de nenumărate ori și știa că va primi o cafea neagră venti. Stătuse chiar la coadă la cafea în spatele lui, invizibil, întrebându-se dacă astăzi va fi ziua în care va comanda ceva nou. El nu varia niciodată.

Unii oameni erau așa. Și asta îi putea ucide într-o zi. Schimbă tiparele. Variați rutinele. Fii imprevizibil.

Nu fi adolescentul din filmele de groază care investighează subsolul.

Îi plăceau filmele de groază. Le studia, le rescria astfel încât victimele să aibă o șansă la luptă. De asemenea, le-a schimbat astfel încât răufăcătorul să câștige întotdeauna în final. Răufăcătorul nu murea pentru că un adolescent avea noroc sau avea dintr-o dată o idee bună; lui Micah îi plăcea să le revizuiască pentru a fi adevărate bătălii ale forțelor și inteligenței. Asta făcea filmele mai echilibrate. El aprecia o luptă corectă. Unde mai era distracția dacă taberele erau inegale?

Bărbatul a ieșit din magazin, cu o ceașcă venti în mână, și s-a urcat în mașină. Nici măcar nu s-a uitat la împrejurimi. Oricine ar fi putut să iasă și să-l atace. El ar fi fost neajutorat.

Micah a scuturat din cap în timp ce scana împrejurimile. Oglinda retrovizoare. Oglinzile laterale. O întoarcere completă a capului în toate direcțiile. S-a uitat pe bancheta din spate, chiar dacă verificase înainte de a se urca în mașină și din nou când oprise lângă cafenea.

Nu se putea abține. Doctorii îi spuseseră că face parte din TOC-ul său și că ar putea să-l vindece în mare parte. Dar îi plăcea să fie pe fază și să rămână vigilent. Era important. La fel cum era important să ai întotdeauna un plan de rezervă sau două.

Ce se întâmplă dacă rețeaua electrică nu funcționează? Dacă avea loc un cutremur? Teroriștilor, atât interni, cât și externi, le-ar plăcea să vadă un oraș prăbușindu-se, oamenii săi panicați. El nu ar intra în panică; avea un plan.

S-a îndepărtat de bordură pentru a urma mașina bărbatului. Micah presupunea că se îndrepta spre serviciu, dar își menținea atenția concentrată în caz de schimbări. Uneori erau comisioane sau întâlniri.

Pierderi stupide de timp. De ce pierdeau oamenii timp pentru a găsi marca potrivită de haine sau pentru a-și face griji că bucătăria lor arată învechită? Oamenii ar trebui să se concentreze pe lucrurile importante: o sursă stabilă de hrană, un acoperiș solid deasupra capului și un mijloc de transport de încredere. Nimic altceva nu mai conta. Lucrul important la un vehicul nu era marca, ci fiabilitatea acestuia. Întotdeauna își păstra rezervorul de benzină la mai mult de trei sferturi. Ce se întâmpla dacă trebuia să părăsească orașul la un moment dat? Nu ar fi fost încetinit de ceva atât de banal precum umplerea rezervorului. Dacă ar fi fost o criză generalizată, ar fi putut fi cozi lungi la benzină sau nu ar fi fost deloc benzină disponibilă.

Dar asta nu l-ar afecta.

Planul său pe termen lung era să trăiască fără un vehicul. Combustibilul nu va dura la nesfârșit. A ascuns o bicicletă de teren pentru a consuma mai puțin combustibil și o bicicletă obișnuită pentru momentele potrivite. Se gândise pentru scurt timp să fure un cal, dar caii aveau nevoie de îngrijire

permanentă. Nu puteau fi ascunși la nesfârșit într-o magazie. În schimb, a studiat caii și a crezut că ar putea crește animale dacă s-ar afla într-un viitor fără energie.

Se va întâmpla într-o zi. Nu avea nicio îndoială.

Brațele au început să-i tremure, iar anxietatea îi creștea pe măsură ce își imagina acea lume viitoare. Creierul său a căutat ceva care să-i ocupe și să-i calmeze mintea. S-a gândit cum să construiască un coteț pentru găini pentru a le proteja de prădători. Și-a simțit respirația încetinind și tremuratul diminuându-se. Era important. Nu putea uita. Astăzi puteau cădea bombele care le-ar fi schimbat lumea pentru totdeauna. El nu trebuia să fie prins cu pantalonii în vine.

Când era mai tânăr, recita tabla înmulțirii când îl lovea anxietatea. Pe măsură ce a crescut, a început să aleagă proiecte mentale utile pentru a-și concentra creierul. Cotețul găinilor. Cum să amenajezi un câmp de scurgere. Cum să facă brânză.

În față, bărbatul a făcut semn și a cotit în parcarea de la biroul său.

El a continuat să treacă, ușurat că prada lui ajunsese în siguranță la muncă pentru încă o zi. Nu că munca lui nu era lipsită de pericole. Bărbatul intra adesea în contact cu elemente neplăcute. Așa îl cunoscuse pe Micah.

Acesta fusese grupat cu elementele neplăcute și era hotărât să-i dovedească omului că nu era unul dintre ei.

Omul văzuse că era diferit și îl acceptase.

Nu mai simțise niciodată acel nivel de acceptare, iar omul devenise un erou în ochii lui. Majoritatea oamenilor voiau să-l schimbe. Să-l trateze. Să-l trimită la doctori noi. Să vorbească despre el.

El avea nevoie doar să fie lăsat în pace. Putea să aibă grijă de el.

Dar acest om avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Era prea prins în lumea lui pentru a se uita peste umăr. Așa că Micah a făcut-o pentru el. 24/7.

A fost lămuritor. O privire într-o viață foarte privată. Văzuse lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă, aflase secrete și își simțise puterea crescând odată cu noile cunoștințe. Asta i-a alimentat dorința de a continua să privească.

Unii dintre doctorii săi i-ar fi spus că acest comportament nu este sănătos. Că nu ar trebui să facă o fixație asupra altor oameni. Dar el ajuta, făcea bine, era supererou. Toată lumea știe că supereroii sunt neînțeleși. Ei încalcă legea doar atunci când este pentru binele oamenilor. Dacă putea proteja această viață importantă, atunci totul merita.

S-a uitat la ceas și a știut unde își va găsi prietenii.

Prieteni.

Știa că nu erau prieteni adevărați. Îl ascultau și îi permiteau să stea prin preajmă doar pentru că își împărțea iarba și țigările. Considera că este un preț mic de plătit pentru a beneficia de cunoștințele lor. Copiii străzii erau pricepuți să se ascundă și să vadă lucruri pe care oamenii obișnuiți nu le vedeau. Ai nevoie de pâine? Ei știu care dintre ferestrele brutăriei are un lacăt spart. Au nevoie de combustibil? Ei știu unde sunt depozitate rezervoarele suplimentare de fiecare tip de combustibil din oraș. Ai nevoie de sex? Ai nevoie de droguri? Ai nevoie de o armă? Aveau relațiile necesare pentru a le obține pe toate.

El le-a sifonat cunoștințele și ei s-au prefăcut că-i ascultă avertismentele despre viitor. Știa când mesajul său ajungea la unii dintre ei. De obicei femeile. Nu le plăcea gândul unui viitor nesigur și se agățau de oricine credeau că le va proteja.

Unii cereau să vadă locul pe care îl pregătise pentru un viitor nesigur, dar el nu ducea niciodată pe nimeni acolo. Oamenii fură. Oamenii mint. Oamenii ucid pentru a obține ceea ce cred că au nevoie. O singură privire la proviziile sale și ar fi fost un om marcat.

Câteva dintre femei îi oferiseră sex în schimbul protecției sale. El a refuzat. Nu avea nevoie de sex. O altă curiozitate pe care doctorilor lui le plăcea să o exploreze și pe care se ofereau să o trateze. De ce să trateze ceva care nu-l deranja? Spre groaza lui, au discutat despre asta cu mama lui, împreună cu celelalte tratamente ale lui.

El se înfuriase când ea adusese vorba. Ea nu mai vorbise despre asta.

A parcat la o stație MAX și și-a schimbat pantofii și haina, aruncându-le pe celelalte în portbagaj. Prefera să poarte Converse cu găuri când ieșea cu copiii străzii. Ținea în mașină o haină ponosită cu imprimeu de camuflaj. Era

groasă și călduroasă, dar mirosea îngrozitor. Erau articole pe care știa că oamenii străzii nu ar fi încercat să le fure de la el.

Chiar dacă ar fi făcut-o, el era pregătit. Nu era niciodată fără o armă la îndemână.

Era important să se îmbrace și să arate ca ceilalți copii ai străzii. Îi studiase mult timp înainte de a face schimbările subtile pentru a se integra. În cele din urmă s-au apropiat de el. Îi urmărise suficient de mult încât să vadă ce le stârnește interesul. Timp de câteva zile a stat în preajma lor, cu țigările mereu la îndemână, comportându-se ca și cum nu ar fi avut unde să se ducă și ignorându-le privirile. Curiozitatea îi îndreptase spre el. Iarba și țigările îi făceau să se întoarcă.

Voiau să știe unde dormea noaptea, dar el nu le spunea niciodată. Mințea, spunând că dormea noaptea pe canapeaua unui prieten, dar trebuia să iasă din apartament în timpul zilei. Dacă aflau că se duce acasă la mama sa, nu mai vorbeau niciodată cu el. Avea grijă să-și păstreze fațada. Când avea nevoie de pat, lua metroul ușor, coborând și urcând la mai multe stații MAX, urmărindu-i pe urmăritori, dar aceștia nu încercau niciodată să-l urmărească. Când, în cele din urmă, cobora la stația unde își parcase mașina, trecea prin parcare și înconjura strada, urmărind să vadă dacă era urmărit. Nu se întorcea la mașină până când nu era sigur că era singur.

Obiceiuri bune.

Și-a tras o șapcă murdară pe cap și s-a îndreptat spre stația MAX pentru a aștepta trenul. Sistemul de metrou ușor l-ar accelera în inima orașului, unde avea să dispară pentru câteva ore și să stea cu *prietenii* lui. S-ar fi întors la timp pentru a aștepta în fața clădirii de birouri a bărbatului și pentru a-l urmări până acasă.

Poate că se va uita puțin prin ferestre.

Ultima săptămână fusese epuizantă și se întreba dacă prada lui avea unde să fie în seara asta. Spera că nu. Era obosit și gata pentru o pauză.

Capitolul 12

„Ce avem?” a întrebat Nora.

Mason se sprijinea de perete, încercând să se amestece cu vopseaua. Nora nu se uitase în direcția lui și era hotărât să rămână așa. Zander, Ava și Henry Becker, detectivul care împărțea biroul lui Nora, stăteau la masa din sala de conferințe. Henry era și el un nou transferat din Salem pe care Mason nu-l cunoștea prea bine. El fusese adăugat la caz în acea dimineață, după ce OSP aflase că un alt ofițer al său fusese ucis. Anchetatorii din Vancouver, Lincoln County, Multnomah County și Departamentul de Poliție din Portland se alăturaseră și ei. Câte unul din fiecare localitate în care fusese comisă o crimă.

Grupul operativ fusese format în ultimele ore, dar în întreaga țară, polițiștii se simțeau vizați. Mai multe state se confruntaseră cu crime senzaționale, iar în fiecare lună apăreau altele noi. Săptămâna aceasta a lovit Portland. Ura și panica la nivel național se simțeau ca un vulcan în erupție, imposibil de oprit sau de răcit.

Presa locală a cercetat cât de mult a putut crima lui Denny și crima lui Samuelson. Corespondenții presei naționale sosiseră și se târâseră prin micul oraș Depoe Bay ca niște gunoieri. Alții se instalaseră în josul străzii, lângă casa familiei Samuelson, pentru a intervieva vecinii dornici. Până acum, grupul operativ a împiedicat ca cazul lui Vance Weldon să apară în presă. Anchetatorii încă nu erau siguri dacă a fost sinucidere sau crimă. Cu toții fuseseră de acord că măștile trebuiau ținute departe de știri, înainte ca detaliul să capteze imaginația fiecărui ucigaș de polițiști aspirant din țară.

Sala de conferințe era transformată. O fotografie a fiecărei victime fusese lipită pe un avizier, împreună cu fotografii de la locul crimei, o cronologie și hărți.

„Nu am găsit ce a fost folosit pentru a-l lovi pe Samuelson în ceafă. O inspecție atentă a pietrelor funerare a indicat că acestea nu fuseseră mișcate de câteva zile”, a spus Ava.

„Se pare că am avut dreptate că ucigașul nostru a adus o armă cu el. Și a luat-o când a plecat”, a spus Zander. „Ce altceva pare să lipsească de la locul

faptei? Ce a fost făcut cadavrelor sau scenelor și nu vedem sursa?”

„Bună întrebare”, a spus Nora în timp ce scria *Ce lipsește?* pe o tablă.

Mason s-a gândit la cabana de pe coastă și la scena de azi dimineață devreme. Apoi a răsfoit mental fotografiile de la locul crimei de la crima FBI. „Două dintre cadavre au fost ridicate. Unul a fost spânzurat, iar celălalt a fost ridicat la perete. Ce ne-a scăpat care ne-ar fi putut ajuta?”, a întrebat el.

Anchetatorii au schimbat priviri. „În cazul spânzurării lui Weldon, aș putea vedea cum ar fi putut fi folosit și îndepărtat un scripete”, a spus Henry Becker. „Dar nu există nicio locație pentru asta în cazul din această dimineață. Corpul nu a trebuit să fie ridicat atât de sus și a existat un scaun în apropiere pe care bănuim că l-a folosit.”

„Asta presupunând că la Weldon nu a fost o sinucidere”, i-a amintit Ava. „Medicul legist revizuiește din nou cazul și nu am găsit nimic care să indice contrariul.”

„Măștile sunt legătura”, a afirmat Henry. „Cred că deocamdată trebuie să o tratăm ca pe o crimă.”

„Acesta este motivul pentru care cazul este pe tablă împreună cu celelalte două”, a spus Nora. „Să păstrăm un asterisc mental lângă toate probele din acel caz. Vom privi acele dovezi cu un grăunte de sare până când vom avea confirmarea.”

Instinctul lui Mason i-a spus că va avea această confirmare în curând.

„Am pus ofițerii să cerceteze vecinii lui Samuelson în această dimineață”, a spus Nora. „Nimeni nu a observat nimic neobișnuit la proprietate ieri. Proprietarul din spatele casei lui Samuelson a menționat că luminile cu senzor de mișcare din curtea din spate se sting și se aprind de mai multe ori pe noapte din cauza animalelor mici. El ne-a spus că a refuzat să se plângă de acest lucru, deoarece în urmă cu aproximativ șase luni au avut loc o serie de spargeri în cartier și a dorit ca fiecare să facă ceea ce consideră necesar pentru a fi în siguranță. Știa că Samuelson era polițist de stat. Îi plăcea să-l aibă în cartier și nu avea de gând să cauzeze probleme cu el pentru ceea ce simțea el că era o măsură rezonabilă precauție de securitate. În schimb, a investit în jaluzele de întuneric pentru dormitorul său și le ține trase noaptea. Nu a putut

spune dacă luminile au fost activate noaptea trecută.”

„Nimic altceva de la percheziție? Nicio mașină străină parcată pe drum?” a întrebat Zander.

„Nu”, a spus Nora. „E atât de al naibii de curat, încât e înfricoșător. Vreau să locuiesc în acest cartier perfect”.

„Dar sistemele de securitate ale casei? Avea vreunul dintre vecinii lui camere de luat vederi în aer liber?”

„Niciuna”, a declarat Nora.

„Nimeni nu l-a văzut pe Brian Wasco alergând noaptea?” a întrebat Ava.

„Nimeni nu l-a menționat”, a spus Nora. „Unii vecini nici măcar nu au auzit mașinile de poliție intervenind la unu dimineața. S-au trezit la ora obișnuită și au fost surprinși de activitatea de pe strada lor.”

„Am găsit trei seturi de urme de pași în curtea din spate”, a spus Zander. „Un set era lângă acea adâncitură mai mare în scoarță pe care am văzut-o de pe terasă. Băieții de la probe spun că seamănă cu ceea ce ar face picioarele de ciorap.”

„Ei pot vedea amprente în mizeria aia agitată?” a întrebat Ava.

„Aspersoarele lui Samuelson sunt setate să funcționeze de două ori pe săptămână. Solul era destul de moale chiar lângă terasă.” Zander a scuturat din cap. „Abia am putut să le văd când mi le-au arătat, dar băieții noștri sunt obișnuiți să caute astfel de lucruri. Era clar pentru ei.”

„Deci ei cred că sunt urmele lui Samuelson de aseară pentru că purta șosete?” a întrebat Henry.

„Este foarte posibil”, a spus Zander. „Există un set mai mare în aceeași zonă, dar poartă pantofi, și un alt set care indică faptul că cineva a stat și s-a uitat pe fereastra bucătăriei. Tot în pantofi”.

„Acestea sunt de mărimi diferite?”, a întrebat Nora.

„Da.”

„Două persoane purtând pantofi în curtea din spate”, a murmurat Nora. „Nu sunt amprente de pantofi în casă. Însângerate sau murdare. Și-au scos pantofii?”

„Una dintre urmele de pantofi din curtea din spate ar putea fi a lui Samu-

elson”, a argumentat Ava. „E curtea lui și e clar că a petrecut timp afară. Este bine îngrijită.”

„Are un serviciu de grădinărit?” a întrebat Zander.

Tăcere.

„O pun pe listă”, a notat Henry. „O să mă uit și la spargerile de acum șase luni.”

„Dacă are un service, întreabă de adâncitura aia mare de lângă terasă”, a spus Nora. „S-ar putea să existe o explicație ușoară pentru ea. Poate un butoi în care adună frunzele.”

„Băieții noștri cred că arată ca și cum cineva s-ar fi culcat pe o parte”, a spus Zander. „Mi-au arătat unde este mai adânc, unde ar fi fost umărul și șoldul. Odată ce mi-au arătat, mi-am dat seama.”

Henry a scos o fotografie a adânciturii pe laptop. „Nu o pot vedea”, a spus el. Anchetatorii s-au înghesuit în jurul biroului său. Mason a pășit liniștit în față și s-a uitat peste umeri. Nici el nu a văzut-o.

„Trebuie să te uiți la ea din unghiul potrivit”, a spus Zander. „Fotografia asta e din alta”.

„Știm că Samuelson nu era întins acolo. Cel puțin nu noaptea trecută. Hainele lui erau curate”, a spus Ava.

„Ți-aș revizui declarația: „Nu zăcea acolo purtând hainele în care a fost ucis””, a spus Zander.

Ava a dat din cap în semn de acord reticent. Mason îi simțea frustrarea. Ceea ce părea important la ora două dimineața devenise brusc irelevant prin logică.

„Am găsit o legătură între Samuelson și Denny Schefte?” Ava a încercat un nou subiect. „Amândoi sunt OSP. Cu siguranță că drumurile lor s-au intersectat.”

„Încă mai căutăm”, a spus Nora. „Nimic încă. Am un programator care face căutări în baza de date din înregistrările noastre pentru a încerca să pună numele împreună *cumva*.”

„Dacă ar exista o bază de date în care să căutăm activitățile lor personale”, a spus Zander. „Cel mai bine este să începem cu interviuri ale

persoanelor apropiate lor. Cine este apropiat de Samuelson? Cu cine se învârte?”

„Am luat legătura cu fosta lui soție”, a spus Nora. „Au fost căsătoriți pentru câțiva ani în urmă cu aproximativ un deceniu. Ea locuiește în Idaho și a spus că nu a mai auzit de el de peste un an.”

„Denny este singur de mult timp. Aproape cincisprezece ani”, a spus Mason, rupând tăcerea. „Poate că există o legătură cu asta? Poate că el și Samuelson erau amândoi membri ai unui serviciu de întâlniri sau aparțineau unor cluburi pentru celibatari?”

„Weldon este căsătorit”, a spus Henry.

„Dar soția lui a spus că au avut suișuri și coborâșuri ca orice cuplu”, a subliniat Ava. „Cred că știm cu toții că oamenii pot găsi o mulțime de oportunități online dacă vor să aibă aventuri sau să obțină o întâlnire.”

Nora a făcut o notă despre întâlniri pe tablă. „Înregistrări bancare și rapoarte ale cardurilor de credit”, a spus ea. „Asta va scoate la iveală o mulțime de piste. Cu cine umbla Samuelson?”

„L-am întrebat pe sergentul lui”, a spus Henry. „Mi-a promis o listă cu numele colegilor.”

„Poți aranja interviurile cu asociații și familia lui?” a întrebat Nora. Henry a dat din cap.

„Mă voi ocupa eu de înregistrările bancare, înregistrările telefoanelor mobile, chestii de genul ăsta”, a spus Zander.

„Am primit un raport complet al autopsiei lui Denny Schefte?” a întrebat Ava.

„L-am văzut sosind, dar am avut timp doar să arunc o privire peste el”, a spus Nora. „Este prea devreme pentru unele rapoarte toxicologice, dar cea mai mare parte a acestuia nu a dezvăluit nimic mai mult decât știm deja.” S-a uitat repede la Mason.

El nu s-a uitat în altă parte. Era ciudat să știe că exista un document care descria fiecare aspect al cadavrului lui Denny. Jumătate din timp, Mason uita că era mort. Se aștepta ca el să intre pe ușă sau să-l audă țipând pe hol. Denny era unul dintre acei oameni care erau prea vii pentru a fi morți. Forța lui vitală

izbucnise constant din el.

Rămăsese în clădire.

„Înmormântarea lui este programată pentru mâine”, a spus Nora încet, întâlnind privirile tuturor. „Vom avea camere pe toți participanții.”

„Vreau să rezolvăm asta înainte de asta”, a afirmat Mason.

„Nu ești singurul”, a spus Nora.

Capitolul 13

Ava se grăbea să treacă prin magazinul de produse alimentare organice.

Nu era locul ei preferat pentru cumpărături, dar amplasarea lui lângă casa ei era convenabilă atunci când avea nevoie de câteva lucruri. Îi plăcea mai mult magazinul mare, cu raioane largi și mărci cunoscute. Acest magazin avea culoare înguste, alimente de care nu auzise niciodată și un mic bar unde putea bea un pahar de vin sau de bere.

Îi plăcea ideea alcoolului, dar magazinul luminat era ultimul loc în care dorea să se relaxeze și să savureze vin. A observat câțiva bărbați care stăteau la micul bar și s-a întrebat dacă își petreceau timpul în timp ce nevestele lor făceau cumpărături. Sau dacă pur și simplu le plăcea să petreacă timpul la magazinul alimentar.

A scuturat din cap și a mers mai departe, căutând biscuiți pe care Mason să-i mănânce. Și lui îi plăceau etichetele cunoscute. Era foarte suspicios față de orice lucru nou. Mai ales dacă se pretindea a fi sănătos. A găsit un tip pe care el îl mâncase cu reticență în trecut și pe care l-a declarat comestibil. Se oprise la magazinul alimentar în primul rând pentru a cumpăra ulei de măsline, dar știa că nu prea mai aveau alte câteva alimente de bază.

A luat biscuiții, s-a învârtit ca să se ducă la produse și aproape a dat peste un bărbat mai în vârstă. L-a apucat de braț pentru a-l stabiliza. „Îmi pare atât de rău... oh... salut.” S-a holbat la fața lui, încercând să îl recunoască.

El i-a zâmbit, „Ava, nu?”

Ea a dat din cap, creierul ei încă se învârtea.

El i-a văzut confuzia. „Ne-am întâlnit zilele trecute. Ai cumpărat piesa de artă pe care o doream. Eu sunt David.”

„Oh! Desigur.” El și-a făcut loc în capul ei. „Îmi pare rău, au fost câteva zile aglomerate.” Ea s-a încruntat. „Locuiești în cartier?”

O mică suspiciune a bântuit în spatele creierului ei.

„Stau în apropiere”, a spus el. „Ai agățat deja lucrarea aia frumoasă? Am încercat să aflu mai multe despre artistă. E greu de găsit. Poate că pictează sub un pseudonim.”

„Nu, acesta este numele ei”, a spus Ava, și imediat și-a dorit să nu o fi făcut. „Cred că e prima dată când își scoate lucrările la vânzare.”

„Mi-ar plăcea să aflu dacă mai are și altele disponibile pe undeva”, a spus el. Alarmele au sunat în capul ei.

„Nu știu cum să vă ajut”, a spus ea. „Vreți să mă scuzați? Sunt foarte în întârziere.” S-a întors și a plecat înainte ca el să poată răspunde.

De două ori în câteva zile? De ambele ori cu întrebări despre Jayne? Creierul ei se învârtea cu scenarii. Ar putea fi un colector de facturi. Fără îndoială, Jayne datora bani *cuiva*. Dar o agenție de colectare ar trimite pe cineva să o urmărească pe Ava, sperând să ajungă la sora ei?

Poate că era un executant pentru un lord al drogurilor de la care Jayne furase?

„David” avea în jur de 60 de ani. Nu arăta ca cineva care să-i rupă rotulele lui Jayne, dar pentru a fi eficient tot ce-i trebuia era o armă. Pentru o persoană normală, acesta ar fi fost un scenariu ridicol.

Jayne nu era normală, iar Ava știa că scenariul era foarte plauzibil.

Oh, Jayne. Ce-ai făcut?

Cel puțin sora ei era închisă și în siguranță. Dacă bărbatul o urmărea pe Ava și îi punea întrebări, însemna că nu știa unde să o găsească pe sora ei. Un lucru bun.

Este el periculos?

A sărit peste produse și s-a dus să plătească uleiul de măsline și biscuiții,

uitându-se peste umăr după David în timp ce aștepta la coadă. Nu l-a văzut. După ce a plătit, și-a luat lucrurile și a ieșit pe ușa cea mai îndepărtată a magazinului alimentar. Parcase lângă cealaltă ușă, dar știa că în capătul acesta erau câțiva copaci și stâlpi de unde putea supraveghea discret ambele intrări.

A stat în spatele celui de-al doilea stâlp și a privit. Nu a văzut nimic. Coșul lui conținea două lucruri... ambele cutii de prăjituri. Lucruri pe care le-ar fi putut lua de pe culoarul pe care se apropiase în cele din urmă de ea.

Nu fusese la cumpărături; o urmărise.

De cât timp?

Ea plecase de la întâlnirea grupului de lucru din centrul Portlandului și apoi se dusese la biroul ei de lângă aeroport. După câteva ore petrecute acolo, se dusese direct la magazinul alimentar... care nu era nici pe departe în apropierea micului magazin unde cumpărase tabloul lui Jayne. Dacă David știa că Ava era agent FBI, ar fi putut aștepta lângă clădirea ei de birouri până când a văzut-o plecând și a urmărit-o. Știa el unde locuiește?

Comportamentul ciudat al lui Bingo în aer liber i-a venit în minte. Fusese cineva în curtea lor din spate?

Teama îi urca pe șira spinării. Asta ar fi fost foarte dur pentru o agenție de colectare a facturilor. Vorbea de ceva mult mai important. Cu cine era amestecată Jayne?

Trebuia să vorbească cu Mason. Uitase să-i spună despre Bingo după întâlnirea grupului de lucru.

Trebuie să iau legătura cu Jayne?

Se întreba dacă doctorii lui Jayne o vor lăsa să-și vadă sora geamănă. Stomacul i se zvârcolea la gândul de a-și înfrunta și interoga sora. Ava și-a atins partea stângă, sub coaste. Aproape murise din cauza unei infecții secundare după ce fusese împușcată în acea vară. Nu se simțea în apele ei, traumatizată de tentativa de sinucidere a lui Jayne, de care Jayne o făcuse pe Ava să creadă că era vina ei. Lunile de despărțire au fost necesare pentru ca Ava să se vindece mental și emoțional. A trebuit să se distanțeze de geamăna ei în toate privințele.

Era pregătită să umple acel gol?

Era Jayne pregătită? Terapeuții ei au simțit că distanța a fost bună pentru pentru ea.

„La naiba.” Ava nu știa ce să facă.

Își ținea privirea ațintită asupra celor două uși ale magazinului alimentar. Oamenii veneau și plecau, dar nu și bărbatul pe care îl aștepta. Putea să fi plecat imediat când ea fugise, dându-și seama că nu credea că întâlnirea lor fusese o coincidență.

El trebuie să o fi urmărit pe Jayne prin anunțul din ziar al expoziției de artă, sperând că ea va apărea. În schimb, apăruse a doua cea mai bună persoană: geamăna ei. Atunci a început să o urmărească pe Ava, sperând că ea îl va conduce la Jayne?

A parcurs mental informațiile care ar fi disponibile despre Jayne pe internet. Ar fi vorba în primul rând de articole de ziar despre arestări. Jayne se muta atât de des, încât trebuia să fie aproape imposibil de urmărit. Nici măcar Ava nu știa unde să o găsească în jumătate din viața lor.

Dar Ava avea o istorie mai stabilă. Orice urmăritor priceput și-ar fi dat seama de adresa ei prin facturile de utilități. „La naiba.” Atât ea, cât și Mason erau foarte atenți să-și păstreze viețile private departe de ochii publicului, dar profesioniștii care căutau persoane dispărute știau cum să găsească aproape pe oricine.

Ce va face el în continuare?

„Îmi pasă?” mormăi ea cu voce tare. Nu era treaba ei. Dacă Jayne datora bani cuiva, atunci trebuia să plătească. Bineînțeles că nu avea bani cu care să plătească, dar nu era responsabilitatea Avei să o scoată din datorii. „Nu sunt maimuțele mele.” Jayne putea să caute singură să iasă din problemele ei. Ava plătise deja pentru destule dintre ele.

A ieșit din spatele stâlpului, simțindu-se nebună că a permis ca problemele lui Jayne să îi intre în cap. *Ar fi trebuit să știu mai bine. Chiar* știu *mai bine!*

Bărbatul a ales acel moment pentru a ieși din băcănie, cu două sacoșe de pânză cu cumpărături în mâini.

Ava s-a încruntat și s-a retras în spatele stâlpului. Făcuse mai multe cum-

părături *și* își adusese propriile sacoșe?

Confuză, l-a privit cum mergea prin parcare. Nu a răscolit parcarea ca și cum ar fi căutat-o pe ea. A mers direct la mașina lui, un mic Mercedes decapotabil pe care ea nu înțelegea de ce un oregonian l-ar deține, din cauza vremii. Plăcuța de înmatriculare îi scăpase din vedere. A ieșit din nou, încercând să se poziționeze pentru a zări numărul de înmatriculare.

El a dat înapoi din loc și s-a întors imediat, împiedicând-o să vadă numărul de înmatriculare. A intrat grăbită în parcare, fără să-i mai pese dacă a văzut-o sau nu. Era hotărâtă să afle cine o urmărea. Mașina lui a accelerat spre șosea și a virat, dispărând înainte ca ea să-i poată vedea numărul de înmatriculare. Nu a putut confirma că era o plăcuță de Oregon.

„La naiba." A rămas în parcare strângându-și uleiul și biscuiții. *Ar trebui să mă duc să le cer să vadă imaginile filmate?* Știa că ar putea să-și arate insigna și probabil că ar obține multă cooperare. Dar era mândră de etica ei.

Și ar vrea să-și păstreze slujba.

Era el un detectiv? Mercedesul părea nou. Nu știa câți bani fac cei care au această profesie, dar paria că cei foarte buni sunt la mare căutare. Sau sursa lui de venit era ceva mai murdar? Mai periculoasă?

Își descuie mașina, blestemându-și mental geamăna. Timp de două luni reușise să o țină pe Jayne departe de gândurile ei. Ea a știut exact unde era Jayne și avea încredere că terapeuții ei o vor ține în siguranță și departe de probleme. Acum se concentrase asupra Avei fără să ridice un deget.

Ce avea să spună Dr. Griffen? Ava s-a împotrivit impulsului de a o suna pe buna terapeută care o ajutase să slăbească controlul lui Jayne asupra creierului ei. A respirat adânc de câteva ori și a încercat să privească situația de la distanță. *Mi-ar spune să trec mai departe. Să las lucrurile să treacă.*

Dar i-ar fi adus vorba lui Mason. Dacă cineva le spionase casa, el trebuia să știe.

***

Mason se holba la pământul din curtea lor din spate. Arăta la fel ca toate celelalte scoarțe din curte pentru el. Murdar. Aşchiat. Maroniu.

„Ți se pare că cineva a stat aici?” a întrebat el.

Lângă el, Ava și-a pus mâinile pe șolduri. „Am crezut că așa e. Acum nu mai sunt atât de sigură”. S-a uitat la Bingo, care stătea lângă ea, cu coada tăind prin iarbă. A schițat un zâmbet de cățel, nepăsător față de discuția lor.

„Arată-mi exact unde a adulmecat Bingo”, a spus Mason. Ava a mers de-a lungul părții din spate a curții, arătând și explicând ce făcuse Bingo. Mason a fost de acord că era un comportament neobișnuit pentru câine. De obicei, el alegea cel mai apropiat petic de iarbă când era lăsat să iasă din casă. Dar avea o fascinație pentru veverițe, iar Mason putea înțelege comportamentul câinelui dacă ar fi simțit că teritoriul său a fost încălcat de un rozător gri și blănos.

Mason nu știa ce să creadă. Povestea Avei despre bărbatul de la magazinul alimentar îl deranja. Ea nu era genul care să se îngrijoreze prea mult pentru nimic. Avea instincte bune. Chiar dacă dovedise că era extrem de capabilă să-și poarte singură de grijă, el își făcea griji pentru siguranța ei. Nu se putea abține.

Ea era cealaltă jumătate a lui.

Orice indiciu de amenințare la adresa ei îl umplea de îngrijorare.

„Sistemul de securitate este bun”, a spus el. „Bingo este un strat suplimentar de protecție. Dacă cineva se apropie cât de puțin de casă, câinele ne anunță.” El s-a uitat la ea în timp ce stăteau amândoi în curtea care se întuneca. Ea asculta, atârnând de fiecare cuvânt al lui, și el putea vedea că era îngrijorată.

Știa că nu era îngrijorată pentru siguranța ei; era îngrijorată de drama din viața lor.

Mason nu era o persoană dramatică. Nici Ava nu era. Dar sora ei geamănă își proiectase întotdeauna drama în exces în viața lor, iar Ava ura asta.

„E închisă și tot nu s-a oprit”, a mormăit Ava. „Am crezut că s-a terminat.”

„Nu știm dacă este vorba despre ea”, a subliniat Mason.

„Omul acela a întrebat de ea. De două ori” a spus Ava. „Vrea să o găseas-

că și se va folosi de noi pentru a o face. Nu știu dacă e periculos.” Ea și-a ridicat brațele în aer, înclinându-și capul pe spate. „Îmi irosesc puterea creierului făcându-mi griji în legătură cu asta? Mă simt de parcă am coborât brusc patru niveluri în recuperarea mea.” Ea și-a coborât brațele, întâlnindu-i privirea. „Nu a fost doar o vindecare fizică.”

„Știu.” El știa. Mult prea bine. „Hai s-o sunăm chiar acum pe terapeuta ei și să vedem dacă cineva a contactat-o pe ea sau centrul de recuperare, căutând-o pe sora ta.”

Ușurarea îi curgea pe față. Ava pur și simplu avea nevoie de cineva care să împartă povara lui Jayne. Se înțeleseseră că îi va spune lui Mason când va avea nevoie de ajutor; el *voia* să o ajute, dar ea se simțea groaznic când îi cerea ajutorul. Trebuia să se amestece în problemele ei, iar asta contravenea regulii lui personale de a-și vedea de treaba lui.

Erau amândoi oameni încăpățânați și independenți.

S-au întors spre casă și el i-a prins mâna, ținând-o în timp ce mergeau. Cerul se întunecase cu nori gri joși și curtea era liniștită și calmă. El a privit spre partea din spate a casei pe care o cumpăraseră împreună. Câteva șiruri de lumini de exterior atârnau deasupra terasei, adăugând o strălucire caldă, familiară. Mândria și mulțumirea îl învăluiau. Nu a știut niciodată că asta își dorea. Presupusese că se va pensiona, se va muta pe o plajă caldă și va deveni unul dintre acei tipi nebărbieriți care citesc cărți și stau toată ziua la un bar pentru companie.

Suna singuratic și gol. La un moment dat sunase relaxant și cald.

Niciodată nu așteptase atât de mult toamna. Răcirea temperaturilor readusese culorile verzi și luxuriante ale Pacificului de Nord-Vest după vara lungă și uscată. Îi plăcea chiar să vadă jachetele subțiri de culoare fluorescentă pe care alergătorii le purtau împreună cu mănușile și căciulile tricotate. A adus o încărcătură mare încărcătură mare de lemne de foc și le stivuise în magazia sa utilitară, nerăbdător să folosească soba lor de lemne seara. Vin, foc și viitoarea lui soție.

Soția mea. I-a strâns mâna, iar ea s-a uitat la el și a zâmbit, ochii ei luminându-se în lumina slabă a serii. El lăsase planurile de nuntă pe seama ei.

Ea îi cerea din când în când părerea, dar el îi spusese să îl anunțe la ce oră să apară și cu ce să se îmbrace. Cheryl menționase că Ava se chinuia să ia decizii, dar el se gândea că era normal pentru o mireasă. Ar fi avut o singură nuntă în viața ei; asta era pentru amândoi.

Cel puțin pentru el. Putea să facă ce voia după ce el ar fi murit. El urma să moară primul; el o făcuse să promită.

Ea se uitase la el ca și cum ar fi fost nebun, dar a fost de acord. El bănuia că ea credea că face o glumă, dar el era foarte serios. Nu voia să-și reconstruiască o viață fără ea; nu mai voia să o ia de la capăt.

El a urmat-o pe scările de pe punte, iar ea și-a scos telefonul pentru a-l suna pe terapeut.

„Oh!" S-a oprit înainte să intre în casă. „Un e-mail de la Jayne." S-a încruntat. „Sunt două săptămâna asta. Asta e neobișnuit."

Mason s-a uitat peste umărul ei în timp ce ea deschidea e-mailul. Acesta începea cu o explicație din partea terapeutului lui Jayne că trimitea e-mailul suplimentar de la Jayne pentru că i se părea frumos scris și arăta o mare îmbunătățire în starea de spirit a lui Jayne.

„Oh, frate", mormăi Ava. Și-a strâns umerii în timp ce a derulat în jos la textul e-mailului.

Mason se întreba dacă Jayne înnebunise întregul personal de la centrul de recuperare. Știa la fel de bine ca Ava că cineva ca Jayne nu făcea „mari îmbunătățiri" atât de repede. Ceea ce făcuse Jayne a fost să se adapteze la situații și să-și dea seama cum să se folosească de oameni pentru a obține ceea ce își dorea. Terapeuții ei nu au văzut asta?

Dragă Ava,

Îmi pare rau. Îmi pare atât de rău. Stau aici în camera mea și sunt copleșită de deceniile de iad prin care te-am târât. Văd atât de clar acum. Tu ai fost întotdeauna cea stabilă și cuminte, în timp ce eu am luat-o razna și am încercat să îi agit pe toți cei din jurul meu. Creierul și corpul meu tânjeau după stimulare fizică și mentală, și mă simțeam bine când oamenii din jurul meu erau supărați.

Îmi dădea un impuls de energie faptul că puteam face să se întâmple asta. Acum înțeleg că am fost bolnavă. Nu este o scuză. Ar fi trebuit să știu că ceea ce făceam era greșit. De fapt, chiar am știut că este greșit! Doar că nu mi-a păsat să mă opresc. Mă simțeam prea bine. Mi-a dat ceva de care aveam nevoie.

Cât de clar arată totul astăzi. Mă sperie faptul că mâine s-ar putea să nu mai văd. Știu că medicamentele îmi eliberează creierul, îmi iau nevoia de stimulare constantă. Mă sperie faptul că viitorul meu se bazează pe un flacon de pastile. Dacă nu mai funcționează? Dacă corpul meu compensează chimicalele și mă întorc la ceea ce am fost?

Uneori viitorul este mai înfricoșător decât trecutul meu.

Mason pufni. Văzuse ce-i făcuse Jayne Avei în trecut. Era uimitor că Ava nu era într-un ospiciu.

Pura forță de voință o ținuse pe Ava cu capul deasupra apei.

Nu-ți cer să mă ierți. Îmi dau seama că e un pas uriaș. Tot ce vreau să știi este că acum pot vedea. Văd totul.

„Nu, tu nu vezi, Jayne", mormăi Ava. „Iertarea este partea ușoară. A trebuit să te iert iar și iar, pentru că dacă nu o fac, nu pot să-mi continui viața."

Nu te voi mai răni. Te iubesc,
Jayne

Mason citi din nou, căutând subtextul pe care Ava îl învățase să îl caute.

„O să încerce să se sinucidă din nou?" întrebă el fără menajamente. „Pentru că asta e singura cale pe care o cunosc ca să nu te rănească din nou."

„Nu cred", a spus Ava. „Ultima replică este un pic dramatică, dar nu în felul obișnuit al lui Jayne. Încerc să îmi dau seama ce s-a întâmplat de simte nevoia să își ceară scuze."

„Ți-a mai spus vreodată așa ceva?"

Ava a tăcut pentru câteva momente. „Nu chiar. De obicei, astfel de lucruri îi ieșeau când era beată și regreta ceva ce făcuse. Voi spune că abilitatea

ei de a regreta s-a diminuat de-a lungul anilor. În liceu obișnuia să aibă sesiuni uriașe de plâns în care se plângea de lucrurile pe care le făcuse și mă implora să o iert. Privind în urmă, bănuiesc că era modul ei de a retrăi evenimentul și de a confirma că a reușit să-mi smulgă o bucată din inimă."

Tonul hotărât al Avei îi spunea că își lăsase emoțiile deoparte pentru a analiza e-mailul. Își dezvoltase obiceiul de a învăța din comportamentul surorii sale, în loc să se lase înghițită de el. Ura că Jayne încă o împingea în acea stare de spirit.

„Bănuiesc că ai dreptate", a recunoscut el. „Terapeutul pare să creadă că acesta este un pas mare. Nu ești de acord?"

„Nu, deloc." Ea i-a oferit un zâmbet tremurat. „Jayne nu-și va reveni niciodată. Va căuta mereu următoarea modalitate de a-i exploata pe cei apropiați ei. Cred că îi plac laudele pe care această scrisoare trebuie să i le fi adus din partea doctorilor ei."

Din gura oricărei alte persoane, aceste cuvinte l-ar fi făcut pe Mason să ridice o sprânceană, crezând că erau prea pesimiste. Dar, în ultimele zece luni, învățase că Ava știa exact despre ce vorbește când venea vorba de sora ei.

Și-a înfășurat brațele în jurul aproape soției și a tras-o strâns la el. O mică tresărire a traversat-o în timp ce ea își sprijinea fruntea de umărul lui.

„Îl voi suna mâine pe terapeut", a spus el. „Consideră că ți-ai luat această sarcină din farfurie. Tot trebuie să știm dacă a căutat-o cineva pe Jayne."

„Nu te certa cu doctorul."

„Nu o voi face. Îi voi spune cum vedem noi e-mailul și o voi lăsa să gestioneze informația după bunul ei plac. Bănuiesc că vorbele mele o vor bântui mai târziu când Jayne o va dezamăgi."

„O va face, nu-i așa?" a șoptit Ava.

„De fiecare dată."

Capitolul 14

Bingo a lătrat de parcă o duzină de lupi ar fi fost în casă.

Mason se dăduse jos din pat și era la jumătatea holului înainte să se trezească complet. S-a repezit în bucătărie, unde Bingo sărea și mârâia la ușa din spate. Unghiile lui zgâriau geamul și vopseaua în timp ce se arunca pe ușă iar și iar. Nevăzând pe nimeni prin geam, Mason a deschis ușa, iar Bingo s-a aruncat de pe terasă. Luminile interioare ale casei fiind încă stinse, Mason a privit cum Bingo se învârtea prin curte, lătrând din toți plămânii.

Mason nu a văzut nimic care să îl facă pe câinele său să se comporte nebunește. În timp ce scana curtea din spate, a simțit-o pe Ava oprindu-se în spatele lui.

„Vezi ceva?", a șoptit ea.

„Nu."

„Este o alarmă bună. Trebuie să sunăm la poliție?"

Concentrarea lui era fixată pe câine, care se oprise să adulmece un petic de iarbă. „Ce să le spunem? Câinele nostru se sperie? Să vină cu mașina prin cartier?"

Ava a suspinat. „Știu. Sună ridicol."

„Bingo s-a calmat. Orice ar fi fost, a dispărut."

„*Oricine* ar fi fost", a corectat Ava. „Nu ar fi făcut asta pentru o veveriță."

„Am crezut că vrea să spargă ușa din spate. A auzit ceva ce nu i-a plăcut în curtea din spate."

„Sper că l-a speriat pe oricine suficient cât să-l țină departe de cartierul nostru."

„Acum mă răzgândesc în legătură cu amprentele pe care le-ai văzut în curtea din spate", a spus Mason. „E posibil ca cineva să fi dat târcoale pe aici."

„Mi-aș dori ca noua ușă pentru câini să ajungă."

Mason nu a spus nimic. Nu știa dacă îi plăcea ideea ca câinele lui să fie în curtea din spate cu cineva care putea să-i facă rău. Oricine l-ar fi văzut pe Bingo ar fi văzut un câine alb-negru drăguț de talie medie. Dar oricine l-ar fi

auzit prima dată ar fi crezut că este urmărit de unul dintre câinii de vânătoare ai iadului.

„Nimeni nu încape prin ușa aia de câine”, a afirmat Ava.

„Nu mă gândeam la asta”, a recunoscut Mason. „Nu-mi place ideea ca Bingo să ajungă față în față cu un pânditor”.

„Ți-e teamă că vom fi dați în judecată? Pentru că Bingo îi va tăbăci fundul”.

Mason a zâmbit, știind că ea încerca să facă ușoară o situație care îi deranja pe amândoi. „Este de două ori în câteva zile... presupunând că cineva a făcut recent acele amprente pe care le-ai văzut.”

Ava a chemat câinele înapoi în casă. Bingo a galopat pe peluză și a făcut cei câțiva pași până la terasă dintr-un singur salt. A alunecat până s-a oprit la picioarele lor, cu urechile înainte și limba atârnându-i într-o parte de nerăbdare. „Nu pare îngrijorat”, a spus ea.

Mason a închis ușa și a încuiat-o. „Dacă e relaxat, atunci eu zic că suntem în siguranță să ne întoarcem în pat.”

„Te-a răsplătit bine pentru că l-ai adoptat de pe stradă.”

„E un câine de pază bun”, a fost de acord Mason. „Dar aș spune că el m-a adoptat pe mine, nu invers.”

„Câine inteligent.” Ava l-a sărutat și l-a luat de mână, conducându-l înapoi la pat.

Capitolul 15

Mason stătea și se holba la crucea uriașă de pe peretele din spatele vorbitorului de pe scenă. El a estimat că crucea avea o înălțime de nouă metri și s-a întrebat cum au fixat-o de perete. Dacă ar fi căzut, ar fi fost mortal. Vinovăția l-a inundat când și-a dat seama că nu auzise cuvintele de alinare ale preotului și și-a trecut un deget între gât și guler. Nu mai purtase cravată de

luni de zile. Ce ar crede Denny despre tot fastul în onoarea lui?

Le-ar fi spus să meargă în schimb să bea o bere în numele lui. Mason plănuia să facă și asta.

Fusese uimit de prezența din Portland pentru a-și plânge căpitanul. Ava insistase să angajeze o mașină de oraș și un șofer pentru a-i transporta la memorial. Mason nu a înțeles de ce până când nu s-au îndreptat spre oraș pe autostradă. Fiecare pasaj era împânzit de oameni care veniseră să privească procesiunea lungă de kilometri. Pancarte și bannere atârnau de bare. Știa că posturile de știri difuzaseră detaliile comemorării împreună cu traseul procesiunii, dar nu își imaginase niciodată mulțimea copleșitoare de oameni. A cedat la vederea primului pasaj aglomerat, copleșit de emoție, și a fost recunoscător că nu era la volan. Ava făcuse o sugestie inteligentă.

Mașini de patrulare de la fiecare departament de poliție din stat au umplut procesiunea. A zărit și mașini din Idaho, Montana și Arizona. În timp ce mergeau încet pe stradă spre biserica imensă, trecuseră pe sub trei seturi de scări de pompieri care formau arcuri deasupra străzii, cu steaguri americane uriașe atârnând între ele.

Steagurile îi făcuseră ochii să lăcrimeze și nu crezuse că altceva i-ar fi putut sfâșia emoțiile atât de tare, dar s-a întâmplat din nou în timp ce mergeau prin parcare spre biserică. O gașcă de motocicliști cu un aspect robust le făcuse loc ofițerilor de poliție prezenți. Motocicliștii îmbrăcați în piele și denim alternaseră, jumătate cu fața la polițiștii care mergeau și jumătate stând cu spatele la ei, dar nu cu lipsă de respect; ei supravegheau mulțimea pentru amenințări.

În contextul în care uciderea polițiștilor la nivel național a făcut ca polițiștii din întreaga țară să se simtă ca niște ținte, motocicliștii fără rafinament, dar cu un aspect mândru, și-au exprimat în tăcere punctul de vedere. Un grup de tineri în tricouri de fotbal de liceu s-a apropiat de linie și a umplut golurile dintre motocicliști, imitându-le poziția, cu bărbia ridicată.

Genunchii lui Mason amenințau să îl trădeze. Ava îl strânse de mână, lacrimile curgându-i liber pe obraji. Înăuntru au reușit să obțină locuri aproape în față, o ispravă uimitoare, deoarece se părea că aproape o mie de oameni se

așteptau să stea înăuntru.

Acum se holba la cruce, ascultând pe jumătate cum fratele lui Denny spunea o poveste amuzantă din copilăria lor. Se concentrase pe lemnul frumos sculptat pentru a nu se dizolva într-o baltă. Dacă îi acorda întreaga atenție slujbei lui Denny, nu ar mai fi fost în stare să plece singur. În stânga lui, soția lui Ray își strângea mâna soțului în timp ce el folosea o batistă cu cealaltă. Mason îi zărise în mulțime pe Duff, Steve, Nora și Henry. Toți cei care lucraseră vreodată cu Denny apăruseră.

Gândul i-a alunecat la înmormântare. Fiii lui Denny ceruseră o înmormântare privată, ascunzând detaliile de public și de colegii de muncă ai lui Denny. Mason le respectase dorința. Știa că, după ce publicitatea se va fi stins, fiii lui Denny vor dezvălui în cele din urmă locul său de odihnă celor care îi fuseseră apropiați. Mason și l-a imaginat pe Denny cu un loc pe un deal.

Singur.

Majoritatea oamenilor cumpără un loc de odihnă pentru doi atunci când le moare soțul. Denny era singur de mult timp. Oare fiii lui ar fi cumpărat parcele în apropiere pentru ei și soții lor? Copiii de douăzeci de ani se gândeau la așa ceva? Mason nu credea. Asta însemna că Denny era singur, nu aștepta ca cineva să i se alăture în cele din urmă.

Cu un an în urmă ar fi fost Mason.

Iisuse, sunt jalnic astăzi.

Se concentrase asupra mâinii Avei din mâna lui, mișcându-și degetele să atingă inelul de pe al patrulea deget al ei. Promisiunile pe care le conținea.

Sunt un om al naibii de norocos.

Nu avusese nicio idee că slujba îl va afecta în felul acesta. Dar Ava știa. Îi arătase asta prin insistența ei pentru mașina de oraș când el încercase să o convingă să renunțe. Îl cunoștea mai bine decât se cunoștea el însuși, după doar zece luni scurte.

El i-a strâns mâna și ea s-a uitat la el, cu îngrijorare în ochi.

Mda. Norocos.

***

Micah stătuse de-a lungul pasarelei cu spatele la polițiști. Mai târziu, străinii îl bătuseră pe umăr, îl plesniseră pe spate în semn de solidaritate și îi mulțumiseră pentru respect. Se simțise bine. Îi plăcuse lumina reflectoarelor pentru acel moment, dar era fericit să se amestece din nou și să devină din nou invizibil. Câțiva dintre ceilalți voluntari se uitaseră ciudat la el, nerecunoscându-l, dar el știa că, dacă joacă rolul, nimeni nu-l va scoate în evidență. Ceva ce învățase de la oamenii care trăiau pe stradă. *Nu arăta teamă. Poartă-te ca și cum ți-ar aparține.*

Auzise de e-mailul prin care se cereau voluntari și fusese ușor să facă rost de hainele potrivite.

Omul pe care îl adora mersese chiar în spatele lui, cu atenția îndreptată spre polițiști. Se simțea mândru că oferă protecție, iar recunoașterea publică îi umflase pieptul. Apoi a văzut camerele de televiziune. Și-a tras șapca pe ochi, cuprins de teamă. Nu-l deranjaseră cei cu camerele telefoanelor mobile, dar când au început să apară logo-urile televiziunilor, s-a luptat cu panica.

Dacă mai târziu se uita și îl zărea pe Micah?

Ar fi întrebat de ce fusese acolo, îmbrăcat în haine care nu-i aparțineau.

Șansele ca el să mă vadă sunt minime.

A rămas pe poziție, dar și-a ținut privirea departe de camerele de luat vederi, sperând că niciuna dintre ele nu i-a filmat bine fața. Probabil că i-ar fi putut explica bărbatului comportamentul său, dar nu era pregătit ca jocurile sale de spionaj să se termine. Nu a putut intra în biserică, așa că s-a mulțumit să urmărească ceremonia pe un ecran mare în aer liber. Sute de oameni se înghesuiseră să privească, dar lui i se părea plictisitor. Și-a îndreptat atenția spre observarea oamenilor, pasiunea lui preferată. Mulți plângeau. Bărbații erau cei mai interesanți: expresiile lor erau stoice, dar el a văzut lacrimi formându-se. Ei repede, aproape furioși, își ștergeau obrajii, în timp ce femeilor nu le păsa cine le observă lacrimile.

A fost o demonstrație puternică a ceea ce o singură persoană poate face unei comunități. Acțiunile unui singur om zguduiseră orașul din temelii și

atrăseseră atenția presei naționale.

Micah era mândru.

Controlul era din ce în ce mai strict. Conform presei, poliția credea că aceeași persoană îi ucisese pe căpitan și pe polițistul din ziua precedentă. Nu se făcuse nicio mențiune despre agentul FBI și se întrebă cât va mai dura până când presa va face legătura între ei. *Poliția nu făcuse legătura?*

Ăsta era un lucru bun. Însemna că mai avea timp să continue să se miște în umbră.

Dar va veni un moment în care va trebui să facă un pas înainte. O mică parte din el tânjea după atenția pe care i-ar fi adus-o.

Dar nu încă.

Trebuia să vadă ce se întâmplă în continuare.

***

„Încă două halbe?" a întrebat Ray.Un cor de acord l-a trimis la bar.

Ava s-a relaxat în cabină și a încercat să nu se gândească la anchetă. Grupul operativ făcuse o pauză de câteva ore, știind că trebuie să își ia rămas bun. Un grup restrâns dintre cei mai apropiați colegi ai lui Mason aleseseră barul ca un loc bun pentru a-și aminti de Denny Schefte. Duff Morales dăduse tonul povestind despre momentul în care ascunsese o conservă deschisă de ton într-unul dintre sertarele biroului lui Denny. Timp de trei zile, șeful lor nu a observat, deși fiecare persoană care a pășit în biroul său a fost asaltată de miros. În cele din urmă, unul dintre gardieni se apucase să vâneze sursa mirosului. Mai târziu aflaseră că Denny își pierduse cea mai mare parte a simțului olfactiv în adolescență. Râsese mult și bine când peștele fusese demascat, considerând că gluma fusese pe seama tuturor, mai puțin a lui.

Au urmat mai multe povești, tonul grupului fluctuând între râsul în hohote și plânsul aproape în hohote. Bărbații cumpăraseră pe rând halbe de Coors Light, singura bere pe care Denny o bea. Ani de zile l-au hărțuit pe șeful lor cu privire la gusturile sale în materie de bere, în condițiile în care locuia

într-una dintre capitalele berii artizanale ale națiunii. Denny nu cedase niciodată presiunilor lor și băuse berea slabă cu mândrie. Ava sorbea din paharul ei, amuzată de faptul că astăzi ceilalți bărbați o beau cu poftă.

Lângă ea, soția lui Ray, Jill, își lăsa jos paharul de bere. Ava fusese ușor intimidată prima dată când o întâlnise pe Jill Lusco. Frumoasă, blondă, înaltă. Și, după spusele lui Ray, o mamă perfectă. Dar se dovedise a fi amuzantă și cu picioarele pe pământ. Ava îi umplu paharul înainte ca Jill să poată cere mai mult.

„Cum sunt planurile de nuntă?" a întrebat Jill, lovindu-și paharul de al Avei în semn de mulțumire pentru că i l-a mai umplut. Cuvintele ei erau ușor stâlcite și Ava bănuia că și cuvintele ei sunau la fel. Primele câteva halbe de bere coborâseră foarte ușor.

Ava s-a uitat la Mason, dar acesta era adâncit în conversație cu Duff. Ea a luat o bucată de covrig copt și a înmuiat-o în sosul de brânză înainte de a răspunde.

„Nu pot să aleg o locație", a recunoscut Ava. „Totul mi se pare greșit. Prea mare, prea mică, prea luxoasă, prea simplă."

Jill a dat din cap în semn de compasiune. „E greu să începi."

„Unde v-ați căsătorit tu și Ray?"

„A fost diferit pentru noi. Aveam doar nouăsprezece ani, așa că biserica părinților mei a fost alegerea logică."

„Nouăsprezece ani?" Ava a încercat să nu chițăie cuvântul. „Erai un copil!"

„Îndrăgostiți din liceu. Ciudat, nu-i așa?"

Ava s-a uitat la Ray Lusco. Polițistul de mărimea unui linebacker se îmbrăca elegant și era minunat de transparent în privința sentimentelor sale. Avei și lui le plăcea să discute despre episoade din *Project Runway*, aproape făcându-l pe Mason să-și dea ochii peste cap. Ea credea că Jill era foarte norocoasă și i-a spus asta.

„Ești bună pentru Mason", a afirmat Jill, aplecându-se aproape. „Am încercat ani de zile să-i fac o lipeală. Tipul ăla tăcut de modă veche poate fi foarte atrăgător, dar funcționează doar cu cuplul potrivit. Mă bucur că te-a găsit

pe tine. Nu am vrut să mai fie singur."

„Crezi că era singur?" a întrebat Ava.

Jill a dat din cap cu emfază. „Oh, da. Doar că nu știa asta." Ava a zâmbit.

„Unde vrea Mason să se căsătorească?" a întrebat Jill.

„Spune că orice vreau eu este ceea ce vrea și el. Că depinde în totalitate de mine."

„Nu te ajută deloc?" Jill părea îngrozită.

„Nu e Ray."

„Dar totuși, niște informații ar fi de ajutor. El crede că ajută stând departe de decizii, dar asta îți îngreunează situația."

„Poate", a recunoscut Ava. „Dar de fiecare dată când planificatorul meu de nunți sugerează o locație, încerc să ne imaginez pe noi doi într-o ceremonie acolo și nu pot. Mi se pare greșit."

„Poate că trebuie să mergeți la tribunalul comitatului." Ochii triști ai lui Jill indicau că asta ar fi o tragedie. „Scoate planificarea din ecuație."

„Nici asta nu mi se pare bine", a mormăit Ava.

„Vrei să te căsătorești?" Jill a șoptit confidențial, aplecându-se în zona de confort a Ava.

„Da!" *De ce mă întreabă toată lumea asta?*

„Oh, bine. M-ai îngrijorat pentru o clipă. Cred că vă potriviți de minune, dar știu că uneori lucrurile nu sunt ceea ce par la suprafață."

Ava o asigurase că ea și Mason erau solid pe aceeași cale, dar îndoiala îi împungea creierul cu țepușele ei urâte și înroșite. Care era problema ei?

A căutat mai adânc, punând întrebările dificile pe care le evitase întotdeauna. *Este diferența de vârstă o problemă?*

Nu. Doisprezece ani era o picătură în găleată. Și se va micșora pe măsură ce vor îmbătrâni.

Sunt speriată de acest nivel de angajament?

Nu. Ea terminase cu toți ceilalți bărbați. El o ruinase pentru oricine altcineva. „Mason nu vrea să mai aibă copii, nu-i așa?" a întrebat Jill, întrerupându-i gândurile adânci. „Cum te simți în legătură cu asta?" Aha.

Asta a durut un pic. „Sunt de acord cu asta", a răspuns ea încet. „Nu am

avut niciodată vreun impuls matern și nu mi-l pot imagina pe Mason crescând o elevă de liceu când el are șaizeci de ani.”

Privirea lui Jill a găurit până în creierul Avei; nu o credea.

Rochițe cu volane. Minnie Mouse. Pantofi negri lucioși. Prințesele Disney.

Ava a înghițit în sec. „Nu vreau să descopăr că boala mintală a surorii mele a fost transmisă copiilor mei.”

Jill s-a tras înapoi, înțelegerea și compasiunea învăluindu-i privirea. „Oh, dragă. Nu m-am gândit niciodată la asta.”

Ava presupunea că Jill cunoștea bine istoria lui Jayne. Ray și Mason erau prieteni apropiați, iar Ray asistase în primul rând la teatrul distructiv al lui Jayne din ultimul an.

Jill a înfășurat un braț în jurul umerilor Avei, trăgând-o strâns și apăsându-și tâmpla pe a ei. „E un motiv greu de înghițit. Ești foarte curajoasă să te confrunți cu el.”

Ceva înăuntrul ei a cedat, iar lacrimi blestemate s-au scurs pe obraji. S-a simțit definitiv.

Nu am mai fost niciodată supărată din cauza asta.

Jill i-a studiat fața. „Motto-ul meu este Să nu spui niciodată niciodată.”

„Și al meu”, a șoptit Ava, ștergându-și obrajii. I-a aruncat o privire lui Mason, sperând că el nu a observat mini-eșecul ei. Atenția lui era încă pe Duff. „Nu există niciun motiv rațional pentru noi să avem copii. Este împotriva a tot ce ne dorim. Tot ce știm.”

„Inima vrea ceea ce vrea”, a spus Jill. „Mason nu-ți va refuza niciodată inima.”

Nici eu nu vreau să i-o refuz.

Nu e de mirare că era într-o stare de confuzie.

Capitolul 16

Mason răspunse la telefon, văzând că era terapeutul lui Jayne care îi răspundea la telefon. Era aproape opt seara, iar Ava adormise pe canapea. Înmormântarea lui Denny făcuse ca ziua să fie epuizantă din punct de vedere emoțional. Adaugă și o lungă sesiune de băutură la bar și Ava era terminată pentru toată ziua. Era tăcută și ușor amețită când se hotărâseră să plece acasă. Mason băuse mai mult decât de obicei, din nou recunoscător că logodnica lui insistase să aibă o mașină și un șofer pentru acea zi. Se simțise ca un leneș când se urcase în mașină, dar chiar nu-i păsa. Unul dintre avantajele de a bea. Nu dai doi bani pe majoritatea lucrurilor.

Probabil de aceea geamăna Avei avea probleme de dependență.

Se simțea bine să nu-ți pese ce crede lumea.

Dr. Jolene Kersey era la celălalt capăt al firului. Mason vorbise la telefon cu ea de câteva ori și îi citise e-mailurile către Ava. Alți psihologi lucrau cu Jayne, dar Dr. Kersey se ocupa în primul rând de cazul ei. Se uită la Ava. Telefonul nu o trezise din somnul ei epuizat. S-a ridicat și a pășit în curtea din spate pentru a continua convorbirea.

„Dr. Kersey, vă mulțumesc că mi-ați răspuns la telefon."

„Nicio problemă, Mason. Am observat că Ava nu a răspuns la e-mailul pe care i l-am trimis aseară. Este corect din partea mea să presupun, din moment ce vorbesc cu tine, că a supărat-o în vreun fel? Nu asta a fost intenția mea."

„Ea are multe pe cap în acest moment", a spus Mason. „Știi că încearcă să facă un pas înapoi când se simte copleșită de geamăna ei."

„Așa și trebuie", a răspuns Dr. Kersey.

„Amândoi suntem îngrijorați de ultimul e-mail de la Jayne", a spus Mason cu delicatețe. „Am avut o reacție mult diferită de cea pe care se pare că a avut-o echipa ei de terapeuți."

„Continuă."

Cum ar fi putut să explice fără să calce pe vârfuri? El a plonjat înainte. „Noi credem că Jayne manipulează personalul. Atât Ava, cât și eu credem că

scuzele ei nu au nicio greutate și că o face pentru a obține un fel de atenție sau recompensă din partea voastră. În cele din urmă, Ava este cea care va fi rănită, pentru că își dă seama de ce se întâmplă, dar nimeni nu o crede când încearcă să îi avertizeze în legătură cu sora ei. Amândoi am crezut că personalul vostru va vedea cuvintele lui Jayne drept ceea ce sunt: o grămadă de prostii."

„Oh." Dr. Kersey și-a tras răsuflarea.

„Scuzați-mi limbajul, doctore, dar asta este ceea ce credem noi că se întâmplă – la naiba, asta e ceea ce *știm* că se întâmplă și sper că luați măsurile adecvate. Ea pune ceva la cale. Nu lăsa garda jos nici o clipă în preajma lui Jayne. E expertă în a se adapta pentru a obține ceea ce vrea. I-a fost oferit lui Jayne ceva care ar motiva-o să pretindă că își schimbă comportamentul? O recompensă sau un privilegiu?"

„Aș vrea să vedeți cât de mult s-a îmbunătățit", a spus Dr. Kersey. „Nu mai este aceeași persoană care era când a sosit."

„Bineînțeles că nu mai este", a argumentat Mason. „Ea vrea să plece. Vrea ca voi toți să săriți la comenzile ei și să-i dați laude. Orice fel de laudă. Trebuie să se fi plictisit de moarte, așa că voi sunteți provocarea ei actuală. Nu cred că ar trebui să o ții pe Ava la curent cu ceea ce crezi tu că este îmbunătățirea lui Jayne. De fiecare dată când primește un e-mail, îl analizează, căutând ce înseamnă cu adevărat. Ava își cunoaște sora mai bine decât orice echipă de medici, dar nu-i poate vindeca mintea. Aici sperăm că ne poți ajuta." S-a luptat să-și mențină vocea dreaptă. Ceea ce voia să facă era să ajungă prin linie și să o scuture pe doctoriță până când aceasta îl asculta.

„Ei bine, Jayne s-a îmbunătățit. Avem standarde aici, iar ea a făcut progrese minunate. A câștigat o serie de privilegii, iar eu nu i le voi ascunde. Dacă abuzează de un privilegiu, îl pierde. Am constatat că pierderea privilegiilor este o motivație suficientă pentru ca mulți pacienți să meargă mai departe. Jayne are, de asemenea, ședințe de terapie de trei ori pe săptămână și lucrează în bucătărie. Nu a lipsit niciodată de la o ședință sau de la o tură de lucru. Învață responsabilitatea".

Mason voia să se dea cu capul de un copac. Jayne locuia acolo unde lucra. Dacă lipsea de la o tură, nu avea nicio scuză.

Asta nu era lumea reală.

Știa că Jayne își aștepta timpul până ieșea, iar asta îl punea între ciocan și nicovală. El și Ava plăteau pentru ca Jayne să stea acolo; asta o ținea departe de viețile lor și, spera, îi oferea ajutor psihic. Dar acum nu mai era atât de sigur de vreo îmbunătățire mentală. Se părea că doctorii ei căzuseră sub vraja ei.

Ar trebui să plătească în continuare?

O ține departe de străzi. Și departe de Ava.

Pentru el, asta valora greutatea ei în aur. Dar oare toată terapia scumpă o învăța să se poarte ca o ființă umană decentă?

Era o întrebare inutilă. El credea cu tărie că Jayne nu se putea îmbunătăți până nu se hotăra să fie o persoană diferită. Chiar și atunci, avea îndoieli cu privire la cât de mult va dura. Angajamentele nu erau punctul forte al lui Jayne.

Ava avea aceleași îndoieli.

„Mă bucur că are un loc sigur unde să locuiască”, a spus Mason. „Tot ce vă cerem este să nu aveți încredere în ea. Să nu credeți nici un cuvânt din gura ei. Continuați să lucrați cu ea, dar înțelegeți că are o parte strălucită în creier care știe cum să manipuleze oamenii, și asta include toți doctorii ei.”

„Înțeleg, Mason. Îmi pare rău că așa ați ajuns tu și Ava să o vedeți pe sora ei.”

„Este din necesitate și experiență.”

„Vom continua să mergem înainte”, a spus doctorul Kersey. „Să continui e-mailurile sau nu?”

El a vrut imediat să spună nu, dar știa că aspectele pozitive erau mai importante decât cele negative pentru Ava. „Unul pe săptămână”, a spus el. „Nu mai mult.”

Ea a fost de acord și a încheiat convorbirea.

„Ea nu a înțeles?” a întrebat Ava din spatele lui. El s-a întors. Era desculță, cu Bingo lângă ea, una dintre mâinile ei adânc înfiptă în blana lui. Încă purta fusta neagră subțire și bluza de mătase de la comemorare. Părul ei era ciufulit de somn.

Ar fi mutat munții din loc ca să o protejeze, dar cea mai mare amenințare venea din partea unei femei mici care avea aceleași gene ca Ava. O femeie care

era aproape imposibil de oprit. Ea ataca cu emoții pe care el nu putea să le devieze și îl făcea să se simtă neputincios. „Nu”, a spus el. „Ea nu a înțeles.”

„Am făcut ce am putut”, a spus Ava. „Au fost avertizați. Bănuiesc că vor învăța că retrospectiva este îmbunătățită.”

Secătuit, el și-a băgat mâinile în buzunare și s-a uitat pur și simplu la ea. Nu voia să vorbească despre Jayne. Sau despre Denny. Nu mai era un adult pentru acea zi.

„Ora de culcare?” a întrebat ea.

„Te rog.”

***

În dimineața următoare, Ava a intrat în camera grupului de lucru și a dat din cap spre Nora Hawes, care și-a ridicat privirea de la computer. Ava a observat cearcănele de sub ochii Norei și știa că ai ei erau la fel de răi. Ziua de ieri fusese lungă și toți își luaseră liber pentru înmormântare. Anchetatorii fuseseră împărțiți în privința timpului liber. Ar trebui să-și continue munca sau să ia o pauză pentru a-și onora prietenul? Un vot unanim le luase decizia.

Mason se dusese la biroul său în acea dimineață, conștient că avea mult de lucru și că Ava îl va ține la curent. Absența lui era palpabilă.

Ceilalți membri ai grupului de lucru erau deja prezenți, iar Ava se strecură într-un scaun așezat lângă Zander. „Ceva nou?”

„Bucăți și bucăți. Niciun deces nou.”

„Întotdeauna un lucru pozitiv”, a mormăit Ava.

Nora și-a curățat gâtul pentru a atrage atenția tuturor. „Ce avem de la serviciul memorial de ieri?” S-a uitat la Thad Chari, detectivul din Multnomah County.

„Avem câteva ore de filmare”, a spus Thad. „FBI-ul s-a oferit cu generozitate să le treacă prin unele dintre programele lor de recunoaștere facială. Baza de date este limitată, dar m-am gândit că nu poate face rău.”

„Ai filmat bătaia?” a întrebat Nora.

„Ce bătaie?” Ava i-a șoptit lui Zander.

„A fost afară, în timpul slujbei”, a spus el liniștit. „Unii protestatari antipoliție au decis să schimbe câteva cuvinte cu motocicliștii care veniseră să asigure protecția.”

Neîncrederea s-a umflat în pieptul Avei.

„Am făcut-o, detectiv Hawes”, a spus Thad. „Vrei să vezi ce am obținut?”

„Am obținut unghiuri mai bune decât camerele de știri? Am văzut bătaia pe două posturi diferite aseară, dar erau departe de încăierare”, a spus Nora.

„Cred că da.” Detectivul și-a adus laptopul în fața camerei și a petrecut un moment conectându-l la un proiector îndreptat spre ecranul mare de pe perete. A apărut o imagine a unui șir lung de motocicliști. Gâtul Avei se strânse. „Am încercat să obținem toate fețele oamenilor care formau cozile”, a spus Thad. „Chiar dacă a fost un serviciu remarcabil pe care l-au oferit, uneori intenția nu este cea mai bună, iar noi am vrut o înregistrare a celor care au fost acolo.”

„Bună decizie”, a spus Nora.

Camera s-a apropiat de capătul liniei și un mic grup de oameni care purtau pancarte a apărut la vedere. S-au apropiat de motocicliști și le-au strigat în față.

„Serios? La o înmormântare?” Furia i-a umplut pieptul Avei. „Dacă ai o problemă cu poliția, ia-o pe căile potrivite. Nimeni nu te va respecta când faci asta la o înmormântare.”

„Au vrut să șocheze”, a spus Zander. „Se ceartă cu oameni care nici măcar nu fac parte din forțele de poliție... joacă la sigur.”

„Eu nu m-aș pune în fața unora dintre motocicliștii ăia”, a declarat Ava.

„Privește”, a spus Zander.

Imediat, un motociclist voinic a făcut un pas în față și l-a pocnit în gură pe un purtător de pancarte. Bărbatul s-a prăbușit și s-a lovit la cap, iar prietenii lui s-au îndepărtat rapid, lăsându-l întins pe trotuar. Alți doi motocicliști au ieșit din rând și au aplicat presiune pe rana sângerândă de la cap cu o bandană pe care unul dintre ei a scos-o din buzunar.

„Prietenii lui pur și simplu l-au lăsat acolo”, a spus Ava uimită. „Lașii. Le-am filmat fețele?”

„Da, am reușit să scoatem câteva fotografii din filmare.”

„S-a mai întâmplat și altceva?” A întrebat Ava.

„Mulțimea s-a simțit foarte ofensată de tactica protestatarilor. Au mai fost schimbate câteva cuvinte, iar protestatarii au plecat definitiv.”

„Aveți acele imagini de la protestatari?” l-a întrebat Zander pe Thad. Acesta a dat din cap și a prins patru fețe la avizier.

Ava s-a apropiat să vadă.

„Am scos deja pozele cu trei dintre ei. Știam cine sunt. Aceștia trei au dosare de arestare în Portland”, a spus detectivul din Multnomah County. „Al patrulea este din Washington și nu pare să fi avut probleme înainte. Acesta este cel care a primit pumnul în falcă”. Thad a bătut o față posomorâtă. Omul arăta de patruzeci de ani, alb și furios.

„Știm ce a determinat acest grup special să protesteze la înmormântarea unui polițist?” a întrebat Ava. „Vreau să spun, în afara incidentelor care au fost în mass-media din întreaga națiune.” *Aceeași furie l-ar fi determinat să ucidă un polițist?*

„Nu am avut timp să caut o cauză rezonabilă. Între cei trei protestatari pentru care avem înregistrări, vorbim de pagini de plângeri și arestări pe care trebuie să le analizăm pentru a ne da seama ce i-ar fi putut face pe acești tipi să ne urască.”

„Am putea să-i întrebăm”, a spus Zander liniștit. „Se pare că vor să înțelegem un punct de vedere.”

Ava a zâmbit pentru prima dată în acea zi. „De asta te plătesc cu bani grei, Zander.”

El a făcut o față ironică.

„Ai aflat ceva de la linia de informații?” Nora l-a întrebat pe Henry Becker.

„A luat-o razna de când presa a început să vorbească despre înmormântare”, a spus partenerul ei. „A trebuit să adăugăm încă o persoană pentru a face față volumului de apeluri în timpul orelor de știri de aseară.

Priveliștea procesiunii a scos la iveală nebunii. Patru persoane au sunat să spună că Gary Ridgway a comis crimele."

„Ucigașul din Green River? E în închisoare", a spus Ava.

„Asta le-am spus noi. Câțiva l-au aruncat și pe Ted Bundy sub autobuz pentru crime."

„E mort", a mormăit Zander. „Ați obținut vreo pistă utilă?"

„Le urmărim pe fiecare în parte", a spus Henry. „Nimic nu arată bine încă. Încă sortăm apelurile de genul „sunt supărată pe prietenul meu, așa că îi voi spune numele la poliție"."

„De fiecare dată", a spus Ava.

„Decesele au făcut ca fiecare polițist să se uite peste umeri", a spus Nora. „Trebuie să aflăm cine face asta, astfel încât oamenii să nu apese nervos pe trăgaci."

Sala a rămas tăcută. Pregătirea ofițerilor era vitală pentru o procedură corectă într-o situație de escaladare, dar nu a existat nicio escaladare în cazul crimelor. Oamenii morți fuseseră atacați și lăsați la vedere. Era coșmarul oricărui polițist.

„Simt că este mai personal", a spus Zander. „Multe dintre celelalte decese ale polițiștilor din întreaga țară au fost impulsive, iar polițistul ucis se afla pur și simplu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Cineva i-a ales pe cei trei oameni ai noștri; i-a vânat în mod deliberat pe acești oameni. Când vom ști motivul, vom putea să îl găsim și să prevenim altele."

O mică tresărire o străbătu pe Ava. *Mai multe morți? Mai multe ținte deliberate?* „Câți oameni poate ținti o singură persoană?"

Zâmbetul lui Zander era trist. „Depinde de cât de multă furie poartă și de câți polițiști crede că i-au greșit."

„Ai vorbit cu Euzent", a afirmat ea.

„Cine?" au întrebat Nora și câțiva dintre ceilalți detectivi.

„Agentul special Euzent face parte din Unitatea de Analiză Comportamentală de la Quantico", a spus Zander. „Am luat legătura cu el noaptea trecută. Au luat deja cunoștință de decese."

Nora părea interesată, dar Ava l-a văzut pe detectivul din Multnomah

County dându-și ochii peste cap la menționarea unității de elită a FBI. Nu toată lumea era convinsă de abilitățile analitice și sugestiile acesteia. Ava își imaginase că biroul BAU din est era plin de tocilari cu cravate proaste, lipsiți de aptitudini sociale și care se holbau toată ziua la computer. Euzent îi dovedise că se înșelase - omului îi plăcea să vorbească cu oamenii.

„Ce a spus?" a întrebat Nora.

„El este cel care a subliniat că decesele păreau foarte țintite și bine gândite..."

„Știam asta", a spus Thad. „De ce tipii ăștia scot mereu în evidență evidența și o fac să pară o mare observație?"

Zander l-a ignorat și a continuat. „E foarte intrigat de măști. Acoperirea feței indică, în general, că ucigașul cunoștea victima și arată cea mai mică urmă de vinovăție, deoarece încearcă să păstreze o mică parte din demnitatea victimei sau să ascundă ochii victimei pentru a nu se uita la ucigaș. Dar faptul că acesta aduce în mod deliberat măști de groază la locul crimei cu singurul scop de a acoperi fețele contrazice într-un fel prima teorie a acoperirii feței. Euzent o vede ca pe un indicator al mândriei și al puterii. „Eu am făcut asta. Eu te-am creat', un tip de mentalitate".

„Deci o problemă serioasă de ego?", a întrebat Nora.

„Cu siguranță. Împreună cu furia", a adăugat Zander. „I-am trimis lui Euzent tot ce aveam despre cele trei morți. O să-mi răspundă într-o zi sau două. Oh, este de acord că Vance Weldon trebuie tratat ca o victimă a unei crime."

„Asta am făcut și noi", a spus Thad în șoaptă. „Ce zici de legături comune între cei trei tipi? A apărut ceva?", a întrebat el mai tare.

„Am verificat extrasele cardurilor lor de credit", a spus Henry. „Denny și Samuelson aparțin aceleiași săli de sport naționale. Amândoi sunt taxați automat de sală în fiecare lună."

„Se antrenează la aceeași locație?", a întrebat Ava.

„Au făcut-o. Așa că este posibil să se fi cunoscut în acest fel. Nu am apucat să vorbesc cu colegii lui Samuelson și să văd dacă ei cred că cei doi se cunoșteau, dar toți apropiații lui Denny spun că nu știau de Samuelson." S-a uitat la computerul său. „Agentul special Weldon și Denny foloseau același

furnizor de telefonie mobilă, aceeași bancă principală și aceeași companie de credite ipotecare. Nimic surprinzător aici. Și eu am același lucru."

„Activități exterioare?", a întrebat Zander.

„Doi nu au nicio afiliere la biserică. Weldon a frecventat biserica metodistă de pe strada de lângă casa lui. Denny și Samuelson erau amândoi voluntari la un grup filantropic pentru copii."

„Am găsit vreun caz la care Samuelson și Schefte au lucrat în același timp?" a întrebat Zander.

„Am obținut un rezultat la căutarea în baza de date peste noapte", a spus Nora. „Era pe agenda mea pentru această întâlnire".

Ava și Zander s-au așezat mai drept. De ce nu spusese asta din prima?

„Cazul este vechi de șapte ani și nu sunt sigură ce să cred despre el," a spus Nora. „Louis Samuelson abia a fost implicat. Numele lui este în dosar pentru că a făcut o parte din munca de teren necesară la locul faptei. El a ajutat cu perimetrul după un caz de crimă-sinucidere în zona rurală a comitatului Clackamas. Schefte a fost unul dintre anchetatorii OSP. Un soț și-a ucis soția și apoi s-a sinucis în acest caz."

„Asta e o legătură destul de slabă", a spus Zander. „Trebuie să fi fost câteva zeci de polițiști de la mai multe departamente care au ajutat la perimetru. Vreo implicare a FBI-ului? Alți ofițeri din acel caz care au murit?"

„Acestea sunt întrebările la care am vrut să mi se răspundă înainte de a-l prezenta aici", a spus Nora. „I-am cerut unuia dintre băieții de la IT să caute răspunsurile acum câteva ore și tocmai am primit un răspuns." Ea a scanat ecranul computerului. „A existat o implicare foarte ușoară a FBI. Fratele soțului era urmărit pentru terorism intern în Oregon Central."

„Ăsta e departamentul lui Vance Weldon", a precizat Ava.

„Dar soțul nu avea practic nicio legătură cu fratele său", a continuat Nora. „Se părea că erau înstrăinați. FBI a analizat acest caz și a trecut mai departe, clasificându-l ca nefiind relevant pentru niciuna dintre investigațiile lor. Vance nu lucra la biroul din Portland la acea vreme."

„Care a fost rezultatul cazului?", a întrebat Henry.

„A fost exact așa cum a apărut", a spus Nora. „Totul indica faptul că

soțul și-a ucis soția și apoi s-a împușcat. Era înglodat în datorii și casa lui era pe punctul de a fi executată silit."

„Trebuie să aflăm ce face fratele chiar acum", a spus Ava. „Și să aflăm ce bancă a executat silit. Aceasta este o pistă pe care nu o putem lăsa deoparte, chiar dacă Weldon nu pare să fi fost implicat."

„Alte decese asociate cu ofițerii care au lucrat la locul faptei?" a întrebat Zander.

„Doi au murit, dar și ei s-au retras de la acel incident."

„Se spune că polițiștii de multe ori nu trăiesc mult după pensionare", i-a spus Ava lui Zander în liniște. Plănuia să se asigure că Mason va trăi o viață lungă și sănătoasă după a lui.

„Cauzele decesului?" A întrebat Zander.

„Lucrez la asta. Nu a fost disponibil imediat, dar din cele aproximativ o sută de nume asociate chiar și de la distanță cu cazul - mă refer și la tehnicienii de probe și personalul de sprijin - nu văd două decese ca fiind neobișnuite", a afirmat Nora.

„Nu două. Cu Schefte și Samuelson, sunt *patru* decese", a subliniat Ava. Nora a dat din cap în semn de aprobare.

„Numele lui Mason este asociat cu cazul. Se pare că a ajutat la un moment dat", a adăugat Nora.

Ava a fost cuprinsă de fiori pe spate și a tras aer în piept.

Mason a lucrat la o mulțime de cazuri cu Denny Schefte. Asta nu înseamnă nimic.

Toate privirile din cameră s-au întors spre ea.

Ea nu s-a mișcat și și-a ținut privirea fixată pe Nora. „Asta nu mă surprinde", a spus ea cu un calm pe care nu-l simțea.

Nora a dat din cap și simpatia i-a pâlpâit în ochi. Să ai o relație cu un polițist însemna să ai de-a face cu pericolul și necunoscutul în fiecare zi. Ava înțelegea. Atât ea, cât și Mason înțelegeau.

Dar asta nu însemna că ea nu era afectată.

„Trebuie să urmărim protestatarii de la memorial și cauza morții celor doi ofițeri", a afirmat Nora. „Comemorarea lui Louis Samuelson nu a fost încă

programată. Potrivit tatălui său, familiei apropiate nu i-a plăcut cât de publică a devenit comemorarea lui Denny Schefte și vrea să facă ceva privat.”

„Nu-i pot condamna”, a spus Henry. „Acest tip de publicitate nu este pentru toată lumea.”

„Ei vor ca OSP să nu facă *nimic*”, a spus Nora. „Îmi dau seama că nu este vorba despre noi, dar poate fi util pentru alți ofițeri. Le vom respecta dorința.”

„Vreo probă nouă în urma autopsiei?” a întrebat Zander.

Nora a scos o foaie de hârtie. „Potrivit medicului legist, Denny nu avea carne sub unghii sau răni defensive pe brațe.”

„Nu a ripostat”, mormăi Henry. „Sau nu l-a văzut venind.”

„A fost găsit un fir lung de păr negru pe cămașa lui”, a afirmat Nora.

„ADN?” a întrebat Ava.

„Nu există folicul din care să-l scoatem.”

Rahat.

„Este un pic neobișnuit”, a spus Zander. „Evident, nu erau femei cu ei, dar ar fi putut să îl ia de la un oaspete anterior din cabana lui sau chiar de pe un scaun de la bar.”

Nora a dat din cap și a schițat un mic zâmbet. „Au găsit unul și pe cadavrul lui Louis Samuelson”, a spus ea triumfătoare.

Un cor de confuzie răsună în cameră.

Norei îi place puțină dramă. Ava nu știa dacă să o admire sau să o scuture pentru că i-a făcut să aștepte informația.

„Din nou, fără folicul. Dar vizual este foarte asemănător cu cel găsit pe Denny.”

„O femeie?” Ava spuse încet. A încercat să se imagineze ridicându-l pe Louis Samuelson pe țepușele de pe peretele sufrageriei sale și apoi înfingându-i altele în încheieturi.

„Sfinte Sisoe”, a spus Henry. „Nu-l pot vedea.”

„Ar putea fi un tip cu părul lung”, a spus Zander. „Presupun că ambele fire de păr nu au fost încă analizate prin urmărire?”

Nora a dat din cap. „Corect. Imediat ce cel de-al doilea mi-a fost adus la

cunoștință în această dimineață, am cerut o comparație.”

Ava se întrebă cât va dura. „Nu avem nimic asemănător de la locul crimei din Weldon, nu?”

Nora a scuturat din cap. „Dr. Rutledge mi-a spus că se uită din nou cu atenție la ceea ce are de la autopsia lui Vance Weldon. Nu cred că prezența unui păr lung va apărea. De asemenea, mi-a spus că primele analize toxicologice ale lui Denny și Louis nu au relevat nimic interesant. Vom avea rezultate mai detaliate în câteva săptămâni.”

„Asta nu poate continua câteva săptămâni”, a spus Ava.

„De acord”, a spus Nora. „De aceea îl vom găsi. Sau pe ea.”

Capitolul 17

Mason amesteca fără noimă hârtii la biroul său. Vizavi de el, Ray făcea la fel. Corralul detectivilor era ciudat de gol, toată lumea era pe teren, cu excepția lor doi.

Și cu excepția Norei și a lui Henry, sus, în camera grupului operativ.

Creierul lui Mason le spunea mușchilor să se ridice, să se îndrepte spre scări și să asculte întâlnirea lor. A avut nevoie de toată concentrarea sa pentru a rămâne așezat și a se ocupa de cazurile sale.

Ray părea să aibă o mahmureală. Mason nu-l mai văzuse pe Ray mahmur de doi ani. Ultima oară fusese după o petrecere a burlacilor pentru... Mason făcu o pauză. Nu-și putea aminti numele tipului. Tot ce-și amintea Mason era că tipul părăsise OSP pentru a se alătura noii companii imobiliare a socrului său. Acum conducea un Lexus.

Agentul imobiliar nu simțea că publicul voia să-l împuște în spate.

„Ai luat niște aspirină? Și ai băut multă apă?” l-a întrebat Mason.

„Da, tată”, a răspuns Ray, fără să ridice privirea.

„Mă simt bine”, a afirmat Mason.

„Mă bucur pentru tine.”

„Ar fi trebuit să rămâi la bere.”

„Morales a fost cel care a comandat shot-urile de tequila”, s-a plâns Ray.

„Tequila îți dă mahmureală. Chiar și eu știu asta.”

„Am uitat.”

Mason nu a răspuns la asta. I-a sunat telefonul de birou.

„Detectiv Callahan? Eu sunt Heidi Lain. Lucrez cu Dr. Kersey și o ajut să o trateze pe Jayne McLane.”

„Îmi amintesc de tine, Heidi.” O cunoscuse pe femeie în timpul uneia dintre călătoriile sale la centru cu Ava. Nu-și amintea exact cu ce se ocupa, dar știa că nu era medic. Când Jayne intrase în centru, ea dăduse permisiunea scrisă ca toate dosarele ei medicale și discuțiile medicale să fie împărtășite atât cu Mason, cât și cu Ava.

„S-a recomandat ca apelurile telefonice să ajungă mai întâi la tine și nu la Ava, corect?”

„Așa este. Ea primește doar e-mailurile. Trebuie să aibă un filtru între ea și orice are de-a face cu Jayne. Acel filtru sunt eu.”

„În timpul întâlnirii noastre de echipă din această dimineață, Dr. Kersey a împărtășit conversația pe care a avut-o cu tine ieri.”

„Crede că suntem nebuni?” a întrebat Mason fără menajamente.

Heidi a râs politicos. „Ea nu a spus asta. Voi spune că personalul de aici este împărțit în mod egal cu privire la cât de multe progrese a făcut Jayne. Unii dintre noi împărtășesc o părere mai sceptică. Dr. Kersey este fabuloasă, dar uneori vede lumea prin ochelari roz.”

Mason voia să se bucure.

„O vedeți pe Jayne ca pe mincinoasa care este”, a spus el.

Heidi a făcut o pauză. „Ăsta e un mod de a o exprima. Eu prefer să spun că nu iau tot ce spune Jayne la valoarea nominală. Am învățat că pacienții îți spun adesea ceea ce cred ei că vrei să auzi. De multe ori este greu să faci diferența între adevăr și minciună. Unii dintre ei sunt foarte pricepuți la asta.”

„Jayne e cea mai bună pe care am văzut-o vreodată”, a spus Mason. „Și sunt polițist de peste două decenii.”

„Sunt de acord.”

„Apreciez că m-ai sunat să-mi spui asta”, a spus Mason. „Eram îngrijorați că a păcălit pe toată lumea acolo.”

„Acesta nu este singurul motiv pentru care am sunat.”

Uh-oh.

„Am urmărit-o pe Jayne interacționând cu un alt pacient și am îngrijorări. Am adus îngrijorările mele la personalul și familia celuilalt pacient și acum ți le aduc ție.”

„Oh, la naiba.” Și-a prins telefonul mai strâns, iar Ray și-a ridicat privirea la schimbarea lui de ton. „Ce se întâmplă? Este un bărbat?”

„Este”, a răspuns Heidi.

Mason nu a vocalizat șirul de înjurături care i-au trecut prin creier. Jayne menționase un bărbat într-unul dintre e-mailurile ei, iar el știa că Ava credea că era obsedată de el.

„Trebuie să îi separi. Astăzi”, a spus Mason. Bărbații și Jayne nu făceau casă bună. Îl convinsese pe un prieten să intre prin efracție în casa lui Mason și aproape murise în explozia unui laborator de metamfetamină din cauza aceluiași bărbat. Conform spuselor Avei, Jayne se agăța de un bărbat, obținea ceea ce voia și apoi își vedea de drum, lăsând cadavre în urma ei. Poveștile pe care Ava le spunea despre Jayne și foștii ei iubiți îi făceau părul măciucă.

El nu exagerase.

„Sunt de acord, dar centrul are reguli în vigoare și niciunul dintre ei nu a încălcat nicio regulă. Ei sunt unul în prezența celuilalt doar în timpul unor momente de relaxare în zona comună. Avem aripi separate pentru bărbați și femei, dar un spațiu public comun.”

„Îmi amintesc”, a spus Mason. El vizitase centrul. Se simțise steril și primitor în același timp. Zona comună era partea care se simțea ca și casa cuiva.

„Ei vorbesc în liniște non-stop”, a spus Heidi. „Nimic altceva. Dar ea se comportă diferit. Zâmbește de parcă ar avea secrete față de toată lumea... nu tipul de zâmbet care arată că are o zi bună. E un zâmbet răutăcios - dacă are sens.”

„Are.” Mason îl văzuse. „Care e povestea cu tipul ăsta?”

„Nu pot spune prea multe din cauza legilor privind confidențialitatea pacienților, dar e destul de tânăr.”

Vulnerabil la o femeie mai în vârstă insistentă?

„Ce crezi că vrea de la el?” a întrebat Mason. „Dacă ai fi în locul ei, care este atracția?”

„Atenție. Admirație.”

„Asta e destul de standard pentru Jayne, dar bănuiesc că e mai mult decât atât. Ar putea obține asta de la oricine. Ce-l face pe tipul ăsta unic?”

„Ei bine... face parte dintr-o familie foarte bogată.”

„Bingo”, a spus Mason. „Jayne poate mirosi banii altor oameni de la o milă distanță. Trebuie să anunți familia asta. Dacă tipul ăsta are acces la vreun cont în timp ce se află acolo, crede-mă, Jayne își va da seama cum să îl exploateze în beneficiul ei.”

„Dar e căsătorit”, a argumentat Heidi. „L-am văzut cu soția lui. Sunt încă în faza de proaspăt căsătoriți. Motivul pentru care este aici este să se curețe pentru ea.”

Mason s-a întrebat dacă Heidi tocmai trecuse de limita confidențialității pacientului. „Jayne nu vede verighete. Dacă vrea ceva, trece prin toate până când obține acel lucru. Nu-i pasă pe cine rănește. Sunt sigur că doctorii tăi au testat-o și și-au dat seama că este narcisistă, nu?” În cercetările sale, descoperise că Jayne se încadra în definiția din manual a cuvântului.

Heidi a rămas tăcută.

„Mi-ai adus asta la cunoștință pentru că știi că e ceva în neregulă. Îți spun că instinctele tale au dreptate și că familia acestui pacient trebuie să ia unele măsuri de precauție.”

„Se creează un echilibru puțin delicat pentru noi”, a spus Heidi încet. „Acești pacienți sunt aici pentru că familiile îi vor într-un loc sigur, unde se pot concentra pe vindecarea lor. Acesta este motivul pentru care ne-ați ales pentru Jayne, corect?”

„Da. Vreți să spuneți că nu vreți să îi avertizați familia că problemele ar putea veni de la un alt pacient? Pentru că asta ar însemna că personalul dumneavoastră nu-l poate ține în siguranță”, spuse Mason sec. Era la fel în

toate afacerile: Cum să-mi acopăr fundul?

„Nu este în pericol”, a afirmat Heidi.

„Nu fizic, nu”, a fost de acord Mason. „Dar pot să te asigur că va fi o carapace a omului care este acum dacă Jayne decide că are ceva ce își dorește.”

„Înțeleg, detectiv Callahan. Voi vedea ce pot face din partea noastră.”

„Spuneți, am uitat să o întreb pe dr. Kersey aseară, dar știți dacă cineva a sunat sau a venit la centru întrebând de Jayne? Ava a avut câteva întâlniri cu un bărbat mai în vârstă care a arătat un interes ciudat în a o găsi pe Jayne. El pretinde că este din cauza lucrărilor ei de artă, dar Ava și cu mine avem îndoieli.”

„Ce crezi că vrea?” a întrebat Heidi.

„Asta e ceea ce ne întrebăm. Este foarte posibil ca Jayne să datoreze bani cuiva, dar asta este doar o presupunere.”

„Nu am cunoștință de nicio cerere pentru Jayne. Știți că nu am dezvălui niciodată dacă un pacient este rezident în timpul unui apel telefonic sau cuiva care intră de pe stradă. Avem reguli stricte privind confidențialitatea pacienților.”

„Știu că nu ați face-o. Sunt în primul rând curios să știu dacă această persoană a reușit să-i dea de urmă.”

„Voi verifica cu recepționera noastră. Toate apelurile generale trec prin ea.”

„Puteți verifica imediat? Am dori să știm cât mai curând posibil.”

Heidi a promis și a încheiat convorbirea. Mason își puse încet receptorul la loc.

„Jayne lovește din nou?” a întrebat Ray.

„Nu încă. Dar mi-e teamă că pune ceva la cale.”

„Ai de gând să-i spui Avei?”

Mason nu a răspuns. Nu știa răspunsul.

„Dacă îi spui”, a spus Ray, ”există ceva ce poate face pentru a ajuta situația?”

„Tocmai asta este. Nu cred. Suntem neputincioși pe dinafară. Singura soluție este ca personalul să îi țină pe cei doi separați sau să îl convingă pe el

sau familia lui că nu ar trebui să fie în preajma ei. Nu văd să se întâmple niciunul dintre aceste lucruri.”

„Va fi Ava afectată dacă Jayne se joacă cu capul acestui alt bărbat?” a întrebat Ray cu subiect și predicat.

Mason a înțeles că prietenul său încerca să îl ajute să privească problema în mod logic. „Nu chiar. Va fi dezamăgită de sora ei, dar asta nu e nimic nou.”

Repercusiunile pentru Ava ale comportamentului lui Jayne nu puteau fi prezise.

Cum puteai estima efectul asupra unei inimi care fusese distrusă de nenumărate ori?

***

Ava trecu pe lângă ușile din holul lung. Clădirea mare de birouri se afla într-o zonă frumoasă din sud-vestul Portlandului, cu o parcare amplă și străzi liniștite. Sarcina ei era să îl intervieveze pe directorul organizației filantropice la care Denny și Louis Samuelson fuseseră amândoi voluntari. Mason făcea parte din consiliul de administrație al organizației de un deceniu bun. Era similară cu programele Big Brothers Big Sisters. Acesta împerechea polițiști cu tineri aflați în situații de risc, atât băieți, cât și fete. Mason fusese voluntar timp de mai mulți ani înainte ca fosta lui soție să sublinieze că copiii din program îl vedeau mai mult decât propriul lui fiu. Ava a văzut ușa pe care scria COPS 4 KIDZ și a împins-o.

Spațiul de birouri era mare și destul de gol. A fost încântată să vadă că organizația non-profit nu-și cheltuise fondurile pe mobilier de designer sau pe jocuri de apă sofisticate pentru sala de așteptare. Jumătate din mobila din încăpere era pentru copii și părea bine folosită. Creioane colorate, jocuri și cărți umpleau o masă mare într-un colț. Niciun semn de divertisment electronic.

Ava era de acord.

Recepționera a salutat-o și i-a spus că îl va anunța pe director că a sosit. Ava abia se așezase când Scott Heuser a intrat în sala de așteptare și i-a întins

mâna. Ea a luat-o, ușor surprinsă de tinerețea lui. Arăta ca un aspirant la fraternitate. Mason vorbise frumos despre Scott Heuser în trecut, spunând că infuzase organizația cu sânge proaspăt și optimism.

S-a prezentat și a invitat-o înapoi în biroul său. Zona din spate a afacerii era la fel de goală ca cea din față. Aici nu existau ornamente. A condus-o într-un birou mic și i-a făcut semn să ia loc. „Am aflat tot ce am putut despre cei doi ofițeri." Ochii căprui i-au întâlnit pe ai ei. „Înțelegi că încercăm să ținem evidența cine ce face, dar avem atât de multe evenimente de voluntariat încât este aproape imposibil să îi urmărim pe toți. Oamenii ar trebui să se înscrie și nu o fac. Alții promit să participe și apoi nu apar." El a ridicat o mână când ea a deschis gura. „Eu nu critic. Cu toții suntem foarte ocupați și fie uităm, fie ne extindem prea mult. Nici măcar eu nu-mi respect toate promisiunile."

Scott a răsfoit câteva foi de hârtie de pe biroul său. „Căpitanul Schefte s-a oferit voluntar timp de aproape douăzeci de ani. Sunt impresionat."

„Îl pot vedea făcând asta", a spus Ava. „Era foarte activ în afara serviciului său. Ce a făcut pentru voi?"

„Antrena mai ales echipele noastre sportive. Baschet de la cinci ani până la liceu. Băieți și fete. A făcut și mentorat individual de câteva ori. Nu a mai făcut nimic în ultimii ani."

„Asta înseamnă să împerechezi un polițist cu un copil care are nevoie de influența unui alt adult, nu?" a întrebat Ava.

„Da. Peste două treimi dintre copiii cu care lucrăm provin din familii monoparentale... celor mai mulți dintre aceștia le lipsește tatăl. Organizația are mai mulți voluntari bărbați decât femei, așa că de-a lungul deceniilor a funcționat bine asocierea bărbaților cu copiii cu risc ridicat."

„Dar cum rămâne cu pregătirea adecvată a acestor voluntari?" a întrebat Ava. „Ei nu sunt experți în psihologia copilului." Ea se oferise voluntară doar la marile strângeri de fonduri, care nu implicau copii. Nu ajutase pe adevăratele linii de front.

„Avem cursuri pentru voluntari înainte de a-i împerechea. Suntem foarte sinceri cu privire la unele dintre situațiile în care s-ar putea să intre. Un copil ar putea avea un dependent în familie sau ar putea fi abuzat." Fața lui Scott era

serioasă ca piatra. „Le spunem să folosească bunul simț și să înțeleagă că majoritatea copiilor au nevoie doar de atenție pozitivă. Dacă văd semne că copilul are nevoie de ajutor medical sau psihologic, avem resurse. Majoritatea voluntarilor noștri au fost polițiști de patrulă la un moment dat; sunt deja obișnuiți să caute semnele."

„Foarte adevărat", a spus Ava. „Au învățat la locul de muncă."

„Asta face un bazin excelent de voluntari", a spus Scott. „Cops 4 Kidz nu a fost gândit inițial să se bazeze pe expertiza ofițerilor de poliție; a fost inițiat pentru că polițiștii au văzut o nevoie. În fiecare zi. Majoritatea ofițerilor de poliție și-au ales această profesie pentru că vor să ajute oamenii. Organizația noastră adaugă o altă oportunitate de a oferi acest ajutor. Adesea la un nivel mai personal."

„Majoritatea ofițerilor de poliție?" a întrebat Ava.

Scott a suspinat. „Știi la fel de bine ca mine că unii sunt mai preocupați de propriul ego. Odată ce își dau seama că nu îi batem pe spate pentru serviciul lor și că aceasta poate fi o muncă sfâșietoare, ei pleacă. Avem nevoie de oameni care au o dorință profundă de a da și de a dărui."

„Vreți să spuneți că unii dintre ei cauzează probleme?"

„Oh, nu. Nu am vrut să spun asta deloc. Există un nivel de renunțare la care ne așteptăm complet. *Știm* că se va întâmpla. Încercăm să ne selectăm voluntarii foarte atent, astfel încât să nu dezamăgim un copil atunci când voluntarul decide că acest lucru nu este potrivit pentru el. Nu este pentru toată lumea." S-a uitat din nou la hârtiile sale. „Căpitanul Schefte era un voluntar unu-la-unu foarte popular. Mă întreb ce l-a făcut să se retragă?"

„Cu cât timp în urmă a renunțat să mai facă asta?"

„Ultima dată când a fost împerecheat cu un copil a fost acum trei ani. Văd că a fost repartizat la cincisprezece copii diferiți pe parcursul a două decenii. Asta înseamnă o mulțime de servicii minunate."

„Dar Louis Samuelson?", a întrebat ea.

Scott și-a studiat a doua foaie. „Polițistul Samuelson a ajutat la unul dintre cluburile de teme de după școală. Se pare că se pricepe la matematica de gimnaziu."

„Nu, mulțumesc”, a spus Ava.

„Nici eu”, a adăugat Scott. „A făcut și mentorat. Se pare că în prezent lucra cu un băiat de cincisprezece ani.” Gura lui s-a întors în jos. „Mă întreb dacă băiatul a auzit deja de moartea lui. Cred că ar fi bine să iau legătura cu mama și să văd de ce fel de sprijin are nevoie. Cincisprezece ani este o vârstă grea pentru băieți.”

„Și pentru fete, de asemenea. Toți acești ani de adolescență pot fi cu adevărat dificili”, a spus Ava. Ea a fost impresionată de nivelul de implicare personală al directorului și spera ca acesta să fie autentic. „Nu-l aveți pe Vance Weldon în baza dvs. de date ca voluntar?”

„Nu-l am. Numele lui nu apare nicăieri. Dar asta nu înseamnă că nu a ajutat. Au fost destule evenimente în care ofițerii și-au recrutat prietenii să vină să ajute. Nu ne pasă cine apare la evenimentele de strângere de fonduri... scopul este de a face cunoscută organizația noastră familiilor aflate în dificultate. Cu cât mai mulți ajutători, cu atât mai bine. Ținem evidențe precise pentru mentorat. Suntem foarte riguroși atunci când punem în legătură un adult cu un copil.”

„Așa și trebuie să fiți”, a spus Ava. „O voi întreba pe soția lui Vance dacă a ajutat vreodată. Căutăm un fir comun între cei trei bărbați, dar asta pare să îi includă doar pe doi dintre ei.”

„Cred că peste jumătate dintre polițiștii din stat și-au donat timpul sau banii pentru noi”, a spus Scott. „Nu sunt surprins că există o legătură. Chiar și tu ne-ai ajutat.”

Ava a dat din cap, ușor surprinsă că a verificat-o.

S-a ridicat și i-a strâns mâna. „Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Heuser. Aveți o organizație bună aici.”

„Doar datorită oamenilor ca tine.” El a zâmbit și Ava și-a dat seama că ar fi un politician bun. Se bucura că, în schimb, își folosea talentul pentru a ajuta copiii. A avut un mic sentiment de vinovăție pentru că și-a dedicat prea puțin din timpul ei cauzei lui demne. Dar fiecare are un dar personal cu care poate ajuta lumea. Lucrul cu copiii nu era în zona ei de confort. Darul ei era determinarea de a opri un ucigaș de polițiști.

Capitolul 18

După ce a plecat de la interviul cu Scott Heuser, Ava s-a îndreptat spre sud-vest, spre „țara vinului” din Oregon. Le promisese că se va întâlni cu Mason și Cheryl la o vinărie din comitatul Yamhill. Cheryl îi răsucise brațul Avei pentru a o convinge să conducă o oră în plus până la locul de întâlnire. „Este perfect pentru voi doi. Este mic și intim și oferă priveliști uimitoare. Și există vin. O mulțime de vin.” Cheryl îi făcuse cu ochiul.

Ava se întreba dacă Cheryl număra numărul de sticle de vin din coșul lor de reciclare a sticlei de pe trotuar la fiecare două săptămâni. Sau poate că îi făcuse cu ochiul pentru că Ava îi oferea un pahar de vin de fiecare dată când venea la ea. Curtea lor din spate fusese perfectă pentru un pahar liniștit în serile din această vară. Ea și Cheryl petrecuseră multe seri stând afară, bucurându-se de nopțile calde de vară când Mason trebuia să lucreze până târziu. Ava se recuperase după accidentare și infecție. Cheryl se dovedise a fi o bună ascultătoare. Alteori stătuse pur și simplu într-o tăcere plăcută atunci când Ava nu voia să vorbească.

Astăzi, cerul cenușiu se stinsese după-amiaza, iar Ava și-a pus ochelarii de soare în timp ce trecea cu viteză prin unul dintre orașele mai mici care presărau autostrada spre țară. Dintr-o dată, câmpuri aurii și livezi de filbert s-au întins pe fiecare parte a autostrăzii, iar ea s-a relaxat pentru prima dată în ultimele zile.

Era uimitor în afara zonei metropolitane. Dealuri întinse. Cer albastru cu nori pufoși. Zeci de panouri informative care îndrumau vizitatorii către crame. Dacă nu ar fi fost aerul de toamnă, ar fi crezut că este mijlocul verii. S-a uitat la ceasul de pe bord și s-a bucurat să vadă că va ajunge la timp. Zilele erau din ce în ce mai scurte. Avea să se întoarcă în cealaltă parte a Portlandului pe întuneric.

A luat câteva viraje, urmând indicațiile GPS-ului și bucurându-se de drumurile sinuoase. Drumul s-a îndreptat și a zărit un semn de lemn cu numele vinăriei. S-a uitat în dreapta ei și și-a ținut respirația la clădirea în stil toscan

din vârful dealului. A întors la semn și a condus printre câmpurile de struguri. Fluturii îi dansau în stomac.

Cheryl s-ar putea să o fi găsit.

În vârful dealului, a parcat lângă mașina lui Mason și s-a uitat în jur, fluturii devenind tot mai puternici. Mason a ieșit pe ușile duble ale vinăriei, cu un zâmbet larg pe față. „Ce părere ai?" Avea un pahar de vin roșu în mână. Ava s-a întors în cerc, admirând priveliștea.

„E uimitor."

„Și ești încă în parcare. Vino înăuntru." El a apucat-o de mână și a condus-o prin uși. Înăuntru, Cheryl vorbea cu un bărbat cu o tunsoare bărbătească și barbă îngrijită într-o cameră lungă. Tavanul era căptușit cu grinzi rustice, iar ferestrele imense dădeau spre vest. În afara ferestrelor era o terasă cu mese și scaune de fier care o implorau să stea și să se relaxeze cu un pahar de vin. Privea spre podgorii. În depărtare, Coast Range despărțea câmpurile verzi de cerul albastru.

„E perfect", a mormăit ea pentru Mason. Îi ardea unul dintre ochi și și l-a frecat. „E perfect perfect."

El a tras-o strâns în brațe și a ținut-o în brațe. „Așa am crezut și eu."

Peste umărul lui Mason, a văzut-o pe Cheryl ridicând paharul de vin într-un toast tăcut, zâmbetul ei declarând că știa că a dat lovitura.

Ava a respirat adânc și a ieșit din îmbrățișarea de urs a lui Mason. „Se simte bine. Nu e pretențios. Este real și cu picioarele pe pământ, și aș putea sta pe terasă și să mă uit la munți toată ziua", i-a spus ea, privindu-i ochii. El părea fericit, iar ea și-a dat seama că era prima dată când îl vedea încântat de când își făcuse bagajele pentru a merge la pescuit pe coastă.

„Dar trebuie să o facem într-o zi însorită", a spus Ava. „Nu ar fi la fel dacă ar ploua și nu am putea vedea nici trei metri dincolo de terasă."

Fața lui a căzut, dar a dat din cap. „Știu. Asta mi-a trecut prin minte. Factorul wow nu va fi la fel fără vremea potrivită."

Ea i-a ținut privirea. „Atunci vorbim despre vara viitoare. Poți aștepta atât de mult? Nu aș avea încredere în luna mai pentru vreme bună. Iunie este aproape la fel de nesigură. Iulie sau august ar fi un pariu sigur."

„Asta este ceea ce vrei?”

Nu știu.

Îndoiala trebuie să i se fi citit pe față pentru că îngrijorarea i-a umplut expresia și i-a luat mâinile. „Vrei să aștepți atât de mult?”, a întrebat el ferm.

„Nu”, a șoptit ea.

„Dar acesta este locul potrivit?”

„Da.” Ea ura dilema pe care tocmai o adusese pe masă. „Se simte bine, nu-i așa? *Și* știu că nu mai vreau să mă uit la alte locații. Am terminat. Am găsit-o.”

„Ce zici să o facem de Crăciun?” Mason s-a uitat în jurul camerei lungi, dar confortabile, cu canapelele sale aranjate în grupuri confortabile pentru a facilita conversațiile. Era decorată fermecător într-o temă country italiană. „Sunt sigură că este superb aici de Crăciun, chiar dacă vremea nu este grozavă.”

Ava își strânse buzele. De nouă ori din zece ploua de Crăciun. Nu se putea baza pe faptul că vremea era senină. Zăpada era rareori în prognoza de sărbători, ceea ce era un lucru bun având în vedere drumurile sinuoase și dealurile pe care le parcursese pentru a ajunge la locație. „Nu știu. O mulțime de oameni nu sunt în oraș în timpul Crăciunului.”

Își dorea soare. Cer albastru și căldură. Priveliști. Cheryl li s-a alăturat și s-a uitat atent la expresia Avei. „Vrei într-o zi însorită, nu-i așa?”

Ava a dat din cap, frustrarea furându-i capacitatea de a vorbi. Voia să se mărite *curând* cu Mason.

Cheryl a mângâiat-o pe braț. „Cel puțin am făcut ceva progrese.”

***

Micah se întreba unde se duce bărbatul. Cu siguranță își încălcase obiceiurile obișnuite în după-amiaza asta, făcând un drum lung cu mașina în afara orașului. Micah îl urmă, un mic ghem de emoție crescându-i în stomac. Ultimele câteva dăți când bărbatul făcuse ceva diferit fuseseră cele mai

fascinante nopți din viața lui Micah. S-a așezat în mașină și l-a așteptat pe bărbat să iasă din magazin, luptându-se cu impulsul de a intra și de a se preface că dă peste el.

Nu mai vorbiseră de câteva luni. Din când în când, primea un e-mail politicos de la bărbat, întrebându-l cum merg lucrurile, dar părea forțat și dezinteresat. Nu semăna cu contactul personal și grijuliu din trecut. A fost unul dintre motivele pentru care Micah își începuse supravegherea. Ceva se schimbase la acel om și el voia să știe ce.

De când începuse să-l urmărească, Micah fusese uimit de marile schimbări din viața bărbatului. Viața lui devenise complicată. Întotdeauna fusese dedicat și muncea din greu, dar acum părea preocupat. Era mai preocupat să repare ceva ce Micah nu era sigur că era stricat.

Încă nu știa de ce omul se purta așa. Urmărind fiecare mișcare neobișnuită, Micah se întreba dacă omul se îndrepta spre o cădere nervoasă. Nimeni nu putea continua așa cum o făcuse el și să nu cedeze. Ar fi avut nevoie de cineva lângă el când ar fi venit acel moment.

Micah a rămas aproape, știind că ocazia va veni.

Omul îl ajutase atât de mult. Avea sentimentul că se apropia momentul în care putea să-i răspundă.

***

Telefonul Avei a sunat în timp ce urmărea mașina lui Mason înapoi spre Portland. A apăsat butonul de pe volan fără să-și ia privirea de la drum. Vocea lui Zander a întâmpinat-o.

„Poți să te întorci la birou în seara asta?”

„La noi sau la biroul grupului operativ?”, a întrebat ea.

„Grupul operativ. Am primit câteva lucruri de la Urmăriri și Nora vrea ca toată lumea să arunce o privire. Euzent este și el în oraș. Și-a petrecut ultimele douăzeci și patru de ore citind ce i-am trimis și ar vrea să ne întâlnim.”

Ava voia să înjure. Abia aștepta să aibă o seară liniștită acasă. Mason cumpărase o sticlă de vin de la vinărie, iar ea voia să stea pe canapea și să se

gândească împreună cum să rezolve dilema nunții lor.

„Da, pot fi acolo în jumătate de oră."

„Ce părere ai despre vinărie?" a întrebat Zander.

„Cheryl a nimerit-o. Ar fi trebuit să vii și tu. Ar fi fost momentul perfect să o cunoști."

„Ai găsit locul potrivit? Ai rezervat o dată?"

„Doamne, nu. Ne-am lovit de un alt zid în ceea ce privește datele. Problema este că acest loc este perfect doar într-o zi frumoasă și însorită."

„Nu sunt multe în prognoza pentru următoarele șase luni", a spus Zander.

„Probabil mai mult", a recunoscut ea. Vocea lui Zander a sunat ciudat. „Ce se întâmplă cu dovezile? Ceva important?" *Rezistă până ajung eu acolo?*

„Nimic care să nu poată aștepta."

Poate că nu ar fi trebuit să o menționez pe Cheryl.

A încheiat convorbirea și l-a sunat pe Mason să-l anunțe că se întoarce la serviciu în loc să se întoarcă acasă. „Nu crezi că Cheryl s-ar înțelege bine cu Zander?" l-a întrebat ea.

„Te joci de-a pețitorul?"

„Poate."

„Ei nu par a fi același tip."

„Nu sunt, dar poate de aceea ar merge. Ea e extrovertită, iar el e rezervat. Uneori oamenii rezervați apreciază să fie în preajma unor oameni care îi scot în evidență."

„Sau îi găsesc enervanți ca naiba."

„Eu tot cred că merită o introducere."

„Zander nu pare a fi genul care caută o prietenă. El se ocupă doar de muncă", a subliniat Mason.

„Are nevoie de ceva în viața lui în afară de muncă", a argumentat Ava. „Dacă cineva știe asta, acela ești tu. Eu nu știu cum a murit soția lui - tu?"

„Nu, nu a adus niciodată vorba despre asta. Nu aș fi știut că a fost căsătorit anterior dacă nu ai fi spus ceva."

„El tace și simt cum îi crește apărarea când crede că discuția noastră merge în direcția asta", a spus Ava încet. „Trebuie să fi fost foarte greu pentru

el. Nu știu cu cine trebuie să vorbească despre asta. Cred că vorbește cu mine mai mult decât cu oricine altcineva la serviciu."

„Ai noroc că nu sunt genul gelos."

„Ești genul gelos", a spus Ava. „Practic mârâi dacă cineva vorbește cu mine într-un bar."

„Dar nu-mi fac griji pentru Zander. Știu că va respecta ceea ce avem."

Ava s-a încruntat. Mason îi spusese că el credea că Zander avea sentimente pentru ea, dar ea nu-l văzuse niciodată decât ca pe un prieten. „Bineînțeles că o va face." Telefonul ei a făcut un bip dublu prin difuzoarele mașinii. Zander a sunat înapoi.

„Zander sună din nou. O să te anunț ce spune." Ea a încheiat convorbirea și a schimbat telefonul.

„Se pare că avem o altă crimă cu mască", a spus Zander când ea a răspuns. „Tocmai s-a întâmplat. Avem un martor ocular la fața locului. Pune asta în GPS-ul tău". Ava a oprit pe marginea drumului și a tastat adresa în timp ce el o rostea. „Ne vedem acolo în cincisprezece minute." A încheiat convorbirea.

Cu inima accelerată, Ava a făcut o întoarcere în U și s-a îndreptat spre o rampă de acces.

Capitolul 19

Ava a condus prin cartierul Gresham de la marginea orașului Portland. Mașinile de poliție ale orașului Gresham erau aliniate pe străzi, iar uniformele rețineau mulțimea tot mai mare de curioși. A trecut pe lângă două dube de știri locale și s-a întrebat cum au reușit să ajungă la locul faptei înaintea ei. În timpul drumului, aflase că victima era un ofițer de patrulare din cadrul Departamentului de Poliție West Linn, de pe cealaltă parte a râului Willamette. A parcat unde i s-a indicat și a coborât din mașină. Pe fețele polițiștilor pe lângă care a

trecut se citeau furia și durerea.

Drept în față o aștepta o casă de dimensiuni medii în stil Craftsman. Privind în jur, a observat că fiecare casă de pe stradă era similară. Casele erau prea apropiate una de alta pentru gustul ei, dar înțelegea farmecul cartierului. În special pentru familiile tinere care doreau o casă de dimensiuni bune într-o zonă cu vecini cu aceleași idei. Trotuare pe care să poți împinge cu ușurință cărucioarele. Un mic parc la intrarea în complex. Semne de supraveghere a cartierului. Un sentiment de comunitate și siguranță.

Știa că un vecin semnalase o activitate suspectă. Poate că programul de supraveghere a cartierului chiar funcționa. A urcat pe alee, dând din cap ofițerilor care așteptau. Avea la îndemână legitimația și insigna, pe care le arăta când i se cerea. Această casă era decorată pentru Halloween, amintindu-i de casa lui Louis Samuelson, dar decorul era pentru copii. Fantome cu zâmbete și pisicuțe cu pălării de vrăjitoare. Nu sânge realist și pietre funerare grele.

Avea acest ofițer copii mici?

Inima i s-a strâns pentru o scurtă secundă.

Era tată?

A semnat jurnalul, și-a tras pantofii și și-a pus mănușile pe care i le-a înmânat un polițist politicos. El nu a spus nimic și ea nu a pus întrebări. Expresia lui i-a spus că ceea ce avea să găsească înăuntru era rău. Voci joase se auzeau înăuntru, iar ea a pornit în căutarea lor.

A trecut pe lângă un living formal, observând un miros puternic de fum - nu fum de țigară; mai degrabă fum de cină arsă - și s-a îndreptat spre partea din spate a casei, unde a găsit un living și o bucătărie în plan deschis. Zander și Nora stăteau în fața bucătăriei și vorbeau cu un tehnician de la locul crimei care ținea în mână o cameră mare. Ofițerul mort era pe podea, cu o mască strânsă în mână. Stropi de sânge de mare viteză acopereau unele dintre dulapurile de jos ale bucătăriei.

Ava a încremenit când a văzut sângele. „A fost împușcat?”, a întrebat ea.

„Și eu mă bucur să te văd”, a spus Zander. „Da, a fost împușcat în piept. Cu siguranță avem aici un tip de scenă diferit față de celelalte.” S-a uitat la carnețelul său. „Un apel a fost făcut la 911 la ora șase după-amiază. O vecină

auzise o împușcătură. Ea a pășit pe veranda din față în timp ce încă vorbea la telefon cu operatorul și a văzut un bărbat alergând spre intrarea în subdiviziune, încercând să rămână în umbra caselor."

„A fugit peste peluzele lor?" a întrebat Ava.

„Da, încercând să evite felinarele."

„Unde este vecina?"

„Am un ofițer care stă cu ea în casă", a spus Nora. „I-am spus că vom arunca o privire la locul faptei și apoi vom vorbi cu ea. Are un bebeluș care doarme în casă."

„Cine este?" a întrebat Ava, studiind bărbatul de pe podeaua de lemn a bucătăriei.

„Lucien Fujioka. Patruzeci și cinci de ani. Căsătorit, fără copii. Lucrează la Departamentul de Poliție din West Linn de nouă ani. Înainte de asta a fost la poliția din Vancouver."

„Unde e soția?"

„În Sacramento", a spus Nora. „Călătorește pentru slujba ei. Am un ofițer care încearcă să îi dea de urmă și să pună pe cineva de la un departament local să o anunțe personal. Ăsta nu e genul de veste pe care o dai printr-un telefon."

„Nu", a fost de acord Ava. S-a ghemuit lângă victimă și s-a uitat la mască.

„Asta e din *Vineri 13*, nu?"

„Da. Personajul este Jason Voorhees."

O mască de hochei?", a întrebat Ava.

„În filme este", a spus Nora. „Aceasta este făcută pentru ca cineva să se îmbrace ca personajul. Nu este o mască de hochei *adevărată.* Am comparat-o cu imagini online deja."

„A reușit să o scoată", a comentat Ava. „Sau nu a fost pusă?"

„Uite aici cum jetul de sânge de mare viteză se împrăștie peste ea." Zander s-a ghemuit lângă ea și a arătat cu un creion. „Nu o purta când a fost împușcat. Era în mâna lui. Modelul jetului este consistent de la mână la mască."

„Dar se pare că a expirat și sânge", a spus Ava. „Ceea ce are sens dacă a fost împușcat în piept. Ar putea o parte din spray să fie de la sângele expirat?"

Nora s-a apropiat și a îndreptat lanterna asupra sângelui, uitându-se atent. „A expirat pe umărul lui, aici.”

Ava s-a holbat. Totul arăta ca niște stropi de sânge de mare viteză pentru ea. „Cum îți poți da seama?”

„Cineva mi-a explicat diferența în timpul unui caz anterior”, a spus Nora. „Când te uiți atent, cozile picăturilor de sânge sunt contondente, iar modelul este haotic și aleatoriu. Nu asta fac stropii de sânge de mare viteză. Aici, pe mască, puteți vedea spinii ascuțiți și îngustați ai picăturilor îndreptați în aceeași direcție - așa arată. De asemenea, pot vedea fire de mucus în sângele expirat de pe umărul lui.”

Ava s-a aplecat mai aproape și a văzut modelele descrise de Nora. „Fascinant.” A îndosariat noile informații în creierul ei. S-a uitat mai atent la mâinile lui. „A ripostat!”, a exclamat ea. Victima avea zgârieturi și escoriații pe încheieturi. S-a uitat la degetele lui, încercând să vadă dacă îl zgâriase pe agresor și dacă prinsese ceva piele sub unghii.

„Da”, a spus Nora. „O altă diferență în acest caz, pe lângă împușcătură. L-a văzut venind și a opus rezistență.”

„Dar atacatorul era pregătit cu o armă. Mă întreb dacă a avut o armă cu el la celelalte crime.”

„A dat-o în bară aici”, a spus Ava. „Cumva ofițerul Fujioka știa că are probleme și l-a forțat pe atacator să tragă. În celelalte atacuri, au fost supuși cu o lovitură la cap și uciși, iar apoi le-au fost puse măștile pe față. Există vreo dovadă că ucigașul a încercat mai întâi să-l supună? O frânghie? O luptă pe undeva?”

„Restul casei este foarte îngrijit”, a spus femeia tehnician de probe cu camera. „Am făcut fotografii în fiecare cameră și nu am văzut niciun semn de luptă. Eram pe cale să mă mut afară și să filmez în curtea din spate, dar am făcut o plimbare preliminară când am ajuns aici, nimic acolo nu mi-a atras atenția. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în camera asta.”

Nora a dat din cap. „Am observat aceeași lipsă de luptă și în alte părți. Cred că totul s-a întâmplat chiar aici. Ușa din față era descuiată, așa că atacatorul ar fi putut să intre sau să fie lăsat să intre. Era o pizza arzând în cup-

tor când am ajuns aici, deci făcea ceva de mâncare. Am oprit cuptorul”.

Asta explica mirosul.

Victima lor era desculță, purta blugi și un hanorac Oregon State. Fusese împușcată în piept. Chiar și pe podeaua de lemn întunecată, vederea bălții mari de sânge era copleșitoare.

„O gaură de glonț duce în dulapul de jos”, a spus Zander. „Se pare că se sprijinea cu spatele de el când a fost împușcat. Și apoi a alunecat până la podea.”

„Se ascundea de cineva?” a întrebat Ava în liniște. Schimbarea modului de operare o deranja. De ce fusese acesta tratat atât de diferit? Oare subiectul lor fusese surprins când a intrat în casă, s-a panicat și a tras? Se întreba dacă vor găsi o lovitură în ceafa ofițerului. Asta ar explica poziția sa joasă. Dar de ce arma?

„De ce a folosit o armă?” Zander i-a reluat gândul. „Trebuia să știe că cineva îl va auzi.”

„Ori nu a avut de ales, ori asta a vrut”, a spus Nora.

„A vrut ca poliția să ajungă mai repede la locul faptei?” a întrebat Ava.

„Potrivit vecinului, soția nu se întoarce decât peste trei zile. Erau șanse mari ca nimeni să nu-l fi găsit până atunci”, a afirmat Nora. „Ar fi putut sta aici câteva zile.”

„Dar de ce să ne aducă aici mai devreme?” Creierul Avei a încercat să calculeze. „A vrut să *ne* urmărească din vreun motiv?”

Un fulger electric a lovit-o.

„Ce?” a întrebat Zander tăios.

„Cineva filmează mulțimea din față?” a șoptit ea.

„Da”, a spus Nora. „Două persoane. Unul filmează și celălalt face fotografii.”

„Trebuie să îi văd cât mai repede posibil”, a spus Ava, în timp ce greața amenința să îi urce vinul. Nora s-a îndreptat spre ușa din față.

„Ce este?” a întrebat Zander cu o voce joasă.

„De două ori am dat peste un tip care m-a întrebat despre Jayne”, a spus Ava. „Trebuie să mă urmărească cumva.”

„Cum poate avea legătură cu asta?” a întrebat Zander încet. „Crezi că el face crimele astea?”

Eroarea premisei ei a lovit-o. Și-a acoperit ochii. „Sunt atât de proastă. Nu, nu există nicio șansă ca el să fi făcut aceste crime. Când m-am întrebat dacă nu cumva cineva încearcă să ne manipuleze într-o locație pentru a ne putea supraveghea, am fost copleșită de gândul la tipul ăsta. Pare să știe unde să mă găsească.”

„Vrei să spui că ai un urmăritor.” Zander a privit-o serios. „Ai raportat asta? Mason știe? Cât de des l-ai văzut?”

„De două ori. Dar de fiecare dată a întrebat de Jayne. O caută pe ea, nu pe mine.” Se simțea ca o proastă că a adus vorba despre asta în mijlocul unei scene a crimei. „Uită că am menționat asta.”

Nora a reapărut cu un tehnician și o cameră mare. „Arată-i ce ai filmat până acum”, a ordonat ea, cu un gest spre Ava.

„Nu este necesar”, a spus Ava, în timp ce tehnicianul îi punea camera în mâini, iar pe ecranul mare se derula o înregistrare video. Ava a privit cum se mișca încet pe fețe. Camera se ajusta automat pentru zonele cu iluminare slabă. „Nora, îmi pare rău. Am reacționat exagerat. Asta nu are nimic de-a face cu aceste...”

Ea a înghețat. „Cum să pun pauză?”

Tehnicianul a apăsat un buton. „Vreți să dau un pic înapoi?”

„Te rog.” Nervii Avei au zvâcnit ca și cum cineva i-ar fi smuls. *L-am văzut. Știu că a fost el.*

Videoclipul a avansat, iar degetul Avei a trecut pe deasupra butonului PAUSE. Acolo.

A oprit filmarea și a extins ecranul cu două degete, privind chipul bărbatului pe care îl știa drept David.

„El este”, a spus ea încet. „Ăsta e tipul care m-a abordat de două ori în legătură cu Jayne.”

Zander a luat camera și a studiat ecranul împreună cu Nora. „Stai aici”, i-a ordonat Avei. „Nora și cu mine vom merge să aruncăm o privire”. S-au îndreptat spre ușa din față, luând camera și lăsând-o pe Ava singură cu cei doi

tehnicieni.

„Umm... trebuie să aștept și eu?”, a întrebat tehnicianul care filma afară. „Am alte lucruri de făcut.”

„Nu”, a spus Ava, simțindu-se epuizată. „Du-te și termină.” Femeia a făcut o pauză, a schimbat o privire cu celălalt tehnician de la locul crimei și apoi a plecat.

„Alo?”, a strigat o voce feminină din fața casei. O femeie cu părul negru a intrat purtând o geantă neagră. Le-a zâmbit Avei și tehnicianului de la locul crimei și s-a uitat bine la cadavrul de pe podea. „Se pare că sunt în locul potrivit.” I-a întins o mână Avei. „Sunt Gianna Trask de la biroul medicului legist.”

Zâmbetul ei era un pic prea însorit pentru Ava. „Agent special Ava McLane.” Vederea i s-a întunecat când s-a uitat la medicul legist.

Zâmbetul s-a clătinat. „Poate ar trebui să stai jos, agent McLane.” Medicul i-a apucat unul dintre brațe, în timp ce tehnicianul l-a apucat pe celălalt, și au ghidat-o într-un scaun de sufragerie.

Ava își coborî capul între picioare, furia inundând-o. *La naiba. Controlează-te.* A tras adânc aer în piept.

Medicul legist s-a ghemuit lângă ea. „E de la sânge?”

Ava a strangulat un râs și și-a ridicat capul, privind în ochii căprui îngrijorați ai femeii. „Nu, sângele nu mă deranjează deloc. E ceva ce nu are legătură cu asta.”

Gianna a dat din cap, dar nu părea convinsă. Vederea Avei părea în sfârșit normală, așa că s-a ridicat, testându-și picioarele. L-a observat pe medicul legist aruncându-i o privire de evaluare la stomac.

„Nu sunt însărcinată”, a spus Ava sec.

Medicul legist a rânjit. „Dacă nu este un cadavru, atunci sarcina este de obicei a doua mea presupunere.”

Avea senzația că i se va sparge capul și s-a luptat să-și păstreze gândurile la crima în cauză. Aveau o altă crimă de rezolvat, iar problemele ei personale nu aveau de ce să-i stea în cale. Expiră și se întoarse spre doctorul Trask. „Sunt mai bine. Cred că am terminat de făcut poze, dacă vreți să începeți.”

Dr. Trask a dat din cap și și-a îndreptat atenția spre Lucien Fujioka, dar Ava a observat că s-a poziționat astfel încât să o țină pe Ava în vederea periferică. *Crede că s-ar putea să amețesc din nou.*

Ava era hotărâtă să nu repete experiența. L-a urmărit pe medicul legist palpând craniul lui Fujioka. „Există o lovitură la cap?" a întrebat Ava.

„Da. O simt pe partea stângă".

„Cred că și-a dat seama că era pe cale să fie atacat și s-a întors", a comentat Ava. „Doi dintre ceilalți au fost loviți direct în ceafă."

„Am asistat la autopsia lui Vance Weldon", a spus Dr. Trask în timp ce își trecea mâinile pe brațele lui Lucien. „M-am întors și am revăzut toate notițele noastre când am auzit că ar putea fi legat de cazurile celorlalți ofițeri. Nu am văzut nimic care să indice că nu a fost o sinucidere."

„Nu avea lovitura la ceafă, nu?" a întrebat Ava. „Corect. Dacă nu a fost sinucidere, nu știu cum a fost suficient de supus pentru a fi spânzurat.." Dr. Trask a clătinat din cap în semn de frustrare, iar Ava s-a simțit prost pentru medicul legist.

„Dr. Rutledge spune că uneori se fac greșeli în clasificări."

„Se fac. Asta nu înseamnă că nu mă va scoate din minți și nu mă va face să mă îndoiesc de tot ce am văzut."

Ava a studiat gâtul lui Fujioka, corzile netede de tendoane și mușchi, și l-a comparat mental cu gâturile tăiate ale altor doi polițiști. Gâtul lui Weldon părea și el relativ intact. *Cum îl făcuse pe Weldon să coopereze?* „Oare un pistol cu electroșocuri ar fi lăsat vreo urmă dacă ar fi fost folosit asupra lui Weldon?", a întrebat Ava.

„Apăsat direct pe carnea lui? Depinde de tipul de armă folosit. Am văzut câteva pistoale cu electroșocuri care au lăsat mici vânătăi, iar altele nu au lăsat nimic."

„Am crezut că lasă două mici urme roșii."

„Un Taser cu siguranță ar lăsa. Acele înțepături pot mușca din piele. Pistoalele paralizante variază foarte mult. Nu am văzut niciun semn pe Weldon care ar putea fi de la un pistol cu electroșocuri. Dar asta nu înseamnă că nu a fost folosit unul."

Asta nu ajută prea mult.

Ava se uită înapoi la cadavru. „Acest ofițer s-ar putea să fi aplicat câteva lovituri suspectului înainte de a fi împușcat”, a spus Ava. „Vă rog să fiți atenți la împachetarea mâinilor lui. ADN-ul ucigașului nostru ar putea fi sub unghiile lui. Nimeni altcineva nu a reușit să pună mâna pe atacatorul lor, ceea ce ar putea fi motivul pentru care a fost împușcat.”

„Întotdeauna sunt atentă”, a spus doctorul Trask zâmbind, iar Ava a simțit o urmă de jenă că îi spunea cum să-și facă treaba.

Nora și Zander au reapărut, cu obrajii înroșiți de frigul din aerul nopții.

„Nu l-am văzut”, a spus Nora. „Amândoi ne-am plimbat prin mulțime și nu am văzut pe nimeni care să semene cât de cât cu tipul ăsta.” I-a dat camera tehnicianului care o ajutase pe Ava să se așeze. „Am arătat-o câtorva dintre ofițerii care asigurau perimetrul și nimeni nu a spus că l-ar fi văzut.”

„Ei bine, el nu este un produs al imaginației mele”, a afirmat Ava. „Îl avem pe ecran.”

„Corect”, a spus Zander. „Dar el a decis să plece. Pun pariu că a devenit conștient de filmare când tehnicianul a fost rugat să intre. De ce se ascunde?”

„Nu știu”, a spus Ava. „Nu are niciun sens. Eu chiar cred că încearcă să o găsească pe Jayne. Cea mai bună bănuială a mea este că ea datorează bani cuiva.”

„Nu crezi că are legătură cu asta?” Nora arătă spre ofițerul de pe podea. „Pentru că dacă nu, trebuie să ne apucăm de treabă.”

„Chiar nu cred”, a afirmat Ava în timp ce îndoiala îi urca pe șira spinării. Nora i-a ținut privirea pentru o secundă și apoi s-a prezentat medicului legist. Ea și Zander au început o discuție despre deces cu medicul legist.

Ava a ascultat pe jumătate, întrebându-se cum ar putea fi legat „David” de crimele cu măști.

„O spânzurare, două gâturi tăiate după o lovitură la cap și acum o împușcătură cu o lovitură la cap”, a spus Zander. „Sunt un pic surprins de varietatea metodelor de crimă”.

„A încercat cineva să vadă dacă metodele au legătură cu masca și filmul respectiv?” a întrebat Ava. „Răufăcătorul din fiecare film preferă o metodă?

Poate că ucigașul nostru se inspiră din filme.”

„Am cercetat asta după ce am auzit că în cazul Weldon a fost implicată o mască. Nu am putut găsi o corelație”, a spus Nora. „Bună idee, totuși. Să mergem să vorbim cu martorul nostru de alături. Poate că va face puțină lumină în aceste cazuri.”

Capitolul 20

Zander credea că Audrey Kerth părea prea tânără pentru a avea un copil. O cerere rapidă pentru a-i vedea permisul de conducere i-a arătat că avea douăzeci și șapte de ani. La început a crezut că arată tânără pentru că el îmbătrânea, dar după ce Nora l-a întrebat în șoaptă vârsta ei, a știut că nu era doar el. Audrey stătea într-un fotoliu din sufragerie, cu picioarele încrucișate la glezne și mâinile răsucite în poală. Casa mirosea a șampon pentru bebeluși.

„Domnul Fujioka a fost cel mai drăguț tip”, a spus ea cu lacrimi în ochi. „Mi s-a părut mișto să locuiesc alături de un ofițer de poliție. Întotdeauna m-am simțit mai în siguranță, știi?”

Felul ei de a vorbi o făcea să pară tânără.

„Soția lui, Jeanine, i-a cumpărat cea mai drăguță ținută lui Molly când s-a născut.” Și-a șters nasul cu dosul mâinii. „Ai reușit să dai de ea? Știe că soțul ei a fost...” Lacrimi proaspete curgeau.

„Nu am auzit”, a spus Nora. „Am cerut poliției locale din Sacramento să meargă la hotelul ei și să o anunțe.”

Lângă el, Ava stătea foarte nemișcată, privind-o și ascultând-o pe tânăra mamă. Șirul gândurilor lui Zander trecea mereu de la crima în cauză la posibilul urmăritor al Ava. *Un urmăritor sigur.* Bărbatul își făcuse apariția de trei ori la locația Avei și dispăruse în momentul în care crezuse că cineva îl observase.

Zander nu a fost surprins să audă numele lui Jayne asociat cu hărțuitorul.

Orice lucru perturbator din viața Avei își trăgea originile de la geamăna ei.

„Apoi am auzit o împușcătură”, a spus Audrey. „Am așteptat câteva secunde să văd dacă va mai fi alta. Atunci am intrat în camera lui Molly și am luat-o din pătuț. Nu aveam de gând să o scap din ochi dacă cineva trăgea.”

„A fost o singură împușcătură?” A întrebat Nora.

„Am auzit doar una. Am crezut că a venit din direcția casei Fujioka, așa că m-am uitat prin jaluzelele lui Molly. Am putut vedea pe cineva mișcându-se în bucătărie.”

„Arată-ne”, a spus Nora. Ea, Ava, Zander și ofițerul care așteptase cu Audrey au urmat-o pe mamă pe hol. Audrey s-a oprit în fața ușii unui dormitor care era deschisă câțiva centimetri.

„Vă rog să faceți liniște”, a șoptit ea. „Molly doarme.” A împins ușa. Înăuntru s-a întins peste masa de schimbat scutece și a răsucit tija pentru a deschide jaluzelele. Avea o priveliște perfectă prin fereastră asupra curții Fujioka și în bucătărie. Distanța părea să fie de vreo șase metri.

Zander o putea vedea pe doctorul Trask vorbind cu unul dintre tehnicieni.

„Ce ai văzut?” a șoptit Nora. Audrey le-a făcut semn să părăsească camera copilului. Zander s-a dat în spate pentru a le lăsa pe femei să plece primele. Ava a făcut o pauză și s-a uitat în pătuț. A întins mâna ca și cum ar fi vrut să atingă bebelușul, dar și-a tras mâna înapoi în ultima secundă. A ridicat privirea și s-a uitat în direcția lui Zander, dar el nu i-a putut vedea expresia în umbră. Ea a privit în direcția lui pentru o clipă lungă și apoi le-a urmat pe celelalte femei.

Huh.

Nu știa ce să creadă despre comportamentul ei. Femeile iubeau copiii, nu? Era în genele lor să atingă părul și obrajii moi ai bebelușilor. Dar nu o auzise pe Ava spunând un cuvânt matern în viața ei.

Dar ea se mărită. Căsătoria poate însemna copii.

Nu-l putea vedea pe Mason Callahan mergând din nou pe calea copiilor. Fiul lui era la facultate, iar el părea mulțumit să meargă mai departe, doar el și Ava.

Așa se simte și ea?

Își scoase asta din minte. În același fel în care eliminase mai devreme imaginile unei nunți într-o podgorie. Se pricepea să elimine mental lucrurile la care nu voia să se gândească.

„Am văzut un bărbat ieșind din bucătărie", a spus Audrey când Zander a intrat în camera de zi. „Era cu spatele la mine, așa că nu i-am văzut fața."

„Știai că el a tras cu arma?"

„Nu", a spus Audrey. „Dar nu era cineva pe care îl mai văzusem acolo." S-a uitat în jos și a roșit ușor. „Eu nu spionez. Dar uneori, când o schimb pe Molly, mă uit acolo. E greu să nu o fac."

„Deci era un străin pentru tine." Ava a făcut o pauză. „Dar nu i-ai văzut fața. De unde știi că era un străin?" I-a zâmbit tinerei femei ca să nu mai fie atât de dură întrebarea ei directă.

Sprâncenele lui Audrey s-au încruntat. „Nu știu. Ai dreptate, totuși. Cred că instinctul mi-a spus că nu-l cunosc. L-am văzut din nou când am ieșit afară."

„Ai ieșit afară cu fiica ta? După o împușcătură în cartier?" a întrebat Zander.

„Privind în urmă, a fost destul de stupid", a recunoscut Audrey. „Dar o țineam în brațe. Copilul tău se simte în siguranță când e în brațele tale, știi?" Și-a ridicat sprâncenele și s-a uitat la Ava, căutând acordul. Ava a încuviințat din cap.

„Aveam telefonul în buzunar când am pășit pe verandă. Nu eram îngrijorată de bărbatul pe care îl văzusem alături, pentru că nu mi-am dat seama că împușcătura rănise pe cineva. Am crezut că a fost un accident... că poate una dintre armele domnului Fujioka se descărcase în timp ce o curăța sau ceva de genul ăsta. Dar apoi am văzut pe cineva traversând strada în fugă și am putut vedea arma în mâna acelui bărbat. Atunci am sunat la 911".

„Și el era cu spatele la tine în acel moment?" a întrebat Ava. Au trecut pe ușa din față a lui Audrey și au ieșit pe veranda ei. Două scaune Adirondack cu o masă mică între ele umpleau spațiul primitor. Un buchet de toamnă în culorile Halloween-ului împodobea masa, iar o sperietoare de ciori veselă stătea pe un scaun. Numărul oamenilor de pe trotuarul de vizavi se micșorase

puțin, dar spectatorii se întorseseră în direcția casei lui Audrey.

Audrey a făcut un pas înapoi când impactul privirii lor curioase a lovit-o. „Oh, Doamne”, a mormăit ea. „A traversat strada în fugă, chiar acolo unde este a doua mașină de patrulare”. A arătat cu degetul și și-a mișcat brațul în timp ce trasa un traseu. „Apoi a fugit până aproape de garajul familiei Pearson și am crezut că va intra în casa lor, dar în loc de asta a rămas în umbra din față. Nu știu dacă m-a văzut sau nu, era prea întuneric ca să văd, dar mi s-a părut că s-a uitat direct la mine și atunci s-a decis să fugă. A sprintat prin peluza lor, ținându-se aproape de casă și a intrat în curtea alăturată. A făcut asta până după colț.” Ea a arătat spre locul unde strada se arcuia spre stânga și dispărea din vedere. „Încerca să stea departe de luminile stradale. Acele case nu aveau luminile exterioare aprinse.”

Acum le aveau aprinse, a observat Zander. Fiecare casă de pe stradă era luminată, iar fețele se uitau adesea pe ferestre.

„Nu i-am văzut niciodată fața”, a spus Audrey încet, ”Dar i-am văzut profilul... în lumină proastă. E mai mult ca și cum aș avea o impresie despre cum arată în loc să-i văd fața.”

„I-ai spus operatorului că avea părul negru”, a spus Nora. „Și că avea o înălțime medie. Purta o jachetă sau o cămașă cu mânecă lungă de culoare închisă și pantaloni de culoare închisă. Nu i-ai putut ghici vârsta și ai spus că nu era greu sau foarte slab, ci de constituție medie.”

Audrey a dat din cap. „Nici înălțimea lui nu am putut să o ghicesc. Nu aveam cu ce să îl compar.”

Zander a arătat spre garajul de peste drum, ignorându-i pe cei care se holbau. „Ai spus că stătea acolo. Îți amintești unde era vârful capului lui în raport cu panourile de pe ușa garajului?”

Audrey s-a încruntat în timp ce se uita. Umerii i s-au ridicat când a respirat adânc și și-a înclinat capul, concentrându-se. „Dar el nu stătea drept”, a spus ea. „Era cocoșat, ca și cum ar fi încercat să se ascundă.”

„Bine zis.” Zander a renunțat la întrebare. „Știu că ai spus că nu-i poți spune vârsta, dar ai spune că alerga ca cineva tânăr sau bătrân? Sau poate ca cineva care nu a alergat foarte des?”

„Se mișca ușor”, a spus Audrey. „Nu părea deloc dificil. Nici nu se ținea ca cineva mai în vârstă. S-a aplecat în mod deliberat, nu pentru că avea nevoie.”

„Ce poți să-mi spui despre armă?”, a întrebat el.

Ea a scuturat din cap. „Nu prea multe. Era mică. O armă de mână. Nu o pușcă sau o pușcă de vânătoare.”

Zander se gândea că vor putea găsi glonțul sub bucătărie. Nu deschisese ușa dulapului cu gaura de glonț în el, pentru că cadavrul îi stătea în cale, dar știa că exista o șansă ca glonțul să fi trecut prin podea. Se bucura că nu va fi el cel care se va zbate prin spațiul de sub casă.

„Vor dori să vorbească cu mine?” a întrebat Audrey liniștită, uitându-se la camerele de știri care se instalau peste drum de casa Fujioka.

„Vor întreba”, a spus Ava. „După expresia feței tale, aș ghici că e ultimul lucru pe care vrei să-l faci. Poate ofițerul Layden să te ducă undeva?”, a întrebat ea cu un gest către ofițerul femeie.

„Cred că mai bine mă duc la sora mea”, a spus Audrey, întorcându-se în casă. „Nu vreau să iau parte la asta”.

„Avem numărul tău”, a spus Nora. „S-ar putea să avem nevoie să vorbim din nou cu tine.”

„Asta e bine.” Audrey a început să pășească în sufragerie, strângându-și din nou mâinile. „Trebuie să împachetez toate lucrurile lui Molly. Sticlele ei, jucăriile ei, destule scutece. Cine știe cât timp vom fi plecate.” A luat o geantă mare cu scutece de pe un scaun și a fugit pe hol, dispărând în camera copilului.

Zander s-a uitat la Nora și Ava. „Deci avem o descriere a suspectului nostru. Un bărbat. Un bărbat extrem de obișnuit din toate punctele de vedere.”

„Ar trebui să ne facă munca mai ușoară”, a spus Nora.

S-a întrebat de unde provenea părul lung al celor două victime anterioare.

***

În dimineața următoare, Ava s-a uitat la ceasul din holul morgii. Era șapte dimineața și se simțea de parcă abia dormise. Probabil pentru că nu

ajunsese acasă până la ora două dimineața. Așteptaseră la locul crimei Fujioka până când doctorul Trask își terminase examinarea. Doctorița nu văzuse nicio altă dovadă evidentă pe victimă. „Bănuiesc că voi descoperi că a fost lovit în cap și apoi împușcat”, le spusese ea anchetatorilor. „Va fi primul meu pacient de dimineață și atunci voi ști mai multe”.

Zander le spusese ei și tehnicienilor să fie atenți la orice păr lung și negru.

Ea și Nora îl așteptau pe Zander înainte de a se alătura doctorului Trask pentru autopsie. „Cred că victimele trebuie să îl cunoască pe suspectul nostru”, a spus Ava în timp ce punea bani într-un aparat pentru a-și cumpăra o ceașcă de cafea dubioasă. Avea nevoie de cofeină. Nu era niciun semn că ar fi putut recupera somnul prea curând. „Nu există nicio intrare forțată în niciuna dintre case. Deși Denny Schefte a fost ademenit cumva afară. Aș vrea să știm ce l-a făcut să iasă afară, trebuie să-mi imaginez că a primit un apel sau un mesaj pe telefon care l-a făcut să iasă.”

Nora a scuturat din cap. „Am primit răspuns de la furnizorul său de telefonie mobilă. Nu primise niciun apel sau SMS în ultimele ore. Și toate apelurile și SMS-urile de mai devreme în acea zi erau de la tipii cu care era.”

„La naiba. Atunci de ce i-a luat criminalul telefonul, dacă nu pentru a încetini ancheta noastră?”

„Poate pentru a-l vinde?”

„Mason a spus că era vechi. Mă îndoiesc că valora ceva. Iar tipul ăsta e bun... ne face să ne zbatem să-l găsim. Nu-l văd apucând un telefon pentru că ar putea face un dolar din el.”

„Atunci a fost probabil pentru un trofeu.”

Ava dădu din cap cu tristețe. Acest răspuns avea sens. „Care era dovada despre care m-a sunat Zander înainte de crima de aseară?” a întrebat ea. „Am tot vrut să te întreb ieri.”

„Am găsit aceeași amprentă pe două dintre măști care nu aparține niciunuia dintre respondenți sau membrilor familiei”, a spus Nora.

„Este pe două măști?” Atenția Avei s-a ridicat la cincizeci de puncte. „Pe care?”

„Pe cea a lui Weldon și pe cea a lui Samuelson.”

„Da! *Știam* că Weldon făcea parte din grup.” Ava a zâmbit. „Asta este confirmarea finală de care aveam nevoie. Nicio pistă cu amprenta, totuși?”

„Nu a apărut în niciuna dintre bazele de date în care am căutat”, a spus Nora. „Căutăm prin altele.”

Ava își dădea seama că era ceva ce nu-i spusese. „Doar o amprentă? Un criminal cu un singur deget?” a glumit ea.

„Ne întrebăm dacă a fost plantată pe mâști”, a spus Nora.

„De ce?”

„Ai ascultat vreodată ce vorbesc tipii de la amprentare când găsesc o amprentă neobișnuită?” a întrebat Nora.

„Da.” Ava a dat din cap. „Se transformă într-o gașcă de tocilari științifici. Complet entuziasmați și vorbind într-un jargon pe care eu nu-l înțeleg. Cred că o descoperire interesantă, după ce s-au uitat toată ziua la amprente plictisitoare, le dă peste cap.”

„Amprenta asta a făcut ca tot departamentul de probe să aibă nerdgasme”, a spus Nora.

Ava a pufnit.

Nora și-a scos telefonul și a deschis o imagine, întinzând-o către Ava. Ava a studiat amprenta mărită. Știa foarte puține despre amprente și s-a uitat la Nora confuză. „Văd o față fericită?”

Nora a dat din cap, iar Ava s-a uitat din nou la amprentă. Vârtejurile și spiralele amprentei formau doi ochi și un zâmbet perfect simetric. Se pare că asta era raiul tehnicienilor de amprente. „Este foarte neobișnuită. De aceea crezi că ar putea fi plantată?”

„Aceasta a fost singura amprentă din interiorul fiecărei mâști.” a afirmat Nora. „Este o amprentă atât de rară, încât ne-a făcut să ne întrebăm dacă nu cumva se distrează puțin cu noi.”

„Dacă găsim un suspect cu această amprentă, ar fi o dovadă destul de incriminatoare”, a spus Ava. „Dacă toate celelalte lucruri au sens.”

„Dacă suspectul nu o are, înseamnă că nu el a făcut-o?” a replicat Nora.

„Nu, bineînțeles că nu”, a recunoscut Ava. „Dar nu era pe masca lui Schefte?”

„Nu. Dar vom verifica masca de la scena crimei de aseară.”

Ava a studiat zâmbetul de pe telefon. Se juca cineva cu ei? „Sunt siguri că e reală? Ar fi putut să o creeze cineva?”

„E reală. Au fost siguri. O astfel de amprentă nu este nemaiauzită, dar este destul de rară.”

„Destul de tare, nu-i așa?” a întrebat Zander, uitându-se peste umărul ei.

„Ți-ar plăcea genul ăsta de lucruri.” Ea s-a întors să se uite la el. „Ești cel mai mare pasionat de știință...” S-a oprit, uimită de cearcănele de sub ochii lui roșii. „Ești bine?”

Zander s-a uitat în altă parte. „Da. Nu am dormit.”

Ava și-a mușcat interiorul obrazului. Lucrase cu Zander la cazuri în care nimeni nu dormea, dar nu-l văzuse niciodată arătând atât de rău. Arăta ca și cum ar fi terminat o cincime de tequila și nu ar fi dormit de zile întregi. „A fost o scenă tulburătoare noaptea trecută”, a fost de acord ea, privindu-l atent.

„Una rea.”

Prostii. Louis Samuelson legat de un perete în sufrageria lui fusese de zece ori mai rău decât scena crimei lor de aseară. Oricare ar fi fost problema lui Zander, era clar că nu avea de gând să o împărtășească în acest moment. Ori nu voia să vorbească, ori nu era nimic și se îmbolnăvise de gripă.

Sau era doar Zander. Omul tăcut care nu împărtășea niciodată ceea ce îl deranja.

Probabil că ultima opțiune.

„Ești pregătit pentru asta?” întrebă ea, înclinându-și capul spre ușa de la sala de autopsie.

„Nicio problemă”, a afirmat el.

„Henry vine cu noi în dimineața asta?”, a întrebat-o ea pe Nora.

„Henry nu face autopsii”, a spus Nora cu un zâmbet. „Ajunge să sară peste ele pentru că mi-e teamă că își va sparge craniul când se va lovi de podea și refuză să poarte găleata protectoare pentru creier pe care i-am sugerat-o.”

„A leșinat?” A întrebat Zander.

„De trei ori. Am lăsat-o baltă după aceea. E mai ușor să-i ții slăbiciunea deasupra capului și să-i ceri favoruri.”

Cei trei au păşit în sala de autopsie şi Ava a simţit cum temperatura scade cu zece grade. Se aşteptase la asta şi purta două straturi sub puloverul ei. Au îmbrăcat halate cu mâneci lungi până la glezne şi acoperăminte de pantofi şi au luat scuturi pentru faţă, plănuind să se apropie de munca doctorului Trask. Ava era curioasă să vadă cum doctorul micuţ lucra cu moartea. O găsise cu picioarele pe pământ şi amuzantă în timp ce-l examinase pe Lucien Fujioka aseară. Majoritatea patologilor pe care îi cunoscuse Ava aveau un simţ al umorului destul de bun. Se gândea că era necesar pentru a face faţă muncii lor zi de zi.

Doctorul era deja la lucru în ceea ce îi amintea Avei de o mare bucătărie industrială. Mesele şi brancardele din oţel inoxidabil, furtunurile lungi, cuţitele solzoase care semănau cu cuţitele de pâine şi strecurătoarele mari de la chiuvete perpetuau impresia de bucătărie. Corpul de pe masă, cu incizia lungă în formă de Y, nu.

Nici foarfecele de gard viu de mare putere din mâinile doctorului Trask. Ea s-a mutat pe un scăunel pentru a obţine un unghi mai bun asupra cadavrului şi a aruncat o privire când cei trei s-au apropiat de masă. „Bună dimineaţa”, a spus ea veselă. Ochii ei negri şi coada de cal lungă şi închisă la culoare erau tot ceea ce Ava putea vedea din ea sub echipamentul de protecţie. O formaţie din anii '80 cânta pe fundal o baladă rock, iar Ava a observat că asistenta îşi mişca tăcut şoldurile în ritm.

Ava s-a pregătit pentru pocnetul coastelor între lamele foarfecelui şi s-a uitat în altă parte. Sunetul aparţinea unui film de groază. S-a întors la timp pentru a o vedea pe doctoriţa Trask şi pe asistenta ei ridicând o parte osoasă din piept. Ava mai asistase o dată la tăierea violentă şi la forţarea deschiderii; fusese suficient.

Doctoriţa a scos cu îndemânare organele principale pentru ca asistenta ei să le cântărească şi să le înregistreze. Ava ştia că din fiecare va fi prelevată o mică mostră pentru studiu şi conservare, iar apoi organele vor fi readuse în corp. Dar nu în poziţiile perfecte pe care le avuseseră în timpul vieţii lui; vor fi aruncate înapoi destul de fără ceremonie. „Am făcut deja o examinare amănunţită a exteriorului”, a spus doctorul Trask. „Am avut dreptate cu privire

la lovitura din partea laterală a capului. Nu am găsit nicio altă traumă în afară de lovitura în piept." Ea și-a înclinat capul spre secțiunea osoasă pe care asistenta ei o lăsase deoparte. „Am urmărit traseul glonțului. A trecut direct între două coaste, prin ventriculul stâng și a ieșit pe spate pe o traiectorie descendentă. Am făcut mai multe fotografii ca să puteți vedea unghiul. Deoarece gaura de glonț din ușa dulapului a urmat o traiectorie similară, este logic că dl Fujioka era sprijinit de ușa dulapului și a fost împușcat de cineva care stătea în fața lui."

„Vor căuta glonțul astăzi", a spus Zander.

„Va fi unul mare", a spus Dr. Trask. „Are o rană de intrare largă și a călătorit foarte drept. O mulțime de putere în spatele lui."

„Are urme de praf de pușcă sau de urme pe el?" a întrebat Ava.

„Foarte ușoare. Criminalul nu ținea arma foarte aproape de victimă."

„Dar victima a fost cu siguranță împușcată în timp ce stătea pe podea", a clarificat Nora.

„Da. Doar dacă ucigașul tău nu are 3 metri înălțime", a spus doctorul Trask zâmbind. „Bănuiesc că martorul tău ocular ar fi putut menționa acest fapt ciudat."

„Nu. Era de talie medie. Prea mediu", a spus Ava. „Ați găsit ceva neobișnuit?", a întrebat ea în timp ce doctorul se pregătea să își termine treaba.

„Nu am găsit niciun fir de păr lung pe care agentul Wells m-a rugat să îl caut și nu era țesut sub unghii. Din filmele craniului său, a fost lovit o dată cu un obiect contondent care ar fi putut fi o bâtă de baseball sau ceva de o mărime și lățime similară."

Ava s-a uitat la Nora și Zander. „Audrey nu a menționat că l-a văzut pe suspectul nostru purtând ceva de genul ăsta. Chiar dacă era întuneric, m-aș fi gândit că ea ar fi observat asta."

„Nimeni nu a raportat ceva de genul ăsta în interiorul sau în exteriorul casei. Cum de ne-a scăpat ceva atât de mare?", a întrebat Nora. „Îl voi pune pe Henry să o sune pe Audrey și să o întrebe dacă își amintește că avea o bâtă."

„Nu sunt sigur că este o bâtă", a spus rapid Dr. Trask.

„Am înțeles", a spus Nora. „Dar se pare că ne-a scăpat ceva la locul

faptei.” Telefonul ei a sunat. „Sincronizare perfectă. E Henry. Scuzați-mă un minut.” A ieșit din sala de autopsie pentru a răspunde la telefon.

„Avem un prieten comun”, i-a spus Dr. Trask Avei în tăcerea care a urmat.

„Cine este?” Ava auzise că medicul legist era nou în stat.

„Michael Brody. Ziaristul? Este fratele iubitului meu.” S-a împiedicat de cuvântul „iubit”, iar Ava a înțeles. Era ciudat pentru ea să folosească termenul adolescentin pentru a-l descrie pe Mason. A fost o ușurare când a putut începe să spună „logodnic”.

„Da, l-am întâlnit pe Michael de câteva ori. Logodnicul meu îl cunoaște de ceva vreme. Se pare că au o relație de tip iubire/ură.”

„Așa a descris-o și Chris.”

Ușile sălii de autopsie s-au deschis și Nora a intrat din nou. „Avem un tip care susține că i-a ucis pe toți cei patru polițiști”, a exclamat ea. „Și știe despre măști.”

Capitolul 21

„Avem un subiect care vrea să mărturisească”. Mason a auzit entuziasmul din vocea Avei la telefon. „A intrat în secția de nord a poliției din Portland și a cerut să vorbească cu un detectiv despre crime. Îl transportă la clădirea ta din centru și m-am gândit să te anunț. Plec imediat ce termin niște hârtii la biroul medicului legist, dar Zander și Nora ar trebui să fie deja acolo.”

Mason a aruncat o privire în jurul camerei detectivilor. Nu mai era nimeni prezent. Duff Morales și Steve Hunsinger nu se întorseseră încă la muncă după moartea lui Denny. Ceilalți detectivi de la Crime Majore erau plecați la datorie. Ar fi trebuit să urce un etaj pentru a o găsi pe Nora Hawes. „Am înțeles”, îi spuse el Avei. „O să aflu unde îl duc. Nu a mărturisit încă?”

„Odată ce detectivul și-a dat seama că această persoană știa despre ce

vorbește, a întrerupt interviul și a luat legătura cu detectivul Hawes, crezând că grupul operativ trebuia să se ocupe de interviu. Nora a spus că el a adus vorba despre măști."

„Bună mișcare."

„Voi fi acolo cât de repede pot. Nora a spus că mă va aștepta înainte de a începe interviul." Amuzamentul îi pătrunse pe ton. „A spus-o foarte deliberat. Cred că încerca să sugereze că nu ar trebui să fii acolo."

„Păcat. O să mă uit prin oglindă. Nu se poate plânge de asta."

„Sigur că poate."

„Nu se va plânge." *Sper.* A încheiat convorbirea, spunându-i să conducă prudent, și a alergat pe hol până la scări. Le-a urcat câte două și a lovit puțin prea tare ușa de incendiu de pe casa scărilor, anunțându-și intrarea tuturor celor care lucrau la acel etaj. Știa că Nora folosea camera chiar deasupra lui. Glumiseră despre un sistem de cupe și șnururi prin fereastra pentru comunicare. Nora a ieșit dintr-o cameră, cu un dosar ascuns sub braț.

„Văd că ai auzit", a spus ea. L-a întrerupt când a început să-și pledeze cauza. „Vei rămâne în camera de observație și nu vei spune niciun cuvânt."

„De acord."

Au mers împreună pe hol, iar ea s-a uitat la el cu coada ochiului. „Să nu crezi că sunt o fraieră."

„Nu cred." El își potrivea pasul cu al ei.

„S-ar putea să mă aștept la aceeași politețe într-o zi."

„Sper că nu va trebui să ți-o ofer niciodată", a spus el sincer.

„Fac asta din două motive", a spus ea ferm. „Unu: vreau toți ochii și urechile posibile pe acest caz. Ai fost la locul faptei și ai putea descoperi ceva ce mie sau FBI-ului ne-ar putea scăpa. Și doi: tu și Denny vă cunoașteți de mult timp."

„Apreciez asta."

„Mi-aș putea risca poziția."

„Voi lupta pentru tine. Pot fi foarte persuasiv și totul se simte dezorganizat în birou cu Denny plecat. Nu cred că cineva va veni în jos pe noi pentru colorarea în afara liniilor un pic."

„Se vorbește că ești luat în considerare ca înlocuitor al lui Denny.”

Mason s-a împiedicat. „Ce? Nu se poate. Nu. Nu poate fi adevărat.” *Nu sunt material de supraveghetor.*

„Am auzit asta de la doi oameni. Nu a ajuns la tine?”

„Doamne, nu. Aș refuza oricum.”

„De ce?” Ochii verzi s-au întors spre el.

„Nu sunt un șef. Nu vreau dureri de cap care vin cu supravegherea oamenilor, și eu sunt de rahat la a spune oamenilor ce să facă.”

„Din ceea ce am văzut, ești un lider înnăscut.”

„Nu ai văzut prea multe. Sigur, pot gestiona o scenă pe teren. Dar să stau în spatele unui birou și să ascult plângerile tuturor? Să cert un detectiv pentru că a încălcat o regulă pe care probabil aș fi încălcat-o și eu? Asta nu e pentru mine.”

„Huh.”

El s-a uitat la ea. „Îți place să faci lucrurile astea?”

„Îmi plac oamenii. Am avut poziții de supraveghere în trecut. Mi s-a spus că o fac bine.”

„Dacă vin la mine, o să te sugerez.”

Ea a pufnit. „Asta o să meargă bine. Sunt în acest birou de două săptămâni și sunt singura femeie de la Crime Majore. Ăsta e modul tău de a mă face să mă întorc în Salem?”

„Băieților de aici le-ar prinde bine niște scuturături. Dacă ești corectă, ei vor fi corecți.” *Cred.*

Ea a ridicat o sprânceană, dându-i o expresie de genul „Mă prostești”.

„Poate că nu”, a recunoscut el.

S-au îndreptat spre sălile de interviu și l-au găsit pe Zander așteptând în fața uneia. Au pășit în camera de observație alăturată pentru a se uita la confesor.

„E tânăr!” exclamă Mason. „Nu are cum să...” A lăsat fraza să cadă. Vârsta nu mai conta în zilele astea. Adolescenții umpleau titlurile cu crimele lor brutale. Chiar și unii preadolescenți.

„Măștile ar putea avea mai mult sens dacă e omul nostru”, a spus Zander.

„Am tot simțit că există un element mai tânăr în aceste alegeri.”

„Câți ani are?” a întrebat Nora.

„Are douăzeci de ani”, a răspuns Zander. „Numele lui este Micah Zuch.”

Mason l-a studiat pe tânărul înclinat de la masă. Își vopsise părul rebel într-un negru impenetrabil și purta blugi skinny negri, o cămașă neagră ruptă și un sacou negru. Era slab până în punctul în care Mason voia să-i comande un Big Mac. Două.

„Puști de stradă?”, a întrebat el.

Zander a scuturat din cap. „Am o adresă de acasă din sud-estul Portlandului. Mama lui locuiește acolo. Niciun tată în peisaj.”

„Are douăzeci de ani și locuiește acasă?” a întrebat Mason. Deși fiul său Jake avea aproape douăzeci de ani și încă locuia acasă când nu era la școală. Micah nu arăta ca un student.

„Cred că este mai comun în zilele noastre decât atunci când noi aveam douăzeci de ani”, a spus Zander. „Este mai ieftin să locuiești acasă. Costul vieții este mai mare acum”.

Doar pentru că tinerii din ziua de azi cred că costul vieții include un iPhone, o mașină nouă și un televizor cu ecran mare.

„La început ne-a spus că nu are casă”, a spus Nora. „I-a spus detectivului că locuia pe străzi cu alți copii fără adăpost, dar în cele din urmă a recunoscut că se ducea acasă să doarmă. Se pare că își petrece mult timp pe străzi, totuși.”

„Un copil al străzii aspirant”, a murmurat Mason. „Ce fel de persoană vrea să treacă drept unul dintre ei?”

„Sunt nervoși. Independenți”, a spus Zander.

„De asemenea, le este greu să găsească un loc unde să facă duș și să doarmă. Mulți dintre ei recurg la infracțiuni pentru a-și finanța drogurile sau mesele.”

„Trebuie să fie o admirație greșită din partea lui”, a sugerat Zander. „De ce nu se uită copiii la adevărații lideri?”

„Mă depășește”, a spus Mason.

„Știa despre măști”, a spus Nora, aducându-i înapoi la subiect. „I-a spus detectivului ce măști erau la fiecare scenă. Am păstrat asta complet pentru noi.”

Mason i-a aruncat o privire tăioasă. „L-a inclus și pe Vance Weldon? Nici măcar presa nu este la curent cu acest caz.”

Nora s-a uitat la carnețelul ei. „A spus că primul tip purta o mască Freddy Krueger.” Ea a schimbat o privire cu Zander și Mason. „Aș spune că știe multe despre cazurile noastre.”

„Presupui că spune adevărul”, a spus Zander. „Ne-au sunat o jumătate de duzină de oameni care susțin că l-au ucis pe Denny Schefte. Până acum a fost ușor să îi eliminăm.” S-a uitat la Micah. „Am sentimentul că acesta nu este omul nostru - indiferent ce știe. E o scobitoare. Chiar crezi că avea forța brațelor să îl ridice pe Samuelson pe peretele acela din sufrageria lui?”

„Poate că nu era singur”, a spus Nora. „Dar el susține că a acționat singur.”

Cineva a bătut în ușa camerei de observație și Ava și-a băgat capul înăuntru înainte ca cineva să se poată mișca. „Îmi pare rău că am întârziat.” A pășit înăuntru și s-a uitat pe fereastră. „E atât de tânăr!”

Mason se simțea justificat. Nu vârsta lui îl făcuse să-l vadă pe Micah Zuch ca fiind tânăr; Ava era cu doisprezece ani mai tânără decât el. Nora o aduse la zi.

„Aș vrea să intru primul”, a spus Zander. „Nu văd rostul să intrăm ușor în grațiile lui. Vreau să știu dacă ne pierdem timpul. Asta nu ar trebui să fie prea greu de aflat.”

Nora a fost de acord, iar Zander a ieșit din camera de observație. Mason și-a mușcat limba, amintindu-și de promisiunea sa de a păstra tăcerea.

Zander apăru în zona de interviuri și puse un carnețel pe masă, în timp ce se așeza vizavi de Micah. „Sunt agentul special Zander Wells. Înțeleg că ai informații despre niște crime.” Făcu clic pe stilou, îl poziționă deasupra blocului de notițe și se uită la Micah așteptând.

Micah se holbă și el. „Agent special? Ca în FBI?”

„Da.” Zander nu a oferit mai multe explicații.

„Pot să văd un act de identitate?” Micah nu se mișcase din aplecarea lui.

Zander îi întinse în tăcere legitimația. Tânărul s-a uitat la ea și a dat din cap. „De ce este FBI-ul aici? Nu este aceasta o clădire a poliției din Portland?”

„Eu voi pune întrebările. Aveți ceva de împărtășit cu noi sau nu?” Zander s-a uitat la ceas.

Micah s-a îndreptat în scaun și și-a ridicat bărbia. „I-am ucis pe polițiștii ăia.”

„Pe care?”

„Tipul de pe coastă. Cel din sud-est. Cel de aseară și cel din Vancouver.”

Zander nu a notat nimic. „Care sunt numele lor?”

El a recitat patru nume, pe care Zander le-a enumerat în partea de sus a blocului său.

Mason nu s-a entuziasmat. Toate acele informații ar fi putut fi găsite online. Cu excepția informațiilor despre Vance Weldon.

„Cum l-ai ucis pe agentul special Weldon?” Zander i-a accentuat titlul.

„L-am spânzurat”, a spus el simplu.

Zander a scris ceva sub numele lui Vance și s-a uitat cu atenție la Micah. „Vance era un tip mare. Cum ai făcut asta?”

Tânărul a pufnit. „Nu știi nimic despre inginerie? Ai auzit vreodată de un scripete?”

„Nu era un scripete la locul faptei.”

„L-am luat cu mine.”

„Cu ce era îmbrăcat agentul special Weldon?”

Micah a descris perfect îmbrăcămintea bărbatului, inclusiv pantofii și tipul de mască pe care o purta.

Optimismul îl cuprinsese pe Mason. Ucigașul lor intrase de pe stradă?

„De ce l-ai ucis pe agentul special Weldon?” a întrebat Zander în timp ce scria articolele de îmbrăcăminte de sub numele lui Vance.

„Fără niciun motiv.”

Zander se uită la el timp de câteva secunde.

Fără motiv? Mason a schimbat o privire cu Ava și Nora.

„Cum l-ai ucis pe căpitanul Denny Schefte?” Zander trecu mai departe ca și cum răspunsul lui Micah nu ar fi contat. Mason știa că nu-i va hrăni ego-ul. Un răspuns ca „Fără motiv” era o cerere clară pentru mai multe întrebări despre motivul său. Zander a călcat cu grijă pe ea, lăsând întrebarea deoparte,

ca și cum nu ar fi avut nicio consecință.

„I-am tăiat gâtul. Dar mai întâi l-am lovit în cap.”

„Cu ce l-ai lovit?”

„Cu o bâtă de baseball.”

„Unde a avut loc asta?”

„Într-o cabană de lângă Depoe Bay.” A continuat să descrie perfect ce purta Denny în acea noapte.

Mason asculta, văzând hainele în ochii minții. A fost deranjat de monotonia răspunsurilor lui Micah. Omul vorbea ca un robot. Stătea perfect nemișcat pe scaun, mișcându-se doar când își dăduse seama că FBI-ul îl interoghează. Acesta părea să fie singurul element pentru care nu fusese pregătit. Avea răspunsuri pregătite pentru fiecare întrebare și nu se abținea. Cu excepția cazului în care a fost întrebat despre motiv.

A răspuns din nou: „Fără motiv”, când Zander l-a întrebat de ce l-a ucis pe căpitan.

„Ar fi putut obține toate aceste informații din fotografii sau din rapoartele poliției”, a șoptit Ava. „S-ar putea să avem o scurgere de informații pe undeva?”

„Dar asta tot nu explică de ce mărturisește”, a spus Nora.

„Ar putea fi nevoie de o echipă de psihiatri pentru a răspunde la această întrebare”, a spus Ava. „Nu-mi place comportamentul lui. Este nefiresc. Nu se mișcă, nu există inflexiuni în vocea lui.” S-a frecat la ceafă în timp ce se încrunta. „E ca și cum ar fi fost programat. Cineva îi extrage istoria?”

„Da. Am un membru al personalului care sapă chiar acum”, a spus Nora.

Zander a continuat cu întrebări identice despre Louis Samuelson și Lucien Fujioka. Micah a răspuns perfect.

Zander s-a ridicat, i-a mulțumit și a început să plece.

„Stai!”, a spus Micah, părând speriat. „Și acum ce facem?”

Cei trei investigatori din camera laterală s-au aplecat mai aproape de fereastră.

Zander s-a încruntat. „Tocmai ai mărturisit uciderea a patru polițiști. Te duci la închisoare.”

Nora a pufnit în timp ce Mason și Ava râneau la exagerarea lui Zander.

„Dar... cum rămâne cu un proces și alte chestii?”

„*Nu știi nimic* despre crime?” a întrebat Zander, aruncându-i cuvintele anterioare ale lui Micah înapoi în față. „Tocmai ai mărturisit. La închisoare.” S-a încruntat la bărbat. „Sau îți schimbi povestea acum?”

Mason nu-i putea citi fața tânărului. Părea sfâșiat. Ceea ce se așteptase să se întâmple după ce mărturisea nu se întâmplase.

„Nu trebuie să-mi luați amprentele? ADN-ul meu? Și să le comparați cu probele voastre?”

Zander a fluturat o mână. „Mai târziu. Vor lua toate astea când te vor procesa la închisoare. Mărturisirea ta este solidă. Ai toate faptele în regulă. Numai cineva care i-a ucis pe oamenii ăștia mi-ar fi putut spune tot ce ai făcut.”

„Eu i-am ucis!” a spus el cu seriozitate.

„Am spus eu că n-ai făcut-o?” l-a întrebat Zander. „Eu doar ți-am notat mărturisirea. Suntem în regulă cu asta. Nu cred că mai am întrebări.” S-a îndreptat spre ușă. „O să trimit un ofițer.”

Micah s-a ridicat. „Așteaptă un minut. Asta nu poate fi tot!”

„Oh, rahat”, a murmurat Mason. „Asta nu e în regulă. De ce încearcă să ne convingă?”

„Poate că nu i-a ucis, dar a fost acolo, sau poate că are acces la faptele din aceste cazuri”, a spus Nora.

„Cred că este în căutarea gloriei”, a spus Ava. „Vrea să fie interogat mai mult. Nu este un criminal”.

Ușa de la camera de observație s-a deschis și a intrat un ofițer femeie cu un dosar. Zander a intrat chiar în spatele ei. I-a înmânat dosarul Norei și s-a scuzat. Zander a așteptat până când ușa s-a închis și apoi s-a uitat la cei trei. „Nu știu ce să cred despre puștiul ăsta”, a declarat el. „Da, el știe totul, dar nu se comportă cum trebuie. E implicat cumva, dar nu cred că stăteam vizavi de un ucigaș de polițiști. Mă simțeam ca și cum aș fi intervievat pe cineva care joacă multe jocuri video și nu a provocat niciodată violență reală”. El a scuturat din cap. „Ceva nu e în regulă cu el.”

„A vrut să îl interoghezi mai mult”, a spus Ava. „De ce ar fi făcut asta?”

„Nu am nicio idee.” Zander s-a întors să se uite la Micah prin geam. „Ce știm despre el?” Micah se plimba acum înainte și înapoi în sala de interviuri, cu o încruntare fixă pe față, valuri de frustrare rostogolindu-se din el.

Nora se încruntă în timp ce scana dosarul. „Oh, frate.”

„Ce este?” a întrebat Mason.

„Trecutul lui este un dezastru și mă uit doar la doi ani din el. Acest raport a început când a împlinit optsprezece ani și bănuiesc că mai sunt și altele de când era mai tânăr. A fost exmatriculat din liceu în ultimul an după ce a plantat o bombă falsă și a anunțat o amenințare. Poliția din Portland a răspuns, iar bomba a fost o amestecătură de țevi inofensive și pulbere. Înainte de asta, fusese dat afară de la *o altă* școală pentru că adusese la școală două cuțite și o armă neîncărcată.”

„Toate astea de când a împlinit optsprezece ani?” a întrebat Ava.

„Da. Se pare că a împlinit optsprezece ani înainte de a începe ultimul an de liceu... un pic mai în vârstă decât ceilalți studenți. A fost ocupat. Există o declarație de la o profesoară care spune că a văzut un model îngrijorător de reacție exagerată la situații și a făcut-o foarte nervoasă să fie în preajma lui. Cel mai mic lucru îl declanșa în clasă. Se simțea ofensat dacă cineva se uita urât la el sau spunea ceva nepoliticos. Ea crede că acesta este motivul pentru care a adus cuțitele și arma - în aceeași zi - la școală. A simțit că are ceva de demonstrat.”

„Dar viața lui de familie?” a întrebat Zander.

„Nu spune nimic. Scrie aceeași adresă pe care a dat-o mai devreme. Oh, stai puțin. Aici e un raport. Mama lui a anunțat poliția locală că, de două ori, cineva i-a lăsat o pisică moartă pe verandă. Ofițerii care au răspuns l-au interogat pe fiul ei și Micah a mărturisit că el a făcut-o.”

„Ce? E dezgustător”, a spus Ava, strâmbându-și nasul. „Atunci ce s-a întâmplat?”

„Nu pot să spun. Asta a fost destul de recent. Îmi imaginez că se apropie o dată la tribunal. Acest raport spune că mama a încercat să-i oprească pe ofițeri să depună plângere, spunând că nu vrea ca fiul ei să fie arestat, dar până atunci nu a mai putut controla situația. Dacă el a recunoscut fapta, va fi acuzat.”

„Dacă copilul meu omora pisici, aș fi vrut ca poliția să fie implicată”, a spus Ava încet. „Nu cred că aș încerca să îl protejez. E clar că are nevoie de un fel de ajutor psihic.”

„E greu când e vorba de copilul tău”, a afirmat Mason. „L-aș ucide pe Jake dacă l-aș prinde făcând asta. Dar aș vrea să-l arunc în închisoare? Cred că l-aș târî mai întâi la un psihiatru.”

„Dacă ar mărturisi despre pisici așa cum a mărturisit crimele?” a întrebat Ava. „Cum se numește asta, când cineva continuă să mărturisească lucruri pe care nu le-a făcut?”

„Se numește nevoia de un șut în fund”, a mormăit Mason. Ava l-a înțepat în coaste.

„Mă întreb dacă a fost la un psihiatru”, a întrebat Nora. „Aș vrea părerea medicului lui despre asta. Crezi că Micah ne-ar spune dacă a urmat un tratament psihiatric?”

„Nu strică să întrebăm”, a spus Zander. „Chiar dacă știe o mulțime de fapte din acele crime, nu cred că el a făcut-o. Cred că știe cine le-a comis.”

„S-ar putea să vrea să impresioneze niște copii ai străzii?” a murmurat Ava. „Poate că a făcut un pas în față pentru a le fura atenția sau pentru a-i proteja pe unii dintre ei.”

„Acestea nu au fost crime neglijente”, a subliniat Zander. „Nu e ceva ce m-aș aștepta să facă un grup de copii ai străzii. Mărturisește cu un motiv, dar încă nu știm care este acesta.”

„Nimeni de aici nu crede că este criminalul nostru?” a întrebat Nora. Tăcerea i-a întâmpinat întrebarea.

„La naiba.”

Capitolul 22

Nora Hawes îl privise urât de câteva ori, dar Mason o ignorase. Avea de gând să forțeze toate limitele pe care le putea depăși până când ea îi spunea explicit să dispară. Până atunci, el nu pleca nicăieri. A citit ecranul computerului peste umărul lui Henry Becker, în timp ce detectivul parcurgea istoricul ofițerului Fujioka. Henry comparase numele lui Fujioka cu infracțiunile în care Schefte și Samuelson se întâlniseră și nu găsise nimic. Zander furnizase o parte din istoricul FBI al lui Vance Weldon, dar Mason știa că era incomplet. FBI-ul nu ar fi cedat orbește informații despre cazurile sale de terorism intern. Zander luase informațiile lui Fujioka și se întorsese la biroul FBI pentru a lucra cu agentul special Mercy Kilpatrick în intimitatea propriilor computere și baze de date. Promisese să se întoarcă la grupul operativ până în acea seară.

„Ofițerul Fujioka s-a oferit voluntar în cadrul a trei programe filantropice diferite”, a spus Ava, intrând în cameră. „Nu știu cum avea timp să meargă la serviciu. De asemenea, frecventa centrul de fitness HealthNut de care aparțineau ceilalți doi bărbați.” Frustrarea i-a traversat fața. „Trebuie să găsim o legătură mai îngustă.”

„Legătura ar putea fi destul de veche”, a spus Mason. „Îți amintești de ucigașul de pe pod?” Se referea la un caz din trecut în care victimele adulte fuseseră prietene în adolescență.

„Nu pot să uit”, mormăi Ava. „Și acum mă gândesc la femeile care au fost ucise vara trecută pentru că toate făceau parte din forțele de ordine.”

Fața ei pălise un pic. Cazul acela aproape o împinsese la limită și se gândise să părăsească FBI-ul. „Cât timp îl vom lăsa pe Micah Zuch să stea în camera aia?”, a întrebat ea.

„E bine”, a spus Mason. „Are McDonald's și un suc. Asta ține orice copil de vârsta lui satisfăcut pentru o vreme.”

„El nu este un copil. Are douăzeci de ani.”

„E un copil”, a afirmat Mason. „Nu e bărbat.” Fusese dezgustat de comportamentul plângăcios pe care Micah îl afișase după interviul lui Zander.

Nemulțumit de scurtimea interviului, Micah ceruse să vorbească cu șeful lui Zander. Nora îl liniștise cu promisiuni de genul „O să văd ce pot face”. Mâncarea de la fast-food îl făcuse să tacă o oră, iar Mason bănuia că un sistem de jocuri video îl va face pe puști să tacă în următoarele douăzeci și patru de ore. „Agentul special Euzent este la etaj”, a spus Ava. „Se uită la înregistrarea video a interviului lui Zander cu Micah. Am tras cu ochiul și l-am văzut scuturându-și capul de mai multe ori.”

„Știe că puștiul minte.”

„Acum trebuie să-l facem pe Micah să ne spună cine a făcut-o cu adevărat”, a spus Ava. „El trebuie să știe.”

„Mă întreb dacă Euzent ar fi util în acest interviu. Cu tot hocus-pocus-ul lui, citirea vrăjitorească a oamenilor, pariez că-l poate face pe puști să implore să spună adevărul *adevărat*.”

„Profilarea nu este hocus-pocus.” Ea i-a aruncat o privire severă.

El știa asta, dar cel puțin o distragea pe Ava de la gândul la experiența de aproape moarte din vara trecută. „Am cel mai mare respect pentru profilerul tău. Tu știi asta. A fost de mare ajutor în trecut. Să mergem să vedem dacă Micah e pregătit să vorbească cu noi.” A urmat-o pe Ava până la etajul următor și a intrat în mica sală de conferințe. Alți șase membri ai forței de intervenție erau deja prezenți, inclusiv Nora și Henry.

Nora a pășit în fața camerei și a ridicat mâna pentru a capta atenția tuturor. „Înainte ca agentul special Euzent să ne spună ce părere are despre făptașul nostru, tocmai am primit vești de la echipa de cercetare a probelor. Avem o amprentă de la masca de aseară. Se potrivește cu amprenta neobișnuită de pe Samuelson și Weldon, și am verificat amprentele lui Micah Zuch. El nu are fața zâmbitoare.”

Ava îi spusese lui Mason despre amprenta feței zâmbitoare. Nu a fost surprins să afle că nu-i aparținea lui Micah Zuch. Îl deranjase faptul că nu fusese prezentă la locul crimei lui Denny, iar acum apăruse la al patrulea deces. De ce nu la cea a lui Denny?

„Mai e ceva diferit de scena crimei de la Schefte?” a întrebat Henry, exprimând linia de gândire a lui Mason. „Un caz fără acel marker pare ciudat”.

„Sunt de acord”, a spus Nora. „Și amprenta a fost exact în același loc pe fiecare mască. Este pe partea interioară a zonei frunții.” S-a uitat la agentul special Bryan Euzent. „Părerea dumneavoastră? Greșim dacă includem uciderea lui Denny Schefte?”

Nu! Mason își strânse buzele pentru a nu vorbi.

Denny făcea parte din asta. Putea să simtă asta.

„Totul, în afară de amprenta aceea, indică faptul că Denny a fost ucis de aceeași persoană”, a spus Euzent. „Aș specula că a uitat să lase semnătura în urmă sau că a fost eliminată în timpul crimei propriu-zise... sau în timpul colectării probelor.”

Nora a ridicat bărbia, dar a rămas tăcută. Greșelile se întâmplau. Cu toții știau asta. „Presa a relatat că avem un suspect în custodie”, a spus ea. „Am cerut relațiilor publice să emită o declarație pentru a-i pune la punct, clarificând că cineva a venit cu informații.”

„Cred că știați că Micah Zuch nu era suspectul dumneavoastră înainte de a-i lua amprentele”, a spus Euzent. „Vreau să știu cum a obținut informațiile. Lasă-l să mai fiarbă în camera aia câteva ore și apoi intră în forță să afli cum de știe atâtea fapte”.

„Ce ar face pe cineva să mărturisească o crimă?” a întrebat Henry. „Mai ales patru crime?”

Euzent a schițat un zâmbet satisfăcut care l-a făcut pe Mason să-și strângă stomacul. Agentului FBI curat îi plăcea să vorbească despre psihopați un pic prea mult. În ultimul an, Mason învățase că, cu cât mintea era mai întortocheată, cu atât agentul special Euzent devenea mai fascinat. Un puști de douăzeci de ani care mărturisea patru crime pe care nu le comisese trebuie să-i fi făcut ziua lui Euzent. Sau anul.

„Țineți cont de faptul că tot ce am văzut a fost interviul”, a spus Euzent. „Deși i-am citit dosarul. *Știu* că trebuie să existe un dosar juvenil cu el. Bănuiesc că în el vom găsi mai multe infracțiuni de impulsivitate și comportament copilăresc. Creierul adolescentului se simte neînfricat și nu apreciază consecințele.”

„Dar are douăzeci de ani. Ar trebui să știe mai bine”, a spus Ava.

„Exact. Creierul lui nu a recuperat încă. Poate că nu o va face niciodată. Nu contează ce i-a spus mama lui - și sunt sigură că la un moment dat a fost învățat că crima este greșită și pedepsită - ceea ce contează pentru el este ceea *ce crede* în cadrul realității sale. Mi se pare că el se aștepta să se întâmple altceva când a mărturisit. Din înregistrarea video reiese destul de clar că interviul nu a decurs așa cum dorea el.

Creierele din această cameră sunt complet dezvoltate, nu?” Euzent a ridicat o sprânceană în timp ce își scana mica audiență. „Luăm în considerare consecințele înainte de a acționa. Din anumite motive, Micah nu face asta.” A bătut în dosarul de pe masa din fața lui. „Și din ceea ce am citit în dosarul lui, nu a făcut-o niciodată. Văd o mulțime de comportamente îngrijorătoare aici și dosarul are doar doi ani. Există minciuni, dă vina pe alții, abuz de animale, un interes puternic pentru arme și dovezi de resentimente intense în care dă vina pe alții pentru problemele sale. Nu știu dacă ați citit declarația profesoarei sale, dar ea a spus că el a dat vina pe ea pentru eșecurile sale la teste și, prin urmare, pentru GPA-ul său slab și eșecul său de a fi admis la colegiu.”

„Ar putea merge la un colegiu comunitar”, a mormăit Mason.

Euzent a arătat spre el, cu amuzament în ochi. „Aha. Un creier rațional vede o altă cale. Dar în creierul lui Micah, este numai vina profesorului său. Speranțele lui la facultate s-au terminat și *nimic* din toate astea nu a fost din vina lui. Prin urmare, are dreptul să fie furios și să le facă probleme celorlalți pentru că propriile sale speranțe au fost distruse. Copiii care manifestă acest tip de comportament nu își asumă vina pentru nimic. Întotdeauna este vina altcuiva că viața lor nu este ceea ce ar fi trebuit să fie.”

„Dar el își asumă vina pentru patru crime. Tocmai ai spus că nu-și asumă vina pentru nimic”, a subliniat Mason.

„Sunt curios să aflu ce l-a împins să facă acest pas”, a spus Euzent. „O posibilitate este statutul victimelor crimei. Un polițist este un simbol al puterii și al respectului public. Atunci când ucizi sau comiți un act de violență împotriva cuiva, îi iei pentru scurt timp puterea. Ce crimă mai bună să revendice dacă vrea să câștige respectul semenilor săi?”

„Colegii lui sunt o grămadă de copii fără adăpost”, a spus Ava. „El nu are o slujbă; nu merge la școală. Din câte știm noi, stă toată ziua în Piața Pioneer Courthouse.”

„De ce nu ar încerca să îi impresioneze pe acei oameni? Fiecare tip de societate atribuie un statut acțiunilor membrilor săi. El vede opiniile acelor copii ca fiind foarte importante; *ei sunt* realitatea lui. Un grup de copii ai străzii poate că nouă nu ni se pare o societate, dar bănuiesc că este o mare parte din lumea lui. O altă posibilitate pentru motivul minciunii sale este o simplă goană după faimă, fără a lua în considerare consecințele. Ce scurtătură mai bună pentru a fi prezentat la știri decât să recunoști că ai comis o crimă pe care publicul este disperat să o rezolve?”

„Dar...” Ava a început.

„Gândești ca o persoană normală”, a spus Euzent, întrerupând-o. „Gândește ca cineva care nu poate vedea consecințele.”

Ea s-a așezat înapoi în scaun, dând din cap în semn de înțelegere.

„Toată această emoție, faimă și presă sună destul de bine, nu-i așa?”, a întrebat el.

„Nu și pentru mine”, a afirmat ea.

„Sau ar putea fi delirant”, a spus Euzent simplu. „Ar putea crede cu adevărat că a comis acele crime.”

Mason a ridicat o sprânceană. Oamenii deliranți pe care îi întâlnise fumaseră sau luaseră de obicei ceva înainte. Micah Zuch părea perfect conștient de locul în care se afla și de ceea ce spusese.

„Nu mulți oameni sunt cu adevărat deliranți, dar există”, a spus Euzent. „Șansa este mică ca Micah să fie unul dintre ei.”

„Deci, ce ne poți spune despre tipul pe care îl căutăm?” a întrebat Nora. „E clar că nu e puștiul gotic din camera cealaltă. Nu vreau să pierd timpul vorbind despre el dacă nimeni nu crede că el a făcut-o. Deși orice sugestie pe care o aveți pentru a scoate mai multe informații de la el va fi apreciată.”

Euzent și-a scos carnețelul și a răsfoit câteva pagini. Mason a observat că scrisul lui de mână era atroce. Asemănător cu zgârieturile de pui ale lui Ray. L-a surprins; se așteptase ca notițele agentului să fie perfecte. Ca și ale lui.

„Am citit tot ce mi-ai trimis. Desigur, nu am putut decât să răsfoiesc rapoartele despre ce s-a întâmplat noaptea trecută, dar mă simt bine informat în cazul agentului special Weldon, al căpitanului Schefte și al morții ofițerului Samuelson.

Cel mai bun lucru pe care ți-l pot oferi acum este o scurtă prezentare a unor elemente pe care le vei găsi la criminalul tău. Sper că vă vor ajuta să vă restrângeți câmpul de suspecți și vă vor oferi un ghid atunci când tipi ca Micah Zuch vor încerca să își asume meritele. Unele dintre acestea sunt destul de generale. Orice investigator bun va fi deja conștient de elementele evidente, dar ai răbdare cu mine, bine?" A scanat rapid grupul, cu privirea sinceră în spatele ochelarilor.

Mason dădu din cap. Uneori ajuta ca cineva să spună ce era evident.

„Aveți un tip deștept aici. E organizat și inteligent. Lasă o scenă foarte curată. Bănuiesc că a fost conștient de tot ce a lăsat în urmă... inclusiv amprenta aceea fericită." A scuturat din cap, schițând un zâmbet pe jumătate. „Recunosc că nu am mai văzut așa ceva până acum. Scena de aseară pare mai puțin organizată ... schimbarea metodei sale de ucidere ... masca din mâna victimei. Am nevoie de mai mult timp pentru a analiza probele de la acea scenă.

Criminalul nostru a adus tot ce avea nevoie la fiecare scenă și a luat uneltele cu el când a plecat. Cred că Micah ar putea avea dreptate și că un fel de scripete a fost folosit pentru a-l spânzura pe Vance Weldon, dar nu există așa ceva în garajul lui Weldon. Celelalte victime au fost lovite în cap pentru a le dezactiva, și nu putem găsi arma care a dat loviturile. A adus intenționat o mască și un cuțit. Se pare că avea o armă ca rezervă și a avut nevoie de ea noaptea trecută. A călătorit până pe coastă pentru a-l ucide în tăcere pe Denny Schefte. Este clar că este un planificator".

Mâna lui Henry Becker s-a ridicat. „De ce crezi că a ales acea locație de coastă? Ceilalți trei ofițeri ai noștri au fost uciși în casele lor."

„Bună întrebare. Teoria mea este că a făcut-o din cauza prezenței celorlalți ofițeri de poliție în cabană."

Murmurele au umplut camera, iar lui Mason i s-a făcut rău la stomac. *Denny a fost ucis pentru că prietenii lui erau acolo?*

„Crezi că își bătea joc de profesie”, a afirmat Henry. „Cred că da. Ucigașilor le place să vadă penele zburlite, dar nu a existat nici o publicitate pentru moartea lui Weldon, nici o mare vânătoare pentru un criminal. El ar fi putut găsi moartea lui Weldon dezamăgitoare și a decis să încerce ceva diferit. Nu a fost suficient de curajos să îl vizeze pe Denny în mediul său de lucru, dar să vizeze cinci detectivi într-o cabană în pădure? Asta înseamnă să-și construiască ego-ul și a creat tone de presă. L-ar fi putut ucide pe Denny acasă, dar cred că a aflat despre acea călătorie și a decis să o folosească.”

„Dar a fost Denny ținta? S-ar fi mulțumit criminalul nostru cu unul dintre ceilalți detectivi?” a întrebat o voce din fundul sălii.

Mason a simțit cum privirea tuturor îi străpunge spatele.

„Sunt aproape sigur că Denny a fost ținta.”

Lângă Mason, Ava a expirat și și-a lăsat pixul jos. Vârfurile degetelor îi erau albe acolo unde îl încleștase.

„Deci e ceva personal?” a întrebat Mason. „Nu e vorba de poliție în general?”

„Cred că fiecare dintre aceste crime a fost extrem de personală. El și-a făcut cercetările. A mers la casele lor, a ales un moment în care să fie singure, a știut cum să le abordeze într-un mod care să nu ridice o alarmă la deși se pare că cazul de aseară nu a decurs așa cum se aștepta el. A fost capabil să se apropie fără probleme de primele trei victime. Da, le-a lovit în cap, dar era deja în prezența lor imediată. Ori se mișcă ca un ninja tăcut, ori prezența lui era așteptată sau nu era o surpriză. Pe cine nu ar fi surprins Louis Samuelson să vadă la el acasă noaptea târziu?”

„Criminalul ar fi putut fi acolo de ore întregi”, a subliniat Ava. „Și l-a lovit în cap după ce a socializat pentru o perioadă de timp. Nu știm dacă i-a bătut la ușă târziu în noapte - s-ar putea să fi fost la ora cinei.”

„Bun!” Ochii lui Euzent s-au luminat. „Cred că este foarte posibil ca victimele voastre să-și fi cunoscut criminalul. Sugestia ta nu infirmă acest lucru. Denny Schefte era în aer liber, așa că cred că ucigașul nostru a avut o tactică diferită pentru a-l scoate la iveală. Întrebarea mea este *de ce* ar fi ieșit Denny afară noaptea?”

„Înregistrările telefonului său mobil arată că nu a fost contactat”, a subliniat Nora. „Deci a auzit ceva afară? Ce fel de zgomot ar face un polițist experimentat să verifice confortabil în mijlocul nopții?”

„Știa ce era”, a spus Mason.

„*Și* nu a simțit nevoia să alerteze pe nimeni altcineva”, a încheiat Euzent. I-a ținut privirea lui Mason. „Cine sau ce te-ar fi atras singur afară noaptea?”

Mason s-a mișcat în scaun. „Fiul meu. Ava. Câinele meu. Nu prea multe altele. L-aș fi alertat pe unul dintre ceilalți băieți dacă ar fi fost o voce pe care nu o recunoșteam sau cineva care părea că are nevoie de ajutor. Sau” - a făcut o pauză - "criminalul a avut noroc pentru că Denny a ieșit afară să dea un telefon sau să se plimbe.”

„Dar asta ar însemna că nu a fost ceva personal. Ar fi putut fi oricare dintre voi care a ieșit afară”, a spus Euzent. „Recunosc că nu sunt sută la sută convins că atacul lui Denny a fost personal, dar criminalul v-a lăsat în pace pe voi ceilalți, așa că voi continua să dau greutate acestei teorii.

Dacă fiecare caz a fost personal, criminalul nostru are o mulțime de polițiști pe lista sa de victime. De ce?”

„I-au făcut rău la un moment dat”, a sugerat Henry. „El s-a simțit ofensat și vrea să se răzbune pe ei.”

Euzent a dat din cap. „Ce altceva? A fost arestat de numeroase ori? Agentul special Weldon zdruncină puțin lucrurile aici. Trecutul lui este total diferit de cel al celorlalte victime, așa că cred că ar trebui să ne concentrăm ofițerii de poliție obișnuiți pentru moment. Posibil să fi reușit să aibă experiențe negative cu toți acești ofițeri... poate că nu a fost arestat, dar a avut parte de un moment neplăcut în altă parte.”

Mason se simțea pierdut. Se părea că Euzent ridica mai multe întrebări decât răspundea. „Ce înseamnă măștile?”, a întrebat el, hotărându-se să arunce una dintre propriile sale întrebări în amestec.

Euzent și-a răsucit buzele. „Am câteva idei cu privire la măști. Ar putea fi o serie de lucruri. Halloween-ul este chiar după colț. Poate că ne duce cu gândul la ceva important în acea noapte.”

Mormăielile umplură camera și Mason simți cum nivelul de stres al tutu-

ror crește.

Nu voiau mai multe morți sau o evoluție spre un punct culminant de vreun fel.

„Trebuie să ne pregătim pentru ceva ce se va întâmpla de Halloween?” Nora părea uimită. „Copiii și familiile sunt afară peste tot... sunt evenimente în centru... dulciuri gratuite peste tot.” Își trecu o mână peste frunte. „Iisuse. Ce s-ar putea întâmpla?”

Euzent și-a ridicat mâinile. „Ușurel. Nu spun că va fi un eveniment de terorism intern de Halloween. Comportamentul lui nu mă face deloc să cred asta. El se concentrează pe aplicarea legii. A ales un câmp foarte restrâns de ținte. Nu trebuie să punem orașul în stare de alertă... în afara avertismentelor obișnuite „Verifică-ți bomboanele” și „Dă-ți o bomboană sau colindă unde îți cunoști vecinii” date în fiecare an. Dar există o posibilitate ca Halloween-ul să însemne ceva pentru el, împreună cu concentrarea pe aplicarea legii.”

Nora s-a relaxat un pic.

„Măștile ar putea fi simbolice pentru el într-un fel. Bănuiesc că îl fac să se simtă puternic”, a continuat Euzent. „Sau ar putea fi o modalitate prin care încearcă să ne inducă în eroare... sunt copilărești. Încearcă să pară mai tânăr decât pare?”

„Ca vârsta lui Micah Zuch?” a întrebat Ava.

„Este de vârsta la care m-aș aștepta să fie interesat de acele măști”, a spus Mason. „Nu un adult.”

„O mulțime de adulți adoră filmele alea”, a replicat Henry. „Poate că filmele erau la modă când creșteau sau filmul simbolizează prima dată când au mers la un film de groază și s-au simțit independenți. Probabil că părinții lor urau filmele... un motiv în plus să le idolatrizeze.”

„Sau le-au plăcut actele de violență de pe ecran?” a întrebat Ava. „Acte pe care o persoană le-ar putea dori în secret să le comită?”

„Asta e cheia”, a spus Euzent. „Nu este o crimă să ai fantezii nebunești. Alegerea de a acționa pe baza lor în dauna altora este ceea ce face crima.”

„Deci sunt nebuni”, a spus o voce din spate.

„Nu nebuni”, a corectat Euzent. „Această persoană înțelege clar binele

și răul. Se străduiește din răsputeri să nu fie prins și curăță orice urmă de dovadă pentru a ne împiedica să-l găsim.”

„*Încearcă* să facă curățenie”, a clarificat Mason.

„Da. Se va împiedica undeva”, a spus Euzent. „E posibil să se fi întâmplat noaptea trecută. Crima aia nu a decurs conform planului și cineva l-a văzut pentru prima dată. S-ar putea să găsim pista care ne va deschide cazul în scena de aseară, după ce toate probele vor fi studiate.”

Mason se mișcă în scaun. Analiza probelor putea dura o veșnicie. Ucigașul trebuia să fie oprit înainte de a viza următorul polițist.

Capitolul 23

Nora o trase pe Ava deoparte după informarea lui Euzent. „Mama lui Micah Zuch este aici.”

„La naiba. Tot trebuie să aflăm cum de știe atâtea date despre aceste crime”, a spus Ava. „Ce spune mama lui?”

„Își vrea copilul afară din închisoare.”

„Nu e în închisoare”, a replicat Ava. „A mâncat un cheeseburger, patru pachete de prăjituri și suficient suc cât să plutească o barcă. Am rămas fără mărunțiș de când îl țin plin de zahăr.”

Nora a rânjit. „Știu. I-am spus că încă îl interogăm și am pus-o într-o cameră cu o ceașcă de cafea proaspătă și un ofițer arătos cu care să stea de vorbă. Pare mulțumită pentru moment.”

„Știe de ce este Micah aici?”

„Nu pare să știe și nu prea a întrebat A venit vociferând de parcă era Norma Rae sau Erin Brockovich, dar nu știa de ce să se plângă, în afară de faptul că bebelușul ei era în secția de poliție mare și rea. Se pare că a fost un pic împrăștiată.”

„Hai să mergem să vorbim cu ea”, a spus Ava. „Poate știe ea de ce Micah

are informații pe care doar criminalul nostru ar trebui să le aibă.”

„Când se întoarce Zander?”, a întrebat Nora în timp ce coborau scările.

Ava s-a uitat la ora de pe telefon și s-a încruntat. Zander promisese să se întoarcă după ce revizuiește înregistrările la biroul FBI. „Lasă-mă să-l sun. Sunt surprinsă că nu e încă aici.”

Apelul ei a intrat pe căsuța vocală și ea i-a lăsat un mesaj. Nu credea că îi mai lăsase vreodată un mesaj lui Zander; el îi răspunsese întotdeauna la apeluri. I-a trimis un mesaj în care îl întreba când ajunge.

Nora s-a oprit în fața unei săli de interviuri, iar Ava s-a uitat prin geamul ușii la femeia care se lăfăia în fața ofițerului. Și a suspinat.

„Care e numele ei?”

„Regina.”

„Bineînțeles că este.”

„Este vreo problemă, agent special McLane?” a întrebat Nora, amuzamentul dansând în vocea ei.

„Sunt aproape sigură că este liderul grupului din filmul Mean Girls, dar cu douăzeci de ani mai în vârstă.” Ava se simțea vinovată pentru stereotipurile pe care le făcuse imediat la adresa Reginei Zuch. Dar acum știa de ce Nora pusese un ofițer arătos în cameră cu mama lui Micah. A deschis ușa și a urmat-o pe Nora înăuntru.

Ofițerul s-a ridicat de pe scaun, s-a scuzat luându-și rapid la revedere de la Regina și a ieșit ca și cum camera ar fi luat foc. Ava a observat verigheta de aur de pe mâna lui stângă și s-a gândit că știe de ce. Privirea apreciativă a Reginei i-a urmărit posteriorul când a plecat, iar Ava s-a străduit să nu-și dea ochii peste cap.

„Doamnă Zuch, aceasta este agentul special McLane de la FBI. Ne ajută cu cazul pentru care Micah a oferit informații”, a spus Nora.

Ava și-a mușcat buza la descrierea de către Nora a rolului lui Micah și a strâns mâna femeii. Regina a analizat-o și în ochii femeii s-au ridicat apărări ascuțite. Ea o considera pe Ava o amenințare.

Pentru ce? Nu mai e nimeni în cameră.

Doar dacă nu suntem în competiție pentru Nora.

Și-a înăbușit un râs și i-a oferit femeii un zâmbet larg și vesel.

Învățase cu mult timp în urmă să nu se lase atrasă în competiția emoțională.

Ava nu putea stabili cu exactitate vârsta Reginei Zuch. Machiajul puternic, dar perfect al ochilor și hainele la modă indicau că era destul de tânără. Dar mâinile nu mint. Regina avea mâinile căptușite ale unei femei mai în vârstă, iar gâtul ei avea moliciunea și începutul pliurilor care apar mai târziu în viață. Părul ei blond părea proaspăt platinat. Zâmbea, iar Ava era orbită de dinții ei perfecți. Ea era contrastul culorilor și dispoziției întunecate și deprimante ale lui Micah, iar Ava se întreba dacă el încerca să o contrabalanseze pe mama lui.

Energia ei competitivă o obosea pe Ava, iar ea nici măcar nu vorbise încă.

„Ofițerul acela a fost un om atât de drăguț", a spus Regina cu un zâmbet timid. „El a făcut o treabă bună ținându-mi companie."

„E drăguț", a spus Nora fără să se complice. Ea și Ava au scos scaunele și s-au așezat vizavi de Regina. „Mai ai nevoie de ceva?", a întrebat în mod plăcut. „Nu sunt sigură când Micah va fi gata să plece acasă. Ne ajută foarte mult în ancheta noastră."

„Mi-ar mai prinde bine niște cafea", a spus Regina. „Când Micah m-a sunat, mi-a spus că a fost arestat și că va merge la închisoare. Asta nu e adevărat?" Ea clipi cu ochii mari.

În niciun caz genele alea nu sunt reale.

„Nu chiar", a spus Ava. „Este o întrebare cam ciudată, dar îmi puteți spune dacă Micah are dificultăți de învățare sau probleme de percepție care ar distorsiona unele dintre informațiile pe care ni le dă?" Ea a tresărit la alegerea cuvintelor, dar nu a vrut să o facă pe femeie să fie mai defensivă.

„Ohhh." Fața Reginei a căzut. „L-ai prins că te minte? El a avut probleme în trecut cu a spune adevărul. E un băiat bun, dar a căzut în gașca greșită."

„Să înțeleg că ai trecut și tu prin asta? Cu ce ai avut probleme?" Ava nu era pregătită să îi spună Reginei că *băiatul ei bun* mărturisise patru crime.

„Ei bine, știi tu. Școala. Nu a putut niciodată să stea liniștit și să asculte.

Se lupta cu o tulburare obsesiv-compulsivă și doctorii i-au dat niște medicamente pentru asta. Un băiat tipic." S-a aplecat în față și și-a coborât vocea. „Au susținut că a adus arme la școală. Nu știu de ce ar fi încercat să pună asta pe seama lui. Toată lumea de la acea școală era împotriva lui. El nu a făcut nimic."

Cuvintele lui Euzent despre eșecul lui Micah de a-și accepta responsabilitatea au răsunat în capul Avei. *Se pare că le-a învățat de la mama.*

„Cum e acasă?", a întrebat Nora.

„Îi place să stea singur. Îi plac jocurile video și filmele".

„Lucrează undeva?"

„Am încercat să-i găsim un loc de muncă care să se potrivească personalității lui", a spus Regina cu seriozitate. „Dar se potrivește greu. Lucrul cu publicul nu este bun pentru el. Nivelul lui de răbdare este destul de scăzut. Este vina tatălui său."

Ava s-a întrebat dacă Regina i-a sugerat vreodată lui Micah să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile sale.

„Tatăl lui?", a insistat Nora.

„Oh, da. Ne-a părăsit când Micah avea patru ani. Nu comunică niciodată cu Micah decât pentru a-i trimite o felicitare de ziua lui. Ce fel de om îi face asta unui copil? L-a afectat foarte mult de-a lungul anilor."

„Ați cerut consiliere pentru Micah?" a întrebat Ava. „Știu că pierderea unei figuri parentale poate avea efecte devastatoare. Copilul se simte abandonat."

A călcat în picioare mental amintirea mamei ei explicându-i că tatăl ei și al lui Jayne pur și simplu nu se putea descurca să crească o familie.

„Nu mi-am putut permite consiliere." Regina a fluturat aerisit din mână. „Am avut grijă să îi ofer multă atenție și să găsesc alți bărbați care să aibă roluri puternice în viața lui."

Ava era speriată să întrebe unde îi găsea pe acești bărbați.

„Doamnă Zuch", a început Nora. „Micah a venit pentru că avea informații despre asasinarea recentă a patru ofițeri de poliție. A vorbit cu dumneavoastră despre asta?" Nora s-a aplecat în față, cu coatele pe masă,

expresia ei deschisă și sinceră.

Regina a rămas cu gura căscată. S-a holbat la Nora și apoi la Ava, căutând un indiciu că Nora spunea adevărul. Gura ei s-a închis și s-a deschis în timp ce încerca să vorbească. „Crimă? Patru dintre ei?", a chițăit ea.

„Da", a spus Nora simplu. Ea și Ava așteptau, dorind ca mama să umple tăcerea. Surpriza Reginei părea reală.

Regina s-a prăbușit pe scaun, brățările ei zăngănind. „Nu mi-a spus niciun cuvânt", a spus ea. „I-a văzut pe acești oameni uciși?"

„Credem că da."

„Dar patru? Toți odată?", a întrebat ea.

„Nu, trei s-au întâmplat recent, dar Vance Weldon a fost ucis acum mai bine de o săptămână."

Regina s-a așezat dreaptă, cu alarmă pe față. „Vance Weldon?" a oftat ea.

„Îl cunoști?" a întrebat Ava tăios. Femeia pălise sub machiaj.

„Da, da, știu - îl știam pe Vance. O, Doamne!" Și-a apăsat mâinile pe frunte și s-a uitat la anchetatori. „Vance a lucrat pentru FBI. Despre el vorbiți?"

„Da", a spus Ava în timp ce groaza îi creștea în fundul gâtului. „Cum l-ai cunoscut?"

Nu știu dacă vreau să aud răspunsul ei.

Regina se uită în altă parte, palmele acoperindu-i încă o parte din față. „Nu-mi vine să cred", a mormăit ea, iar Ava a văzut lacrimi curgându-i pe obraji.

„De unde l-ai cunoscut pe agentul special Weldon?" a întrebat Ava cu o voce mai fermă.

Ochii injectați cu sânge s-au întâlnit cu ai ei. „A fost un prieten bun." I-a ținut privirea Avei.

„Ai avut o aventură cu el", a afirmat Ava. Dacă Regina nu o putea spune cu voce tare, ea putea.

Regina a întors privirea. „A fost cu mult timp în urmă." Părea să se clatine în scaunul ei.

„Cu cât timp în urmă?" A întrebat Nora.

„Trei ani? Patru ani? Nu am mai auzit nimic de el de atunci.” Privirea ei a rămas pe podea, alte lacrimi curgând. „A fost un om bun.”

„L-ai cunoscut pe Denny Schefte, Louis Samuelson sau Lucien Fujioka?” a întrebat Ava. *Este ea o văduvă neagră? Dar fiul ei îi ucide în schimb pe îndrăgostiți?*

Regina a scuturat din cap, fără să ridice privirea. „N-am auzit niciodată de ei”. Ava a expirat. *Mă uit la prea multe filme.*

„Doamnă Zuch.” Nora a făcut o pauză. „Micah a venit și a mărturisit că i-a ucis pe acești oameni, nu vă...”

„El ce?” Genele aproape i-au atins sprâncenele.

„Credeți că Micah l-ar putea ucide pe Vance Weldon?” a întrebat Nora. Vocea ei era constantă, contactul vizual mortal de serios.

„Nu, nu, bineînțeles că nu! Micah nu ar face rău nici unei muște.”

Ava a văzut îndoiala licărind în ochii Reginei, dar a controlat-o instantaneu. „Băiatul meu nu ar face rău nimănui! E un băiat bun!” Vocea Reginei a urcat în sus cu o octavă.

„Regina”, a spus Ava cu o voce mai joasă. „Nu credem că Micah i-a ucis pe acești oameni, dar suntem îngrijorați pentru că știe atât de multe informații despre morți. Cunoaște fapte pe care doar cineva care a fost acolo le-ar putea ști.”

Regina i-a ținut privirea, pieptul ei urcând și coborând odată cu respirația ei rapidă. „Nu crezi că el i-a ucis? Nu mă minți, nu? Încerci să mă păcălești să spun ceva?”

„Nu. Poți să ne spui de ce ar încerca să ne facă să credem că el a făcut-o?” a întrebat Ava cu amabilitate. Fata rea c dispăruse și în locul ei stătea o mamă îngrozită.

„Nu înțeleg”, a șoptit ea. „Cine mărturisește așa ceva? Trebuie să-l văd.” S-a ridicat pe jumătate de pe scaun. „Du-mă la el.”

„Acum, doamnă Zuch, noi...”

„Duceți-mă la el!” a strigat ea, anxietatea tremurându-i vocea. „Îmi ții băiatul!”

„Doamnă Zuch, Micah este un adult. Este aici din proprie inițiativă”, a

spus Ava, ridicându-se pentru a o privi pe Regina în ochi. „Înțelegeți că atunci când cineva recunoaște că a ucis pe cineva, trebuie să știm întreaga poveste. Avem patru familii ai căror apropiați au fost uciși. Micah este prima noastră pistă solidă. Vom obține de la el fiecare gram de informație pe care îl putem obține, ca să putem afla cine a făcut asta."

Regina rămase tăcută, studiind chipul Avei, căutând minciuni. „O să fie bine?" a șoptit ea.

„Vrem să ne spună de unde știe fapte despre crime", a spus Ava. „Îl poți convinge să ne spună?"

Regina s-a așezat pe scaun, cu înfrângerea în față. „Nu, el mă urăște. Nu ascultă niciun cuvânt din ce-i spun. Nici măcar nu-l pot convinge să-și pună vasele în mașina de spălat vase. Pare să se mândrească că nu face niciodată ceea ce îi cer. E ca un joc pentru el."

„Îmi pare foarte rău", a spus Ava. În sinea ei dădea din cap. Acesta era cazul unui copil care avusese nevoie de dragoste dură cu mult timp în urmă. „Poți să-mi spui cum l-ai cunoscut pe Vance Weldon? L-a cunoscut Micah foarte bine?"

„Cred că Micah l-a întâlnit doar o dată sau de două ori. Nu avea de unde să știe că aveam o aventură."

Ai fi surprins să afli ce știu copiii tăi. Chipul văduvei lui Vance, Sharon Weldon, îi trecu prin minte Avei și își aminti că Sharon spusese în timpul interviului lor că, dacă Vance avusese aventuri, ea nu știuse. Asta era diferit de a susține că soțul ei nu avusese niciodată aventuri. O alegere subtilă a cuvintelor. Privind în urmă, Ava credea că Sharon avea suspiciuni. O cunoștea Sharon pe Regina Zuch? Îl cunoștea pe Micah?

„L-am cunoscut pe Vance la una dintre acele strângeri de fonduri pentru baschet. Genul în care jucătorii profesioniști joacă împotriva amatorilor pentru a strânge bani pentru o cauză sau alta."

„Ai cunoscut-o vreodată pe soția lui, Sharon?"

„Nu." Regina s-a uitat în altă parte. „Relația noastră nu a durat prea mult. Mi-a spus că a fost o greșeală."

Glumești?

Capitolul 24

Mason era gata să îi smulgă unghiile lui Micah Zuch. Puștiul știa cine l-a ucis pe Denny; Mason simțea asta. Dar golanul stătea acolo ca Regele Rahat de pe Insula Rahatului și dădea la o parte fiecare întrebare care i se punea. Voia mai multă atenție, așa că i-o dădeau, iar acum se bucura de ea. „Calmează-te”, a spus Ava în șoaptă. Se alăturase lui Mason în camera de vizionare pentru a-i urmări pe Euzent și Nora Hawes cum îl chestionau pe Micah. „El va ne va spune în cele din urmă cum știe el totul.”

„Ne irosește timpul”, a afirmat Mason. „Ancheta asta ar putea fi încheiată și terminată dacă ne-ar spune ce știe. Se distrează, trage de timp. Nu-i pasă că altcineva ar putea fi ucis!”

Ea i-a luat mâna și a strâns-o, păstrându-și privirea pe conversația din camera alăturată. Atingerea ei îl făcu să respire adânc și să-și relaxeze umerii.

„Unde este Zander?” a întrebat Mason, dorindu-și capul echilibrat al agentului în cameră. „De două ori Micah a întrebat unde este celălalt agent FBI. Cred că ar vorbi cu el. Trebuie să fi format un fel de relație cu tipul, chiar dacă Zander i-a spus că merge la închisoare.”

„Probabil că încă se mai uită prin dosarele lui Vance Weldon la biroul nostru”, a spus Ava. „Sper că el și Mercy găsesc ceva util.”

Mason a sperat și el.

„Micah”, l-a auzit Mason pe agentul special Euzent spunând prin difuzor. „Nu cred că tu i-ai ucis pe oamenii ăștia.”

Micah s-a uitat la perete.

„Eu cred că ai fost acolo”, a adăugat Euzent. Băiatul a rămas tăcut.

„Pe cine protejezi?” a întrebat Nora. „Trebuie să fie cineva foarte special pentru tine. Știu că nu aș mărturisi o crimă pentru nimeni. Nici măcar pentru a-mi acoperi mama.”

Micah s-a uitat la ea și a plecat privirea.

„Mama lui?” a șoptit Ava. „În niciun caz. Regina nu e genul.”

„Niciodată să nu spui niciodată”, a spus Mason.

„Știai că mama ta a fost implicată cu unul dintre bărbații care au fost

uciși?” a întrebat Nora.

Privirea lui Micah a zburat spre cea a detectivului și corpul i s-a înțepenit.

„Surpriză”, a spus Mason. Satisfacția a trecut prin el că, în sfârșit, obținuseră o reacție din partea puștiului.

„Mințiți”, a spus Micah pe un ton categoric.

„Nu, nu mințim”, l-a asigurat Nora. „Mama ta este jos. Am vorbit deja cu ea. E foarte supărată de moartea lui Vance Weldon.”

Confuzia i-a traversat fața.

Euzent îl urmărea pe Micah ca un șoim, agățându-se de fiecare cuvânt, ton și expresie facială. Mason se întreba ce se întâmplă în creierul lui.

„Cunoșteai victimele, Micah?”, a întrebat el cu o voce dezinvoltă.

„Nu.”

„Încă nu înțelegem de ce le-ai ucis.”

„Nu trebuie să știți. Eu am făcut-o. Asta e ceea ce contează.” S-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele. „Mi-e foame.”

Ava a scuturat din cap. „În niciun caz. El a mâncat mai mult decât mănânc eu într-o întreagă zi.”

„E din cauza vârstei”, a spus Mason.

„Văd că ai cauzat probleme la școală”, a spus Euzent. „Ai încercat să sperii pe toată lumea cu o bombă falsă. Ai adus o armă neîncărcată la școală. Aș spune că nu te prea pricepi să fii amenințător”.

„Asta îi va înțepa mândria”, a mormăit Mason. Micah tăcea, dar furia îi înroșise fața.

Euzent a continuat: „Pun pariu că a trebuit să treci prin multe ședințe cu psihiatri și doctori. A mai încercat cineva să te ajute?” Agentul a făcut ghilimele în timp ce rostea cuvântul „ajutor”.

„Tot timpul, la naiba”, a răbufnit Micah. „Oameni proști care îmi spun cât de greșit sunt.”

„Cine altcineva?”, a întrebat Euzent.

„Toată lumea.”

„Există vreo posibilitate ca ei să încerce sincer să ajute?”

„Nu. O fac doar ca să arate bine. Ei cred că dacă se pot preface că mă

ajută, vor câștiga puncte de la alți oameni.”

„Să câștige puncte de la ce oameni?”

Micah a ridicat din umeri. „De la mama. Șeful lor.”

„Bărbații încearcă să arate bine pentru mama ta fiind drăguți cu tine?” A întrebat Nora.

„Tot timpul. Mai ales când eram mai tânăr. Erau atât de evidenți. Veneau la mine sub pretextul că sunt prietenii mei... încercând să-mi ofere *un model masculin pozitiv*, dar voiau doar să se apropie de mama.” Disprețul îi curgea din cuvinte.

Mason se holba. *Un model masculin pozitiv?* „Sfinte Sisoe”, a spus Mason. „Îi poți trimite mesaj Norei?”

„Da.” Ava și-a scos telefonul.

„Spune-i să întrebe dacă Micah a fost în programul Cops 4 Kidz.”

Mason a privit cum Nora își verifica telefonul. I-a arătat ecranul lui Euzent, care a dat din cap.

„Unii dintre bărbații care s-au împrietenit cu tine erau din programul Cops 4 Kidz?” a întrebat Euzent.

Micah nu a răspuns și și-a târât picioarele sub masă.

„Pe cine ai cunoscut prin acel program?” Euzent s-a aplecat în față, cu privirea fixată pe chipul lui Micah. „Ai spus că nu cunoști niciuna dintre victime. Vrei să-ți schimbi răspunsul în privința asta?”

„Nu-i cunoșteam pe acei tipi”, a spus el ferm.

„Pe niciunul dintre ei?”

„N-am auzit niciodată de ei înainte să-i omor.”

„Au fost ei mentorii lui?” A spus Ava entuziasmată. „Și el crede că nu putem verifica asta?”

„Verificați cu Henry. Are grijă de Regina jos, nu? Spune-i să o întrebe dacă Micah a fost în program.”

„Ea ne-a spus că l-a întâlnit pe Vance Weldon la o strângere de fonduri. Nu am întrebat niciodată cine a fost gazda strângerii de fonduri”, mormăi Ava în timp ce bătea un alt text.

Mason s-a gândit la zecile de evenimente Cops 4 Kidz la care participase.

Meciuri de baschet, licitații, petreceri oficiale. Fusese mândru să fie voluntar pentru organizație; făcea treabă bună în comunitate și dădea rezultate. Încă păstra legătura cu unii dintre băieții - acum bărbați - pe care îi îndrumase atunci când nu avuseseră o figură paternă în viața lor.

Tinerii nu erau nici pe străzi, nici în închisoare. Unii dintre copiii pe care îi văzuse trecând prin program aveau un număr uimitor de greșeli împotriva lor și niciun fel de mentorat nu îi putea ajuta, dar Mason încă se străduia să ofere ceea ce putea. Să facă parte din consiliul de administrație al organizației nu era la fel de satisfăcător, dar simțea că ajută.

„Henry spune că Micah a fost în programul de mentorat. Dar Regina spune că nu a fost mentorat de polițiștii care au fost uciși", a spus Ava. „La naiba. De ce nu se leagă toate astea?"

Telefonul ei a bâzâit din nou. „Spune că Regina nu-și amintește numele bărbaților care *au fost* mentorii lui Micah. Îl voi suna pe director să aflu cine a lucrat cu el", a spus Ava.

Am găsit ceva aici.

Dar Mason nu reușea să lege punctele.

***

O jumătate de oră mai târziu, Ava încă nu primise niciun răspuns de la directorul Cops 4 Kidz. Mason se plimba prin camera grupului de lucru în timp ce Ava îl interoga pe Micah Zuch. Mason se întreba dacă ar trebui să meargă să bată la ușa lui Scott Heuser.

Telefonul lui a sunat. „Callahan", a răspuns el.

„Detectiv Callahan, sunt Jolene Kersey."

Mason s-a recentrat brusc la vocea medicului lui Jayne și toate gândurile despre Micah Zuch i-au ieșit din cap. „Ce s-a întâmplat? Ce a făcut?"

„Ava este cu tine?", a întrebat doctorița ezitant.

„Nu în acest moment. Trebuie să o chem?"

„Nu, nu încă." A făcut o pauză, iar ritmul cardiac al lui Mason s-a triplat.

„Ce s-a întâmplat cu Jayne?”, a întrebat el, ținându-și respirația. Nodurile i s-au albit în timp ce își strângea telefonul și s-a bucurat că era singura persoană din cameră.

„Nu știm”, a spus Dr. Kersey. „A dispărut.”

„Ce?” Ușurarea și îngrijorarea îl cuprinseră simultan. În fiecare zi se aștepta la un telefon în care i se spunea că geamăna Avei se sinucisese. Sau a incendiat centrul de reabilitare. Știa că Ava aștepta același telefon și că îl așteptase aproape toată viața ei.

Un telefon care spunea că Jayne era pur și simplu dispărută era o ușurare.

„Tocmai am făcut verificarea de seară. Rezidenții trebuiau să fie în camerele lor până acum. Jayne nu este de găsit nicăieri. Am căutat în toate clădirile.”

„Ați verificat camerele celorlalți rezidenți să vedeți dacă se ascunde?” Suspiciunea i-a crescut în stomac.

„Da.” Tonul doctorului Kersey părea ușor vinovat.

„Mai lipsește vreun rezident?”

Dr. Kersey a suspinat. „Da, a dispărut și un rezident de sex masculin. Tocmai am vorbit la telefon cu familia lui.”

Știam eu. Creierul i se învârtea. Să-i spună Avei acum? Sau să aștepte ca centrul de reabilitare să mai caute?

„Îmi pare rău, detectiv Callahan. Nu știu cum s-a întâmplat asta.”

Mason știa.

„Celălalt rezident dispărut este cel la care s-a referit Jayne în ultima ei scrisoare către Ava? Cel despre care am vorbit cu tine?”, a întrebat el.

„Da”, a spus doctorul cu reținere. „Am fost cu ochii pe ei. Unii dintre ceilalți angajați își exprimaseră aceleași îngrijorări despre Jayne și Brady.”

„Brady?”

„Numele lui este Brady Shurr. Am anunțat poliția că au dispărut.”

„Amândoi sunt adulți. Mă îndoiesc că poliția a fost foarte interesată.”

„E adevărat. Dar avem o politică de urmat și notificarea poliției după o căutare amănunțită este primul pas. Chemarea familiei este al doilea.”

Mason a vrut să-i spună să-și scoată bățul din fund. Dacă Dr. Kersey ar

fi ascultat când el și celălalt terapeut o avertizaseră în legătură cu Jayne și noua ei obsesie, nu ar mai fi depus rapoarte din cauza *politicii* lor.

„Shurr”, repetă el. „Ca în reprezentanțele auto Shurr?”

„Da, asta e familia lui.”

El și-a amintit că Heidi Lain îi spusese că omul provenea dintr-o familie cu bani. Nu exagerase. Dealerii Shurr dominaseră zona metropolitană Portland timp de decenii.

Jayne știa cum să adulmece banii. „Brady Shurr este căsătorit, nu?”

„Da”, a spus doctorul pe un ton dezamăgit.

Mason se întreba cât ar mai fi rămas din acel bărbat după ce Jayne l-ar fi folosit și l-ar fi aruncat deoparte. Dacă soția lui Brady avea o jumătate de creier, ea depusese deja actele de divorț.

O va contacta Jayne pe Ava?

Mason a tras aer în piept când și-a amintit că activase sistemul de securitate al casei sale înainte să plece în dimineața aceea. Dacă Jayne și noul ei iubit se hotărau să intre prin efracție, aveau parte de o alarmă asurzitoare. Presupunând că Jayne știa unde locuiesc. Din câte știa el, Ava nu-i spusese niciodată geamănului ei că se mutaseră. Din motive întemeiate.

„Sper că asta nu vă influențează părerea despre munca pe care o facem aici, dle detectiv. Noi lucrăm foarte...”

„Glumești?” Mason a mușcat înapoi cuvintele dure. „Ai lăsat un pacient să iasă! Doi pacienți. Doi oameni care nu au de ce să se plimbe în public acum. Nu cunosc situația lui Brady Shurr, dar dacă Jayne a reușit să-l manipuleze, este instabil emoțional, iar partea cea mai rea este că *te-am avertizat!* Personalul tău te-a avertizat!”

„Familia lui Brady Shurr ar aprecia...”

El râse. Dr. Kersey tocmai își pierduse ultima fărâmă de respect pe care o mai avusese pentru ea. Prioritatea ei era pacientul ei bogat. Se întreba dacă familia Shurr plătea mai mult pentru tratamentul lui Brady decât Ava pentru cel al lui Jayne. Nu erau banii Avei la fel de verzi?

„Simți puțină căldură din partea familiei Shurr?” a întrebat Mason, furia lui crescând. „Îmi imaginez că e destul de important să rămâi în grațiile lor.

Am auzit că produc o linie destul de mare de dependenți de droguri. Probabil că te-au ajutat să rămâi în afaceri ani de zile. Ce părere au despre acest accident?"

„Ei știu că nu a fost vina noastră că Jayne-"

„De ce nu sunt surprins că ați dat toată vina pe Jayne?"

Nu este numai vina lui Jayne?

El a continuat. „Jayne nu are resurse financiare în acest moment. Vor avea nevoie de un loc unde să meargă. Cine din acest cuplu crezi că are acces la bani? Pentru că eu știu că nu e Jayne." Vinovăția îl împungea. *Știa* că Jayne orchestrase cel puțin 90 la sută din evadare; era exact tipul de mișcare pe care l-ar fi făcut. Dar Dr. Kersey îl enerva cu atitudinea ei. „Am un prieten bun care este reporter de investigații la *Oregonian.* Poți fi sigură că vei primi câteva telefoane de la el în legătură cu dosarul tău de la centrul de tratament. A mai scăpat cineva de-a lungul anilor? Unii clienți plătesc mai mult decât alții?"

Tocmai i-am spus că Michael Brody că este un prieten bun? Își trase răsuflarea și încercă să se scuture de aura roșie care îi întunecase vederea. *Jayne mă afectează și ea nici măcar nu e aici.*

A numărat până la zece. „Ce faceți pentru a-i găsi?" a întrebat el cu o voce mai calmă.

„Politica noastră este să contactăm familia și poliția", a izbucnit doctorul Kersey. „Nu ni se cere să facem nimic în afară de asta. Da, suntem foarte îngrijorați pentru siguranța lor, dar nu ne putem permite să angajăm o forță de securitate privată pentru a vâna oameni care nu vor să fie găsiți."

„Așa că stați și așteptați."

„Exact. Cum ai spus, sunt adulți."

„Adulți care ți-au fost încredințați, doctore."

„Îmi pare rău că v-am dezamăgit, dle detectiv. Sper că-i veți transmite regretele mele Avei. Să sperăm că Jayne și Brady vor apărea în curând." A încheiat convorbirea.

Mason s-a uitat pe fereastră și a coborât la luminile de pe stradă. Ce se va întâmpla acum?

Ce-i va face asta Avei?

Capitolul 25

Ava i-a studiat fața lui Mason.

Jayne lipsește?

S-a uitat în adâncul ei, căutând, așteptând alarma. Și și-a dat seama că nu-i pasă.

E sora mea.

Îngrijorarea și grija străluceau în ochii lui Mason, iar ea s-a întrebat ce a văzut el pe fața ei.

O luase deoparte după interviul inutil cu Micah Zuch, o dusese într-o cameră liniștită și îi dăduse vestea de la medicul lui Jayne.

A dispărut. Un alt bărbat. Poliția a fost anunțată.

Cuvintele se învârteau în capul ei. Jayne nu era moartă. Moartea ei ar fi putut fi singurul lucru care i-ar fi smuls Ava emoție față de geamăna ei. Își formase cruste groase și cicatrici pentru a-și proteja inima de următorul eveniment al lui Jayne. Și iată-l. Apărarea ei o protejase și ea nu simțea... nimic.

„Îți amintești dacă am pus alarma când am plecat de acasă în dimineața asta?" șopti ea.

Amuzamentul i-a traversat fața. „Primul lucru la care m-am gândit și eu. Da, am setat-o."

„Este bine", a afirmat Ava, încă șocată de calmul din pieptul ei.

„Așa este", a liniștit-o el. „Nimeni nu a raportat nimic. Ea a fugit cu cineva cu mulți bani, așa că îmi imaginez că are un acoperiș solid deasupra capului în seara asta. Posibil unul mai frumos decât al nostru."

„Era și timpul să întâlnească pe cineva cu bani *adevărați*."

Mason a clipit și apoi a tușit un râs. „Nu aveam de gând să spun asta."

„Sunt o persoană oribilă că nu-mi pasă?" a întrebat Ava. Lipsa ei de reacție emoțională a deranjat-o. Sunt distrusă? *Am ucis partea din mine căreia îi pasă?*

„Doamne, nu. Te-a călcat în picioare. Nu se află în niciun pericol imediat, din câte știm noi, așa că reacția ta mi se pare normală."

Nu părea să fie condescendent cu ea; părea să creadă ceea ce spunea.

Ea respiră adânc, dând din cap, încercând să se convingă că nu evoluase într-un sociopat fără conștiință. *Și acum ce?* Își trecu creierul pe modul investigator. „Ar trebui să ajungem la familia lui Brady Shurr?”

„Asta depinde de tine. Crezi că vor dori să audă de la tine?”

„Bună întrebare. Pe de o parte, suntem în aplicarea legii și că ar putea fi de confort pentru ei. Pe de altă parte, nu cred că vor fi fericiți să audă că Brady a fost următorul dintr-un lung șir de bărbați pe care Jayne i-a folosit pentru propriul ei amuzament.”

„Mă tem că se vor aștepta ca noi să-i găsim.”

Ava a scuturat din cap. „Nu am nicio idee unde s-ar duce. Nu avem timp de pierdut cu un cuplu de adulți care au luat propria decizie stupidă. Trebuie să ne concentrăm pe cazul de față.”

Nu sunt câtuși de puțin îngrijorată de Jayne?

Nu.

„Știe să-și poarte singură de grijă”, a spus Ava, pentru binele ei și al lui Mason. „Are probleme, dar a reușit să supraviețuiască atât de mult.”

„Cu greu.”

El a privit-o cu atenție, iar ea și-a înfruntat dorința de a-l asigura că nu era pe cale să cedeze. Departe de asta. Era nervoasă și se simțea bine.

„Sper să nu mai ia și alte decizii proaste”, a mormăit Ava.

Mason a ridicat o sprânceană la ea. „Nu sunt deciziile proaste un dat cu ea?”

„Ai dreptate. Așa este. Când gaura ei devine prea adâncă, ea va apărea, având nevoie de ceva de la mine.”

Te rog să stai departe de droguri, Jayne. Nu te pot ajuta acolo.

Telefonul ei a sunat. Ava nu recunoscu numărul.

„Mă duc să vorbesc cu Nora”, a spus Mason în timp ce se uita la telefon. „Mă întorc într-un minut.” A ieșit din cameră.

„Agent special McLane.”

„Sunt Mercy Kilpatrick, Zander mi-a sugerat să vă sun.”

Ușurarea a cuprins-o pe Ava. „Desigur, Mercy. Ce ați aflat voi doi despre Vance Weldon?” Ea a reținut informația despre Regina Zuch, dorind să audă

mai întâi informațiile agentului special Kilpatrick.

„M-am uitat atent cu cine s-a intersectat Weldon în cazurile sale de cazuri de terorism intern și să văd dacă vreunul dintre ceilalți ofițeri care fuseseră uciși fusese implicat într-un fel sau altul în investigații. Nu am reușit să găsesc nimic. Cea mai mare parte a activității lui Weldon a implicat suspecți din centrul și estul Oregonului, iar sprijinul nostru extern a venit de la ofițerii din acele regiuni."

„Ați găsit *ceva* care ar putea fi util în cazul nostru?" a întrebat Ava, ajungând la miezul conversației lor.

„Nu prea." Mercy a suspinat. „Vance nu raportase nicio problemă cu suspecții și nici nu fusese îngrijorat în vreun fel pentru siguranța sa."

Ava i-a povestit despre aventura Reginei Zuch cu Weldon.

„Ei bine acum. Nu-i așa că e interesant?" Ava a auzit-o bătând pe tastele computerului în fundal. „Lasă-mă să văd ce avem despre ea."

„Micah Zuch încă nu ne-a spus cum știe toate aceste informații exacte. Bănuim că protejează pe cineva. Ne-am gândit la mama lui, dar eu nu o văd", a spus Ava, sperând că nu se înșela. Își lăsă creierul să călătorească din nou pe acea cale. *Ar putea fi implicată Regina și fiul ei să încerce să o țină departe de închisoare?*

Părul lung găsit pe două dintre cadavre.

Părul era închis la culoare, dar Regina își colorase clar părul într-un blond strălucitor. „Nu am nimic despre Regina Zuch", a spus Mercy cu o voce dezamăgită. „Numele ei nu apare în niciunul dintre cazurile lui Vance sau de altă natură."

„Întreabă-l pe Zander ce crede despre aventura ei cu Weldon", a sugerat Ava.

„El nu e aici."

„Oh. Am crezut că ți-a spus să suni."

„A făcut-o când mi-a cerut să sap în cazurile lui Vance Weldon. A vrut să ai imediat orice informație pe care am găsit-o. Îmi pare rău că nu am..."

„Așteaptă." Ava a înghețat. „El nu este cu tine? Am crezut că voi doi ați lucrat împreună în seara asta."

„Nu, nu l-am mai văzut pe Zander din după-amiaza asta. I-am lăsat mesaje să mă sune, dar am presupus că era ocupat cu forța operativă.”

Creierul Avei se învârtea în confuzie. „O să mă duc la el acasă. E la cinci minute distanță. Poate că lucrează la ceva de acolo, iar eu am înțeles greșit unde a spus că va fi.”

„Asta nu sună ca el.”

„Sunt de acord. Dar părea epuizat în dimineața asta. A spus că nu a dormit noaptea trecută”, a spus Ava. „N-aș fi surprinsă dacă pur și simplu s-a prăbușit.”

„Ne întâlnim acolo”, a spus Mercy. „Voi doi lucrați la un caz în care polițiștii sunt uciși. Sunt sigură că Zander este bine, dar nu ar trebui să mergi singură. Voi pleca în două minute.”

Ava a încheiat convorbirea cu agentul îngrijorat și s-a uitat la ceas. La ora asta din noapte, putea ajunge la casa lui Zander și să se întoarcă în mai puțin de cincisprezece minute. Nimeni nu ar fi observat că plecase.

***

Ava a parcat la bordură și s-a uitat la casa întunecată. Mașina lui Zander era pe alee, iar ea a scos un oftat ușurat. *Am avut dreptate. E doar epuizat.* S-a supărat puțin pentru că nu a vorbit cu ea sau cu Mercy, dar știa că Mason putea să doarmă optsprezece ore la rând când era epuizat de un caz. O alarmă de incendiu nu l-ar fi deranjat, darămite sunetul telefonului.

Le spusese lui Mason și Nora că va trece pe la casa lui Zander. Mason se oferise să vină cu ea, dar ea refuzase. „Mă voi întoarce curând și Mercy Kilpatrick va fi și ea acolo.”

A așteptat-o câteva minute pe Mercy, dar nerăbdarea a pus stăpânire pe ea și a decis să bată la ușă. A mers cu grijă pe cărarea întunecată până la ușa lui din față. Nu erau decorațiuni de Halloween. Spre deosebire de toate celelalte case de pe strada lui, ai căror locuitori păreau să privească decorațiunile ca pe o competiție. Cartierul era plat și ușor de străbătut, iar casele erau apropiate.

Probabil că era plin de copii în timpul Halloween-ului. Era un cartier ideal pentru „trick-or- treating”, deoarece multe case puteau fi acoperite într-un timp scurt. Proprietate de primă mână pentru o cantitate mare de bomboane, prioritatea oricărui copil de Halloween. Când era copil, era exact ceea ce și-ar fi dorit atunci când alegea un cartier pentru colindat. Locuise întotdeauna într-un apartament cu mama și sora ei, așa că mergeau la subdiviziuni pentru a face „colind sau dulciuri”. Ava memorase care erau cele mai bune. Fără dealuri, fără scări lungi până la ușile din față și tone de copii.

Cartierul lui Zander avea o notă mare în cartea ei. Se întreba dacă el era singurul bărbat singur de pe stradă.

Își stinge lumina de pe verandă de Halloween? Îi avertizează pe copii să nu bată la ușă?

Ea spera că nu. În casele acelea se aflau oameni singuri și irascibili. Observând că era ora unsprezece seara, a tresărit când a apăsat pe sonerie. Asculta cu atentie orice sunet de miscare din interior si a asteptat.

A apăsat-o din nou, trăgând aer în piept și privindu-l cum plutește în aerul rece al nopții.

Și a așteptat.

S-a întors și s-a uitat în josul străzii, sperând să vadă farurile mașinii lui Mercy. Era liniște.

Și dacă Zander este o victimă?

Adrenalina îi crescu, atinse arma de lângă ea și păși pe lângă ușă.

Un pas a răsunat înăuntru.

„Zander?”, a strigat ea.

Un blestem a răsunat prin ușă. Recunoscându-i vocea, ea a tras aer în piept și s-a simțit ușurată că nu scosese arma.

„Zander? Nu mi-ai răspuns la mesaje. Am vrut doar să văd ce faci.” Se auzi un clic când el răsuci încuietoarea, iar ea expiră. În sfârșit.

El a deschis ușa, iar ea a oftat când mirosul de alcool a umplut aerul. Și-a fluturat o mână în fața feței. „Iisuse Hristoase! Ce faci?”

El purta pantaloni largi de pijama și un tricou fără mâneci. Nu-i putea vedea fața.

„Aprinde lumina”, a spus ea brusc.

„Ava . . .”

„Aprinde-o.” Ea a băgat mâna în casă, în jurul tocul ușii, și a pipăit după un întrerupător. „Oh, Doamne.”

El s-a întors în fața luminii, dar nu înainte ca ea să-i vadă ochii și nasul roșii și umflați.

„Ești bolnav?” a întrebat ea, știind că nu era cazul. Nimeni nu face baie în vodcă când e bolnav.

A pășit în casă, forțându-l să se retragă, și a aprins mai multe lumini. „Ce se întâmplă? De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Mercy a spus că nu i-ai răspuns nici la ale ei. Credeam că lucrezi cu ea astăzi?”

El nu a vrut să o privească în ochi. S-a întors și a plecat. Ea l-a urmat în timp ce el se îndrepta spre bucătăria lui. Mai fusese la el acasă și cu alte ocazii ca să-l ia, dar nu trecuse niciodată mai departe de ușă. Aceasta era la fel de îngrijită cum se aștepta, dar foarte simplă. Bucătăria era din stejarul pal care fusese atât de popular cu decenii în urmă, dar părea organizată și curată. Cu excepția sticlei goale de vodcă de pe tejghea și a cutiei goale de suc de portocale.

Ava se holba. Vodca cu suc de portocale era una dintre preferatele lui Jayne. Priveliștea familiară i-a trimis anxietatea prin creier.

„De ce bei?”, a întrebat ea.

El nu a răspuns în timp ce răsucea capacul unei noi sticle de vodcă. S-a auzit un pocnet puternic când sigiliul s-a rupt, iar mâna lui a tremurat când a turnat lichidul într-un pahar.

„Pot să-ți aduc niște gheață?” s-a oferit Ava.

El i-a ignorat ironiile și a deschis congelatorul, săpând în gheață cu mâna goală și aruncând o mână plină în pahar. Vodca s-a împrăștiat pe margine. L-a ridicat și i-a ținut privirea deasupra marginii în timp ce bea.

„Ai rămas fără suc de portocale?”

„Nu am nevoie de el”, a mormăit el.

„De ce nu m-ai sunat înapoi?”

„De ce ești în casa mea?”

Ea și-a mușcat buza și și-a coborât vocea. „Am fost îngrijorată pentru tine. Mai mulți oameni sunt îngrijorați. Nu-ți stă în fire să nu răspunzi la telefoane.”

El a mai băut un pahar, tot uitându-se la ea cu ochii înroșiți. Ea i-a întors privirea. *Suferă.*

„N-ar fi trebuit să vin.”

„Ai dreptate.”

Vrea să mă enervez pe el. „Ce se întâmplă, Zander? Am venit aici pentru că-mi pasă de tine.”

S-a uitat în altă parte.

„Știi că mi-a trecut prin cap că s-ar putea să te găsesc înjunghiat în *nenorocitul tău de perete*?”

Privirea lui a zburat înapoi la a ei.

Acum i-am captat atenția.

„E adevărat. Te-ai întunecat de când ofițerii mor. Ce ar fi trebuit să cred?”

„Îmi pare rău. Nu m-am gândit”, a mormăit el. A așezat paharul pe tejghea cu un zgomot puternic și și-a șters nasul cu dosul palmei.

„Nu, nu te-ai gândit.” Ea l-a apucat de mână și l-a tras la masa din sufragerie. „Stai jos. Spune-mi ce s-a întâmplat.” Ea l-a împins într-un scaun și l-a luat pe cel de lângă el, acordându-i toată atenția ei.

„Nu s-a întâmplat nimic.”

„Ba da, s-a întâmplat ceva. Asta nu ești tu. Tu nu te îmbeți și nu-ți eviți colegii. *Ce s-a întâmplat azi?”*

„E data ... e data mea.” Se holba la mâinile de pe masă.

Mâine era Halloween. Treizeci de octombrie nu însemna nimic pentru ea. „Nu știu ce vrei să spui”, a spus ea încet. „Ce se întâmplă pe treizeci de octombrie?”

El și-a ridicat încet privirea pentru a o întâlni pe a ei, cu ochii roșii și umezi. „Soția mea a murit pe treizeci de octombrie. Copilul nostru, de asemenea. Asta e singura zi pe an în care mă las dracului să mă prăbușesc. Pot să trec peste restul anului dacă știu că am permisiunea să mă prăbușesc pe

treizeci de octombrie. Dar azi am vrut să trec peste asta doar de data asta, ca să pot lucra la caz. Nu am reușit."

Ava voia să plângă. Angoasa sa făcuse găuri în aerul din cameră.

Am țipat la el.

Și-a pus mâinile peste ale lui, pe masă. „Nu vorbești niciodată despre asta. Nu am știut." Vocea i s-a crăpat. Știa că soția lui era moartă, dar nu știa de copil. „Nu știam că aveți un copil."

„Nu aveam. Era însărcinată când a murit. Mai târziu mi-au spus că a fost o fată."

Inima i s-a frânt. „Nu mi-ai spus niciodată."

„Nu m-ai întrebat niciodată."

„Am încercat să-ți respect intimitatea. M-am gândit că dacă vrei să-mi spui, o vei face." Umerii ei au cedat. El era prietenul ei și ea îl dezamăgise.

„Sunt nedrept", a spus el. „Ai dreptate. Nu am vrut să vorbesc despre asta. Evit cu orice preț să mă gândesc la asta."

„Cum o chema pe soția ta?" a întrebat ea încet, privindu-i fața. „Nu ai spus niciodată."

„Faith. Faith Alexandra Wells." El s-a holbat la mâinile ei pe ale lui.

„Vrei să-mi spui despre asta?"

El s-a clătinat ușor în scaun, iar ea s-a întrebat dacă nu ar trebui să-l bage în pat.

„Am încercat ani de zile să rămână însărcinată", a spus el. „În cele din urmă s-a întâmplat, dar au descoperit cancerul la începutul sarcinii. Ne-au sugerat să avorteze copilul pentru a-l putea trata mai agresiv."

„Oh, Zander." Nu crezuse că inima i se poate frânge mai tare. „Ce oribil pentru voi doi."

„Eu i-am spus să o facă." El s-a uitat la Ava, cu ochii lui duri. „Ea a refuzat."

„Nimeni nu ar trebui să ia vreodată decizia asta."

„Ai perfectă dreptate." S-a uitat înapoi la bucătărie și la paharul lui de pe tejghea. „Am nevoie de băutura mea."

„Imediat", a spus Ava. „Ce s-a întâmplat?"

„A refuzat să avorteze și a murit.”

„Ar fi supraviețuit dacă ar fi renunțat la copil?”

El părea să se micșoreze. „Probabil că nu. Cancerul ei invadase mai multe organe până când l-au descoperit. Era în stadiul patru. Au spus că tratamentul i-ar putea prelungi puțin viața.”

„Și asta nu a fost suficient pentru ea”, a spus Ava, înțelegând decizia oribilă pe care o luase soția lui. „Urma să moară, indiferent de situație.”

„Am fi putut avea mai mult timp”, a spus Zander urgent. „Poate că s-ar fi putut găsi un nou tratament în acele luni suplimentare, poate că am fi putut merge în altă parte, unde medicamentele nu trebuiau să treacă prin încercări și aprobări.” Cuvintele i s-au amestecat, iar bărbia i-a căzut la piept.

„Îmi pare atât de rău, Zander.” Nu-l văzuse niciodată atât de înfrânt. El a întotdeauna a fost stânca liniștită. De încredere. Statornic. Impulsiv. Când ea avea nevoie de ceva, nu ezita niciodată să ceară. El a fost întotdeauna alături de ea.

„Nu a știut niciodată că e o fată”, a șoptit el.

„Oh, *ea știe*, Zander. Știe.”

„Ne-am înțeles asupra numelui Zachery pentru băiat și Fiona pentru fată. Mă gândesc la fiica mea în fiecare zi. Ar fi arătat ca Faith?” Ochii lui o implorau să fie de acord.

„Fără îndoială.”

„Trebuie să scot pozele lui Faith pentru a-mi aminti cum arăta când era sănătoasă. În ultimele săptămâni petrecute la spital, nu arăta ca ea însăși, iar acele imagini mi s-au întipărit în minte. Era umflată peste tot, o caricatură oribilă a femeii frumoase care a fost.” El și-a acoperit ochii. „Memoria mea despre ea se estompează. Uneori, când sunt la muncă, încerc să-mi amintesc culoarea exactă a părului ei și nu pot. Mă urăsc pentru asta... O uit și ea nu merită asta. Ieri nu mi-am putut aminti ce culoare aveau ochii ei.”

„Cât timp a trecut?”

„Opt ani.”

„M-aș aștepta ca amintirile să se fi estompat un pic, Zander. Dar atâta timp cât ai fotografiile ei, nu trebuie să te bazezi pe memoria ta.”

„Dar eu îmi amintesc totul! De ce nu pot să-mi amintesc femeia care era în loc de oribilul corp bolnav care era la sfârșit?”

Ava a bâjbâit după un răspuns. „Nu știu.” Vina a cuprins-o. „Îmi pare rău că te-am tot presat să accepți întâlniri, Zander. Nu știam că nu ești pregătit.”

El a fluturat o mână nesigură în aer. „Am avut întâlniri.”

„Oh.” Ava s-a încruntat. „Păreai atât de reticent. Întotdeauna am presupus că era din cauza lui Faith.”

„Știu că nu voia să fiu singur. Ea mi-a spus asta. Știa că urma să moară, Ava. M-a făcut să-i promit că voi căuta pe cineva care să mă facă să mă simt în viață.” Și-a întors privirea timid. „Am refuzat toate sugestiile tale pentru că... ei bine... pentru că veneau de la tine”, a terminat el liniștit.

Ea s-a tras înapoi, înțepată. „Nu crezi că sunt un bun judecător de caractere? Nu ți-aș înscena...”

„Nu e vorba de asta”, a afirmat el, întâlnindu-i privirea. „E pentru că am vrut să fii tu.”

Ea a înghețat, simțindu-și inima bătându-i în piept. O mică parte din ea știa, dar ca el să spună asta în față când era clar prea târziu...

El i-a prins mâinile. „Nu fugi.”

„Nu fug.”

„Ba da, fugi. Simt că te tragi înapoi. Am stricat totul, nu-i așa?”

„Nu. Nimic nu s-a schimbat.”

„Mă minți.”

Sângele îi pulsa în urechi. „Nu te mint. Știam... într-un fel, cred. Cred că am ales să ignor asta. Chiar și Mason știa... a fost de acord cu asta.”

„Ce?”

„Mason te place. Știa că nu te vei da la mine pentru că îi vei respecta prietenia.”

Zander s-a uitat în altă parte. „Are dreptate.”

„Ești încă prietenul meu, Zander... oh, Doamne. Te-a deranjat discuția de zilele trecute despre locul nunții?” El avea încă o mână pe mâinile ei. Ea a tras, dar el nu i-a dat drumul.

„Da”, a spus el simplu. „E din ce în ce mai aproape. Înainte era întotdea-

una o șansă ca voi doi să nu rezistați. Dar acum pot vedea că ești făcută pentru el. Nu pentru mine."

„Așa este", a spus ea încet. „Îl iubesc cum nu am mai simțit până acum. El este o parte din mine. Bănuiesc că știi despre ce sentiment vorbesc."

„Știu." El s-a uitat la masă.

„Poți trăi cu această relație?"

„Nu am de ales."

„Vrei să renunți la cazul nostru? Ar face-o mai ușoară?"

El s-a uitat din nou la ea, ținându-i privirea pentru mult timp. „Nu și nu. Nu vreau să pierd ceea ce avem."

„Nici eu."

Soneria de la ușa lui a bubuit. „E Mercy Kilpatrick."

El și-a frecat ceafa. „Iisuse. Câți oameni mai vin?"

„Doar ea. Amândouă eram îngrijorate pentru tine. Ai noroc că nu am trimis mai întâi o echipă de mașini de patrulare. Probabil că ar fi trebuit."

Și-a împins scaunul înapoi. „Trimite-o acasă. Eu mă duc la culcare." S-a uitat la sticla de vodcă proaspăt desfăcută. „Am terminat cu asta. Ia-o cu tine, vrei? Și dimineață voi fi la muncă. Ca nou."

„Mulțumesc că mi-ai spus despre Faith și Fiona, Zander." Soneria a sunat din nou.

„Poți să te ocupi de Mercy? Nu vreau să mai văd pe nimeni în seara asta." El s-a îndreptat spre scările lui.

Umerii lui căzuți o îngrijorară și se hotărî să-l șocheze. „Mercy nu este singură?", l-a împins ea.

El s-a oprit și s-a întors să o privească, făcându-și maxilarul să cadă. Apoi i-a zărit zâmbetul mic și a înjurat în sinea lui. „Du-te dracului, McLane." Și-a continuat mersul nesigur spre scările lui.

Ea l-a privit cum pleacă, mulțumită că obținuse o reacție din partea lui, dar pregătită să se grăbească dacă el nu reușea să urce scările. El a pășit cu grijă până sus, iar ea s-a dus să răspundă la ușă. Cel puțin îl văzuse zâmbind când își dăduse seama că glumea despre celălalt agent.

Dar nu avea să uite niciodată durerea adâncă din ochii lui când rostise

numele fiicei sale.

Capitolul 26

A derulat site-ul postului local de știri, căutând informații noi despre uciderea polițiștilor. Seara trecută fusese la limită; o dăduse în bară. Nu se așteptase ca Lucien Fujioka să riposteze.

Îi incapacitase pe fiecare înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Din fericire, fusese înarmat. Fusese înarmat și pentru celelalte întâlniri, dar niciodată nu a trebuit să tragă cu arma. Fujioka aproape că reușise să se impună.

A pus masca pe podeaua bucătăriei când Fujioka ieșise din cameră. Confuz, Fujioka ridicase masca când se întorsese. Podeaua a scârțâit când el a păși în balans cu bâta. Fujioka l-a auzit și s-a întors. Bâta nu l-a atins complet și Fujioka s-a năpustit asupra lui. Se luptaseră. Îl pusese la pământ pe polițistul ușor amețit și trăsese.

Sunetul a fost asurzitor.

El a fugit, lăsând masca încă în mâna lui Fujioka.

O reclamă a apărut pe site-ul postului de știri și el a oprit volumul. Nu avea s-o mai dea în bară așa.

Lista lui mai avea un nume.

Ultima persoană care îi smulsese inima.

În timp ce defila, un nume familiar a sărit de pe ecran. Micah Zuch. Își trase răsuflarea și citi rapid articolul. Și apoi îl citi din nou.

De ce este acel golan o persoană de interes în acest caz?

Îl cunoștea pe Micah. Îl cunoștea pe Micah foarte bine.

De nenumărate ori văzuse ecouri ale sale în băiat. Viețile lor aveau prea multe asemănări și paralele. Încercase să îi ușureze calea băiatului, să compenseze ceea ce îi lipsea lui. Să-l protejeze de ceea ce știa el că va urma.

A citit articolul a treia oară, căutând subtextul. Scria că poliția nu-l consi-

dera pe Micah un suspect - ceea ce nu trebuia - dar că informațiile pe care el le adusese poliției îi făcuseră să-și îndrepte eforturile într-o altă direcție.

Ce direcție?

Cum ar fi putut Micah să știe *ceva* despre acele morți?

Își scoase telefonul și își sună un prieten. „Hei, Steve. Tocmai am citit despre tânărul pe care îl reține pentru uciderea polițiștilor. Trebuie să fiți ușurați că au prins pe cineva."

În mod previzibil, polițistul l-a pus la curent cu faptul că nu credeau că Micah Zuch era criminalul.

„Cred că am înțeles greșit. Atunci de ce îl reține?", a insistat el.

Următoarele câteva fraze ale polițistului l-au înfrigurat până la os.

„Ei bine, sper să fie o pistă bună și să-l prindeți pe ticălos." A încheiat convorbirea și a rămas nemișcat, uitându-se la ecranul computerului său.

De ce a mărturisit Micah crimele? Cum ar fi putut să știe exact ce purtau victimele?

Șirul gândurilor lui a luat-o într-un milion de direcții. „Poate că știe pe cineva care a avut acces la documentația de la locul crimei", mormăi el cu voce tare. Dar departamente diferite de aplicare a legii s-au ocupat de colectarea probelor în fiecare caz. Putea să înțeleagă că Micah avea un prieten într-un departament, dar nu în patru dintre ele.

Rămânea o singură opțiune. Micah îl urmărise.

Își trânti laptopul și se ridică de pe scaun, plimbându-se prin sufragerie. Crezuse că fusese atât de atent. Furia îl străbătu.

„Ticălosul ăla mic și șiret! Asta primesc eu pentru că am încercat să-l ajut?" S-a întors și și-a trântit pumnul în perete, lăsând o amprentă în gips-carton. „La naiba!" A lovit cu celălalt pumn și gipsul s-a spart. Și-a smuls mâna din perete, holbându-se la sângele care a țâșnit imediat în zgârieturile de pe dosul mâinii. Durerea i-a limpezit mintea.

Cât timp mai avea până când Micah le spunea adevărul? De ce păstrase secretul atât de mult timp?

Avea o misiune de terminat și nu avea de gând să-l lase pe ratatul ăla gotic să o strice. Mai erau douăzeci și patru de ore în cronologia lui personală.

El ar termina.

Nu-și va dezamăgi mama.

***

Douăzeci de ani în urmă.

Ea plângea în timp ce stătea cu picioarele încrucișate pe podea, lângă bradul de Crăciun. Bradul lor era neîngrijit, decorat cu șiruri de popcorn, câteva luminițe și câteva dintre jucăriile lui vechi, pe care mama lui le atârnase cu panglici. „Îmi plac aceste jucării vechi", îi spusese ea. „Îmi amintesc că nu mai ești un băiețel".

El nu credea că jucăriile de la McDonald's Happy Meals meritau să stea în bradul lor.

Mama prietenului său Jason decorase bradul lor cu un milion de șiruri de lumini albe și zeci de ornamente din sticlă care aveau toate exact aceeași nuanță de albastru. A cumpărat șiruri asortate de mărgele albastre strălucitoare. Jason a spus că un brad albastru era o prostie, dar el a crezut că era cel mai frumos brad pe care îl văzuse vreodată. Făcea ca popcornul și jucăriile lor să pară ieftine și jalnice.

Inima i s-a frânt în timp ce își privea mama plângând. În ultima vreme părea că tot ce făcea era să plângă. Erau săraci. El a înțeles asta și a știut mai bine decât să ceară să meargă să vadă filmul Scream cu prietenii lui. Filmele la teatru nu erau în bugetul lor. De asemenea, știa că nu va primi casetele video ale filmelor Evil Dead pe care le pusese pe lista de Crăciun.

Mama lui credea că filmele de groază îi vor deforma mintea. Ura ei față de ele îi sporea dorința de a le vedea.

El știa ce a zdrobit-o de data asta. A fost acel bărbat. Întotdeauna a fost un bărbat. De ce o alegeau pe mama lui pentru a o abuza? Ultimul începuse atât de bine. Fusese amabil și de ajutor și părea sincer interesat să-l ajute cu temele la matematică. Îl dusese la un meci de hochei Winterhawks.

Nu fusese niciodată la arena de gheață din centru. Era tare și rece și

imensă și plină de oameni încântați să-și încurajeze echipa. Cel mai bun dintre toate, el a văzut o luptă. Stăteau în locul potrivit când se întâmplase. Doi jucători s-au izbit de partea laterală a patinoarului, făcând plexiglasul să tremure. Oamenii din rândurile din fața lui săriseră de pe locurile lor și își bătuseră mâinile pe geam, strigând: „Bătaie, bătaie, bătaie!" Un jucător îl ținea pe celălalt în strânsoarea capului și îșI lovea pumnul în față de mai multe ori.

Sângele picurase pe gheață.

Toți prietenii lui din clasa a cincea au fost impresionați când le-a povestit a doua zi.

Bărbatul venise la ei acasă în fiecare săptămână, uneori luând cina cu ei, alteori arătându-i cum să arunce o minge de fotbal în curtea din spate. Dar apoi bărbatul se retrăsese, oferindu-se doar să-l ia și să-l ducă la McDonald's, spunând că timpul său liber era scurt.

Știa că bărbatul mințea.

Se mai întâmplase de câteva ori. Bărbații se foloseau de el pentru a se apropia de mama lui. Pe el nu-l deranja prea mult. Voia ca mama lui să găsească pe cineva care să-i aducă flori și s-o facă fericită. De fiecare dată când un bărbat începea să vină la ea acasă, ea se entuziasma. Îl invita la cină, îi făcea plăcintele cu mere speciale și petrecea o oră alegându-și hainele și machiindu-se. El știa că mama lui era încântată când îi lua mult timp să se pregătească pentru o simplă cină acasă.

Dar bărbații nu veneau niciodată pentru mult timp. De data aceasta, bărbatul sunase și spusese că nu putea să-l ducă la sala de jocuri video până târziu în ianuarie. A pretins că era ocupat la serviciu.

Știa ce înseamnă să fii refuzat când auzea așa ceva. Și mama lui știa.

S-a gândit că acest bărbat ar putea fi alesul. Săptămâna trecută stătuse până foarte târziu într-o seară, bând vin și râzând cu mama lui. Ea pregătise o cină incredibilă. O friptură cu sos și piure de cartofi cu mult unt. Erau chiar și rulouri cumpărate de la magazin. Ea nu cumpăra niciodată rulouri, spunând că sunt prea scumpe și nu sunt bune pentru el. Desertul a fost un cheesecake, iar el a mâncat două bucăți. Ea a zâmbit când i-a servit a doua bucată, iar el

a sperat că vor mânca așa în fiecare seară de acum înainte. Când se dusese la culcare, bărbatul și mama lui stăteau pe canapea, cu două sticle goale de vin pe masă lângă ei, aplecați în timp ce vorbeau. Fusese fericit când se târâse în pat, bucurându-se de sunetul râsului mamei sale din camera cealaltă. Ea nu râdea prea des. Poate că norocul lor se întorsese.

Sunetul mașinii bărbatului l-a trezit la patru dimineața, când a ieșit cu spatele din aleea lor. Zâmbea în timp ce privea luminile din spate coborând pe strada lor. Cred că îi plăcea foarte mult mamei lui să stea atât de târziu.

În următoarea săptămână și-a dat seama că bărbatul nu se mai întoarce.

„De ce îmi fac asta?", plângea ea de lângă brad.

Erau trei cadouri sub brad. Știa că unul dintre ele fusese pentru ultimul bărbat. Se va întoarce vreodată să-l ia? El știa că ea cheltuise prea mult pe cadoul bărbatului pentru că îi rămăseseră puțini bani pentru cadourile lui. Bănuia că unul dintre ele era o pijama nouă. Cea actuală i se oprea la jumătatea gambelor. Pijamalele noi nu erau ceva cu care să se laude în fața prietenilor lui. Va trebui să mintă atunci când vor spune ce au primit de Crăciun. Mama lui îi promisese că se va revanșa pentru ziua lui, în iunie.

Furia curgea prin el. Cum puteau bărbații ăștia să-i facă asta mamei lui la nesfârșit?

Alți bărbați veniseră în trecut. Îl duceau la film și, când mama lui începea să-i invite să rămână la cină, îi lăsau pe amândoi în urmă.

Trebuie să fie el. Nu era suficient de inteligent sau de atrăgător sau de talentat în sport. Bărbații îl considerau plictisitor și nevrednic de timpul lor. Probabil că mama lui știa asta, dar era prea politicoasă ca să pună vina pe umerii lui, acolo unde trebuia.

Ea și-a șters ochii și i-a zâmbit. „O să fie un Crăciun bun mâine, o să vezi. Hai să plănuim să facem prăjituri. Ne putem uita la televizor toată ziua, doar noi doi. Va fi fabulos."

El și-a forțat un zâmbet și a dat din cap nerăbdător.

Într-o zi, bărbații vor plăti pentru durerea pe care i-o provocaseră mamei sale.

Capitolul 27

O dată pe săptămână, Ava își permitea să bea o cafea cu lapte integral, dulce și siropoasă. În fiecare altă zi rămânea la cafeaua neagră. Când a împins ușa de la cafeneaua ei obișnuită, a luat o înghițitură din latte-ul ei cu condimente de dovleac și fiecare receptor nervos din gura ei a suspinat de fericire. Acum, ziua de azi se simțea ca de Halloween.

Angajații se îmbrăcaseră pentru sărbătoare. Iron Man îi luase comanda și o asistentă sexy îi făcuse latte-ul. Cumva, asta îi făcuse băutura și mai gustoasă, iar ea avea nevoie de un impuls de zahăr și cofeină după noaptea târzie. Mason rămăsese treaz cu ea, vorbind despre Zander. Ava își stăpânise lacrimile când îi povestise despre soția și copilul lui.

„Știam că soției lui i se întâmplase ceva oribil", spusese Mason. „Dar și un copil? Nu-mi pot imagina."

„Mă întreb dacă va mai vrea copii", speculase Ava. „Nu cred că are încă patruzeci de ani."

Mason a scuturat din cap. „Asta e greu de răspuns. Mă bucur că am terminat."

Inima ei a cedat la răspunsul lui. Era un subiect pe care îl abordaseră de câteva ori, iar ea fusese sigură că copiii nu erau pentru ea.

Dar acum se întreba dacă îl inducea în eroare.

O fac?

Încă nu știa.

Pierdută în gânduri, și-a ridicat privirea când doi bărbați i-au blocat calea. A înghețat când l-a recunoscut pe urmăritorul ei, David.

Și-a aruncat cafeaua și a întins mâna după arma din geantă. „Nu mișca", a ordonat ea, făcând un pas înapoi. O duzină de scenarii i s-au derulat în minte în timp ce își dădea seama că nu va reuși să scoată arma la timp. *Piciorul în coapsa lui. Cot la gât. Fugi!*

„Ava, așteaptă! Nu am vrut să te sperii", a implorat David.

„Agent special McLane", a declarat celălalt bărbat, scoțând un portofel. „Sunt detectiv particular în statul Oregon".

Ea a încremenit, uitându-se la al doilea bărbat. Era mai scund decât David și avea pielea închisă la culoare, cu părul grizonat. Ceva din limbajul trupului lui îi spunea *polițist* în cap.

„Cine ești tu?”, a întrebat ea brusc. „Amândoi?”

Bărbatul mai scund i-a întins actul de identitate. „Permisul meu este chiar acolo. Mă numesc Glen Raney și m-am retras din Departamentul de Poliție Gresham acum zece ani. David Dressler este clientul meu.”

Ea s-a uitat la permisul lui. Nu însemna nimic pentru ea; nu știa cum arată licența unui detectiv particular și chiar nu-i păsa. A studiat felul în care se purta detectivul particular și a crezut că făcuse parte din forțele de ordine. S-a uitat la David, ai cărui ochi o implorau să nu fugă.

David Dressler. Nu te cunosc de la Adam.

„De ce mă urmărești?”, a cerut ea.

Umerii lui David s-au prăbușit. „N-ar fi trebuit să mă apropii de tine atât de des. Nu m-am putut abține”.

„Nu-ți ajuți situația. Începe să vorbești.”

David s-a uitat la detectivul particular, care a ridicat din umeri. „Asta e ceea ce ai vrut, nu?” i-a spus Glen lui David. „Asta e șansa ta.” El s-a aplecat și a luat ceașca de cafea pe care o scăpase Ava și a aruncat mizeria picurată la gunoi.

„O căutăm pe Jayne”, a început David.

„Știam eu. Îți datorează bani, nu-i așa?” Furia a ars în ea. „Nu are niciun ban și lătrați la copacul greșit dacă credeți că veți obține ceva de la mine. Abia știu cine este.” Fața lui David a căzut, iar ea a fost mulțumită. Putea să se ducă dracului pentru că o neliniștea. „Oricine îi împrumută bani trebuie să fie examinat la cap,” le-a spus ea bărbaților. „Credeți-mă. Am fost acolo.”

David s-a uitat la ea, iar ea a văzut durerea radiind din privirea lui.

„Ce ți-a făcut?” a șoptit ea.

Dacă i s-a frânt inima. . .

Iisuse, Jayne. Dezgustul trecu prin ea. Nimic nu o oprea pe sora ei când avea o cucerire în vizor. Vârsta. Căsătoria.

„Arăți ca mama ta”, a spus David încet.

Lumea Avei s-a înclinat și i-au tremurat genunchii. „Ai cunoscut-o pe mama?”

„Foarte bine.” El i-a ținut privirea.

Ochii lui Jayne s-au uitat înapoi la ea. Proprii ei ochi.

Nu.

A clipit de câteva ori și asemănarea s-a estompat. Dar nu a dispărut.

„Cine ești tu?”, a șoptit ea.

„Sunt destul de sigur că sunt tatăl tău.”

„Nu.” Ea a scuturat din cap. „Asta nu e posibil. Nu”, a repetat ea. „Ce vrei de la mine? Doar pentru că lucrez pentru FBI nu înseamnă că te pot ajuta cu ceva.” Creierul ei mergea înainte în salturi în timp ce limba îi forma cuvinte asupra cărora nu avea niciun control. „Tatăl nostru a plecat înainte să ne naștem. Nu a vrut să aibă nimic de-a face cu noi sau cu mama noastră.”

Gura lui s-a întors în jos, iar Ava și-a ținut respirația la asemănarea ei cu cea a lui Jayne.

S-a uitat la detectivul particular, vrând ca el să-i spună că David Dressler spunea numai prostii. Glen Raney a dat din cap spre ea. „Clientul meu este dispus să facă orice test doriți pentru a verifica că el este tatăl tău și al geamănului tău. Am văzut scrisorile pe care mama ta i le-a trimis înainte să plece. Am dat de urma certificatelor tale de naștere - știi că și-a schimbat numele după ce s-a despărțit de clientul meu, nu?”

„Nu.” *Nu-l cred*. „Nu noi suntem cele pe care le cauți”, îi spune lui Glen, incapabilă să se mai uite la David. „Mama mea s-a născut McLane. Dacă tu crezi că ea și-a schimbat numele, atunci îți pierzi timpul vorbind cu mine.” Ușurarea a cuprins-o. *A greșit oamenii.*

„Am locuit pe strada McLane când am cunoscut-o pe mama ta”, a spus David. „Cred că faptul că ea a ales ca acesta să fie noul tău nume de familie spune multe.”

„Ea a fost întotdeauna McLane”, a repetat Ava.

„Nu, inițial a fost Ryder.”

Colleen Ryder? Ava a scuturat din cap. „Te înșeli. Nu avea niciun motiv să își schimbe numele.”

„Ce v-a spus vouă, fetelor despre părinții ei?” a întrebat Glen cu blândețe. „Că au murit înainte să vă nașteți?”

Ava nu-și putea simți mâinile sau picioarele. „Da.”

„Ai căutat vreodată documente despre ei sau despre mama voastră?” A întrebat Glen. „Știu că ai acces la o mulțime de baze de date.”

„Nu am simțit niciodată nevoia”, a șoptit ea. De câte ori începuse să caute și se oprise?

„Hai să ne așezăm”, a sugerat Glen. Ava i-a urmat orbește pe el și pe David la o masă în aer liber, sub streașină.

Ce se întâmplă?

Glen i-a înmânat o carte de vizită, iar ea s-a holbat la ea fără să înțeleagă. „David m-a angajat vara trecută. A fost în Portland și ți-a văzut chipul în ziarul local după ce ai fost... rănită. Semeni mult cu mama ta, să știi.”

Ava a dat din cap în tăcere. Știa că a fost mediatizată întâlnirea ei aproape mortală cu creierul împușcăturilor în masă din zona Portland din vara trecută. Dar fusese prea bolnavă ca să îi pese.

„M-a angajat să aflu dacă ești fiica lui. Tot ce a avut pentru mine a fost numele original al mamei tale, numele tău din ziar și o presupunere a datei la care a născut.”

Ava s-a uitat la David. „Ea ne-a spus că nu voiai să ai de-a face cu noi.” Partea de poveste a lui Glen părea plauzibilă, dar ea nu-l credea pe David.

„Am fost căsătorit. Nu sunt mândru de asta.” Contactul lui vizual era puternic, fața lui solemnă. „Mama ta a renunțat și m-a anunțat două săptămâni mai târziu că era însărcinată. A spus că nu are nevoie de nimic de la mine, dar a vrut să mă anunțe. Cred că a fost felul ei de a răsuci puțin cuțitul. Nu-i spusesem că sunt căsătorit când am început să ne vedem.”

„Ai fost un nenorocit infidel”, a răbufnit Ava.

„Am fost.” El a respirat adânc. „Apoi ea a dispărut. A părăsit orașul în câteva zile și nu m-a mai contactat niciodată. Întotdeauna m-am întrebat dacă a mințit în legătură cu sarcina. Am căutat-o o dată sau de două ori, dar nu am găsit nimic.”

„Unde locuiești?” a întrebat Ava.

„În San Diego. Glen a reușit să dea de urma ei în California de Nord după ce i-am dat numele tău.”

„Ai inițiat o căutare pe baza faptului că m-ai văzut în ziar?”

El a zâmbit pe jumătate. „O șansă la un milion, nu-i așa? A fost ușor să aflu mai multe informații despre tine. Dar apoi Glen s-a împiedicat de faptul că Colleen a dat naștere la două fete gemene. Sora ta a fost mai greu de găsit.”

„Înregistrările ei pe internet și în diverse bănci de date sunt mult diferite de ale tale”, a spus Glen cu delicatețe.

„Asta pentru că este dependentă de droguri”, a spus Ava scurt.

„Mi-am dat seama de asta”, a răspuns Glen. „Dar nu am putut găsi o reședință actuală. Abia ieri am aflat despre centrul de tratament. Înainte de asta, cea mai recentă mențiune pe care am găsit-o a fost un anunț despre o expoziție de artă. I-am transmis asta lui David, presupunând că va apărea.”

„În schimb, te-am întâlnit pe tine.” David a zâmbit, cu o privire încântată în ochi.

„Stai puțin.” Ava și-a pus mâinile pe masă și s-a ridicat. Își dorea să îi smulgă zâmbetul de pe față lui David. „Asta nu e o reuniune de familie fericită. *Nu te cunosc* și nu am de gând să te cunosc. Mama te-a lăsat în urmă și se pare că a avut un motiv întemeiat. Nu am nevoie să-mi cunosc rădăcinile”, a mințit ea. „M-ai speriat de moarte apărând peste tot pe unde am fost și de ce naiba ai fost la locul unei crime?” Își plantase mâinile pe masă pentru a-și ascunde tremurul, dar fiecare mușchi îi tremura sub piele.

„Asta a fost din cauza mea”, spuse Glen. „Mă țin la curent cu ce se întâmplă în vechiul meu departament. Când am aflat că FBI-ul era interesat de caz și că tu erai unul dintre agenții desemnați, i-am spus lui David. Nu știam că se va duce chiar la locul faptei.” L-a privit fix pe David. „M-am gândit doar că ar vrea să știe ce fel de muncă faci.”

„Am terminat aici”, a spus Ava, ajustându-și cureaua poșetei pe umăr. „Stai departe de mine și de sora mea. Chiar dacă ești tatăl nostru, nu avem nevoie de genul ăsta de nebunii în viața noastră acum.”

S-a împins în scaun și s-a întors, cu picioarele tremurându-i în cizme.

A zărit balta maro de la cafeaua cu lapte și s-a gândit să mai cumpere

una.

Ceea ce vreau cu adevărat este vin.

„Ava”, a sunat vocea lui David din spatele ei. „Glen a urmărit unde s-a dus Jayne când a părăsit centrul de tratament.”

***

„Callahan.”

Mason a știut după tonul vocii Norei că se întâmplase ceva rău. S-a oprit în holul din fața corralului detectivilor și a așteptat ca ea să o ajungă din urmă. Fața ei era sumbră.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el. *Cine m-a turnat?*

„Tocmai am petrecut câteva momente plăcute cu șeful adjunct.”

Aw rahat. „Niciun moment cu el nu este plăcut.”

„Nu, nu este. A primit un telefon de la un reporter care voia să știe de ce un martor lucra în grupul operativ pentru a rezolva aceste crime. Te văzuseră la locul crimei Fujioka. Am mințit cu nerușinare, spunând că pur și simplu i-ai însoțit pe agenții FBI pentru că te intervievaseră când au primit apelul.”

„Rahat. Nu cred că știe nimic despre viața mea personală, nu?”

„Dacă vrei să spui dacă știe că ești logodit cu agentul FBI însărcinat cu ancheta agent, nu.” Ea și-a pus mâinile pe șolduri, privindu-l fix. „Asta s-ar putea întoarce să mă muște de fund. Cariera mea e terminată dacă află că te-am lăsat să te fâțâi în jurul acestei investigații.”

Nu glumește.

„Știu. Apreciez asta și îți datorez una mare.”

„Îți cer favoarea asta chiar acum. Trebuie să stai departe de toate aspectele acestui caz de acum încolo. Nu pot da vina decât pe mine pentru că te-am lăsat să-ți bagi nasul pe aici, dar eu doar m-am uitat în ochii comandantului meu și am mințit. Așa că am terminat. Nu mai fac asta niciodată.”

Mason se holbă la ea, simțind cum îi scapă din mâini accesul la ucigașul

lui Denny. „Așteaptă...”

„Nu *așteaptă!* Nu mai e nimic de discutat. Nu ar fi trebuit să te las să intri și știi asta. Singurul tău rol în acest caz este ca martor. *Nimic altceva*.” I-a aruncat o privire pătrunzătoare. „Și dacă crezi că o vei folosi pe Ava pentru a te apropia de acest caz, o voi înlocui.”

El a început să răspundă și și-a închis gura. Apăsase prea tare. Profitase de Nora Hawes și nu avea niciun drept să continue. „Sunt pe deplin conștient de ceea ce ai făcut pentru mine, Nora. Nu voi uita.”

„Dacă am nevoie de o canapea pe care să dorm pentru că mi-am pierdut slujba, tu vei fi prima persoană pe care o voi suna.”

„Îți voi împrumuta propria mea pernă. Este o Tempur-Pedic.”

Ea și-a încrețit nasul. „Ce sunt eu? O femeie bătrână? Nu am nevoie de o pernă din aia de beton.”

„Încă.”

„Întoarce-te la biroul tău și stai departe de cazurile mele”, i-a ordonat Nora. „Dacă aflu ceva nou, vei afla.”

„Ai primit vești de la Scott Heuser? Trebuia să ne spună cine a fost mentorul lui Micah Zuch.”

„*Nu* tocmai am avut o conversație despre cum ai ieșit din acest caz?” Ea părea gata să bată capul lui de perete.

„Tocmai ai spus că o să mă anunți dacă afli ceva nou. Directorul de la Cops 4 Kidz ne-a dat *noile* informații?”

„Nu. Nu am auzit nimic de la el.”

Mason s-a gândit foarte atent la următoarele cuvinte. „Am ratat ultima ședință a consiliului Cops 4 Kidz. Ar trebui să mă duc să-mi iau o copie a procesului-verbal.”

„Nu le trimit prin e-mail?” a întrebat Nora cu mult sarcasm.

„Am auzit că e-mailul lor nu funcționează bine.”

„Uh-huh.” Ea și-a mestecat buza de jos, studiindu-l.

El a vrut să se strâmbe. „Nu te uita așa la mine”, a mormăit el.

„Atunci stai departe de ochii mei.”

„Am plecat.” El s-a întors și s-a îndreptat spre ieșire.

***

„Scott a sunat ieri că este bolnav și a lăsat un mesaj că este bolnav și astăzi”, a spus recepționera, părând destul de hărțuită în timp ce vorbea cu Mason. „Este genul de persoană care nu stă acasă decât dacă este foarte bolnav. Dacă nu v-a răspuns la mesaje, este pentru că nu poate.”

O privire încăpățânată i-a măturat fața. „Este un director excelent. Am lucrat cu trei dintre ei în ultimii zece ani, să știi. Nu i-aș reproșa asta. Sunt sigură că va suna când se va simți mai bine.”

„Nu mă gândeam rău la el”, a asigurat-o Mason. „Ți-a spus că a fost contactat de FBI? Voiau niște informații despre polițiștii care au participat la programul de mentorat.”

„Nu, nu a spus nimic. Am întâlnit-o pe agenta FBI zilele trecute când a venit să vorbească cu el. Are nevoie de mai multe informații?”

„Da. Cred că a încercat la el de două ori în legătură cu asta.”

„Este în legătură cu moartea acelor polițiști?” A șoptit ea, chiar dacă nu mai era nimeni în birou.

Mason și-a încrucișat brațele pe tejgheaua înaltă a recepției și s-a aplecat.

„Da. A fost foarte supărător faptul că toți au fost voluntari ai organizației noastre la un moment dat.”

„Ei bine, optzeci la sută din departamentele locale de poliție au lucrat cu noi”, a spus ea. „Suntem foarte mândri de numărul de oameni care își oferă din timpul lor.” Ea a făcut o pauză. „Dar nu spun nimic ce nu știți deja, detectiv Callahan. Care era informația de care avea nevoie?”

Mason și-a ținut emoția sub tăcere. „Aveau nevoie să știe cine a fost mentorul lui Micah Zuch acum câțiva ani.”

Fața ei a căzut. „Doar Scott are acces la acele înregistrări. Nu e ceva ce pot să caut pentru tine.”

Un zid de cărămidă s-a ridicat în fața lui și el s-a dezumflat. „Ah, rahat.”

„Îmi pare rău, detectiv Callahan, deoarece copiii sunt minori, păstrăm un capac strâns asupra informațiilor, dar dacă aud de Scott înaintea ta, îi voi aminti că grupul tău operativ așteaptă aceste informații.”

Mason a dat din cap și i-a mulțumit pentru timpul acordat.

În afara clădirii, și-a strâns gulerul în jurul gâtului împotriva frigului din aerul de octombrie. Temperatura scăzuse cu zece grade bune de când norii se risipiseră.

Și acum ce?

Ava fusese îngrijorată că i se întâmplase ceva lui Zander când acesta nu răspundea la telefoane. Toți polițiștii din oraș erau atenți unii la alții, întrebându-se dacă nu cumva va mai fi un alt deces. O vizită la casa lui Hauser pentru a vedea dacă era bine și pentru a-l ruga să deschidă acele dosare ar fi meritat timpul său.

Găsirea adresei de acasă a lui Scott Hauser nu ar trebui să fie o problemă. Nora nu trebuia să știe că el își băga nasul prin preajmă.

Capitolul 28

„Ascult”, spuse Ava.

Se oprise în fața afirmației lui David că detectivul său particular știa unde să o găsească pe Jayne. Se întoarse spre cei doi bărbați, care se ridicaseră de la masa din aer liber în timp ce ea se îndepărta. Căutând înșelăciune pe fețele lor, s-a uitat de la un bărbat la altul.

Nu a văzut-o.

„S-au urcat într-un avion la trei dimineața”, a spus David, în timp ce Glen dădea din cap în semn de aprobare. „O să vă spun încotro se îndreptau imediat ce mă ascultați. Am mai multe de spus.”

Inima Avei s-a accelerat și ea și-a prins cureaua genții, făcând un pas ezitant spre bărbați. „Ce trebuie să spui?”

„Trebuie să auzi partea mea de poveste.”

Furia a trecut prin ea. „Nu, nu vreau. Ai recunoscut deja că ai fost un nenorocit înșelător cu mama mea.”

„Am fost, și am înțeles de îndată ce a plecat. Nu caut milă sau o fiică instantanee. Caut un pic de grație pentru relele pe care vi le-am făcut vouă fetelor și mamei voastre. Asta e tot ce vreau.” Ochii lui au implorat-o.

Curiozitatea a pus stăpânire pe ea. „Fă-o repede. Vreau să știu unde s-a dus Jayne.” Ea s-a așezat din nou pe scaun, cu coloana vertebrală înțepenită. Bărbații au schimbat o privire și și-au luat locurile. David părea ușurat.

„Am cunoscut-o pe mama ta când era chelneriță într-un bar din San Diego.”

Ava a dat din cap. Asta le spusese mama ei ei și lui Jayne. Spusese că fusese o relație scurtă și că merseseră pe drumuri separate.

„Când i-ai spus că ești căsătorit?” a întrebat Ava.

El s-a uitat în jos la masă. „Nu destul de repede. Soția mea și cu mine eram despărțiți pe atunci, iar eu locuiam în propriul meu apartament. Nu știam dacă vom reuși să rezolvăm problema. Nu că ar conta acum.”

Erai într-o pauză.

Ea își ținea buzele închise, uitându-se la el, rămășițele unei despărțiri anterioare urâte zguduindu-i mintea. Fostul ei crezuse, de asemenea, că a lua o pauză pentru a reevalua o relație înseamnă permisiunea de a se culca cu oricine.

„Copiii mei aveau trei și cinci ani.”

Ea a clipit. *Am frați? Frați vitregi?*

El a dat un zâmbet mic. „Eu am un fiu și o fiică. Îmi amintești de Kacey. Are aceeași voce gravă care mă face să mă gândesc la o cântăreață dintr-un lounge blues afumat.”

Mama ei o încurajase întotdeauna să își îmbrățișeze vocea. Era una dintre puținele deosebiri dintre ea și Jayne. Când erau copii, Jayne o imita pentru a se da drept Ava.

Ava trecuse de douăzeci și cinci de ani înainte de a-și accepta sunetul unic.

Este posibil ca gena să provină de la acest bărbat?

Urmărindu-l cu atenție, ea și-a relaxat coloana vertebrală cu un centimetru. „Unde sunt copiii tăi acum?”

„Amândoi locuiesc încă în San Diego. Am patru nepoți.”

„Ei știu despre noi?” a șoptit ea.

„Știu. Ei sunt cei care m-au încurajat să încep să caut. Sunt curioși despre voi două.” El a făcut o pauză. „Soția mea a murit acum câțiva ani și nu i-am spus niciodată despre aventură. Dar acum un an am avut probleme cu depresia și am început să beau. Nu-mi puteam scoate din minte ultimele cuvinte pe care mi le-a spus mama ta și, în cele din urmă, le-am mărturisit copiilor mei. După o oarecare furie inițială, m-au iertat și mi-au spus că se bucură că mama lor nu a aflat niciodată. Apoi au încercat să mă ajute să vă găsesc.”

„Cum e cu depresia?” întrebă ea. De aici provenea boala mintală a lui Jayne?

„Mai bine. O terapie și niște medicamente și faptul că am un scop în viață m-au făcut să-mi revin.” El se încruntă. „Să înțeleg că sora ta s-a luptat mult timp cu probleme de sănătate mintală?”

„Cea mai mare parte a vieții ei. Eu mă țin de vârful degetelor în cea mai mare parte a timpului. Jur că scopul de a nu deveni geamănul meu este ceea ce mă împiedică să cad în prăpastie.” Și-a încleștat gura, stânjenită de faptul intim pe care tocmai îl împărtășise. Ochii lui erau plini de milă și ea s-a uitat în altă parte.

„Îmi pare rău de mama ta”, a spus el încet. „Tot cancerul mi-a răpus soția.”

„E o boală brutală.”

„Absolut.”

„Ai vreo hârtie care să dovedească că ești rudă cu noi?” a întrebat Ava, știind că era o întrebare inutilă; ea s-ar fi îndoit de orice ar fi produs el.

Umerii lui s-au afundat. „Nu am nimic. Nici măcar poze. Am scăpat de puținele pe care le aveam cu noi împreună.”

Pentru că erai căsătorit..

„Mama nu ne-a arătat niciodată nicio poză cu tine”, a afirmat Ava. O parte din ea voia să îl facă pe acest bărbat să sufere. „A spus că ai trecut prea repede prin viața ei.” El a tresărit, iar ea a avut o scânteie de satisfacție.

„A fost scurt”, a fost el de acord.

„Locul pentru numele tatălui pe certificatele noastre de naștere este gol.”

„Am văzut asta. Am copii.”

„Am fost săraci toată viața noastră”, a spus Ava, răsucind cuțitul pe care i-l înfipsese în piept. „Mama s-a chinuit să servească la mese și a fost promovată manager de restaurant pentru a ne întreține. În unele zile nu mânca pentru ca noi să putem mânca.”

El a închis ochii. „Aș fi ajutat dacă aș fi știut.”

„Ai fi făcut-o?” a spus ea tăios.

„Aș fi făcut-o. Întotdeauna am avut destul.”

Expiră, urând gândul că acest bărbat trăiește o viață de lux în San Diego. Probabil într-o casă mare cu piscină. Își putea imagina un băiețel și o fetiță jucându-se în apă cu el și soția lui. O familie mare și fericită.

Nu mi-am dorit niciodată dragoste. Mama mi-a oferit întotdeauna din belșug.

„A trebuit să-mi iau o slujbă după școală imediat ce am fost destul de mare. Aveam nevoie de bani.”

El i-a întâlnit privirea. „Îmi pare foarte rău.”

Ea a înghițit în sec și a întors privirea. „S-ar putea să te înșeli. Toate astea ar putea fi o greșeală.”

„Ar putea fi, dar nu cred că este. Am ceva să-ți arăt.” El și-a scos telefonul mobil și a atins ecranul. „Aceasta este o poză cu Kacey.” A întins telefonul.

Ava a privit telefonul. Din unghiul ei, putea vedea poza unei femei cu părul negru. A fost îngrozită să se uite mai de aproape și și-a strâns mâinile într-o strânsoare mortală sub masă. El a mutat telefonul mai aproape de ea. „Ia-l”, i-a spus el.

Ea și-a smuls mâinile și a luat telefonul. Kacey avea ochii ei. Ai ei și ai lui Jayne. Fața ei era mai ovală, iar nasul și gura erau diferite, dar ochii erau de același albastru închis, cu gene dese. Ava a clipit și a mărit imaginea, căutând diferențele.

Ochii nu puteau fi negați. Sau, potrivit lui David, vocea.

„Înțelegi de ce mi-ai atras atenția la știri? Și de ce a trebuit să aflu mai multe?”

Ea a dat din cap. „Cum arată fiul tău?”, a întrebat ea încet. El a întins mâna și a glisat pe ecran. A apărut un bărbat blond cu doi copii mici. Era imaginea fidelă a lui David. Ava a înțeles cum ar fi putut fi influențată mama ei dacă David ar fi fost la fel de arătos ca fiul său când era mai tânăr.

„Acum spune-mi unde s-a dus Jayne”. Era epuizată și încă tânjea după un pahar mare de vin. I-a dat telefonul înapoi.

David s-a uitat la Glen și a dat un mic semn din cap. „Ea și Brady Shurr au zburat în Costa Rica”, a spus Glen.

„Costa Rica? Serios?” Furia o cuprinsese și îi venea să lovească ceva. Lucra la un caz uriaș de criminal în serie și încerca să nu-și facă griji pentru geamăna ei dispărută, doar ca să descopere că își luase o vacanță cu noul ei iubit însurat? „Am s-o omor”, a murmurat ea. Își apăsă podul palmelor în ochi până când văzu pete albe. „De ce nu sunt surprinsă?”

„Nu ești surprinsă?”, a întrebat David.

„Nu. Jayne a făcut întotdeauna tot ce i-a trecut prin cap fără să se gândească de două ori la modul în care afectează pe altcineva.”

„Cu siguranță, faptul că ea face o călătorie nu te afectează pe tine”, a spus Glen.

„În toată *investigația* ta, ai aflat costul centrului de tratament în care a fost? Cine crezi că plătea pentru asta? Am vrut ca ea *să se facă bine*!” Vocea ei s-a ridicat cu o octavă. „Poți să pariezi că mă afectează. Fiecare prostie pe care o face mă afectează pe mine, pentru că trebuie să adun bucățile. M-am distanțat de ea cât de mult am putut, dar apoi face o cascadorie ca asta?” S-a ridicat, mai mult decât terminată cu conversația și cu imaginea obsedantă a femeii care îi semăna.

Trecutul trebuia să rămână în trecut.

„Am o grămadă de ofițeri de poliție morți în mâinile mele. Nu am de gând să-mi pierd timpul gândindu-mă la geamăna mea în timp ce zace pe o plajă însorită din America Centrală.” Și-a reținut înjurăturile pe care voia să i le spună surorii ei. „Veți înțelege dacă nu vreau să vă mai văd pe niciunul dintre voi? Îmi pare rău pentru asta, *Tată.*” Furia roșie i-a încețoșat vederea în timp ce se ridica de pe scaun și se îndrepta spre mașină.

La naiba cu Jayne.

La naiba cu David care pretindea că e tatăl meu.

În mașină s-a oprit suficient de mult pentru a-i trimite un e-mail foarte scurt lui Jayne.

Ce naiba ai făcut?

Și-a pus telefonul deoparte, a pornit mașina și a băgat-o în marșarier. Transpirația îi ieșise pe sub brațe și a înjurat când și-a dat seama că purta o bluză de mătase. A numărat până la zece și s-a concentrat pe drum.

Avea un criminal de găsit.

Capitolul 29

„Oh, dragă. Îmi pare atât de rău, dar nu mă simt bine astăzi."

Mama lui își odihnea capul în mâini la masa de mic dejun. Știa că nu va putea ajunge la meciul lui de baschet, dar o rugase oricum. Sperând...

„Înțeleg. Poate data viitoare."

„Desigur, dragă. Îmi place să te văd jucând. Ești atât de bun! Dar, după cum vezi, am ochii umflați și azi arăt ca un dezastru. Nu ar trebui să ies în public."

„Arăți grozav, mamă. Întotdeauna arăți grozav." Ea a radiat la el.

El a schițat un zâmbet slab. Nu avea nici un sens pentru el că ea avea nevoie să audă părerea lui de clasa a opta despre aspectul ei, dar întotdeauna a înveselit-o. Observase că fusese foarte deprimată de când ultimul bărbat nu-și îndeplinise înțelegerea de șase luni. Nu mai spera ca unul dintre mentori să reziste mai mult decât cele șase luni pentru care se angajaseră. De nenumărate ori, bărbații dovediseră că nu erau de încredere. Poate că asta făcea parte din profesia lor.

În adâncul sufletului, se rugase ca unul dintre ei să satisfacă o nevoie a mamei sale. Dar toți plecaseră. Unii după prima săptămână sau două. Era clar că nu știau cum să respecte un angajament. Mama lui avea nevoie de cineva mai puternic decât ratații care îi fuseseră repartizați.

Săptămâna trecută îi spusese mamei sale că tatăl unui prieten era interesat să o cunoască. Ea îl întrebase cu ce se ocupă și apoi îl refuzase când aflase că lucra la magazinul Macy's.

„Plictisitor", a spus ea. „Vânzări cu amănuntul, serios?"

„Poate îți poate obține o reducere?", sugerase el.

Ea a părut interesată pentru o scurtă secundă și apoi a refuzat din nou. Dintr-un motiv oarecare, ea era atrasă de polițiști.

Și el credea că polițiștii sunt mișto. Când îi întreba, îi arătau întotdeauna armele lor. Unul dintre ei îl lăsase să țină un pistol gol după ce îi arătase cum să scoată toată muniția. Cei mai mulți dintre ei au spus că nu au fost niciodată nevoiți să tragă cu arma. Unul dintre ei spusese că vorbele și vocea lui erau cele mai bune arme ale sale.

Asta era o prostie.

Dacă ar fi fost polițist, ar fi scos arma tot timpul pentru a-i face pe oameni să se poarte frumos. Cine vrea să se certe cu oamenii?

„Mă duc să fac un duș să văd dacă îmi curăță sinusurile", îi spuse ea. „Curăță-ți vasele, bine?" Ea s-a ridicat și a ieșit din cameră, lăsându-și propriile farfurii pe masă.

El le-a pus pe ale ei și pe ale lui în mașina de spălat vase și apoi a șters firimiturile pe care ea le lăsase lângă prăjitorul de pâine. A studiat bucătăria, o inspecție pentru a depista orice altceva de care ea s-ar mai fi putut supăra. Totul părea perfect. Măcar atât putea face pentru ea din moment ce era atât de tristă.

„Dragă?", a strigat ea din baie.

El și-a agățat rucsacul pe un umăr în timp ce se îndrepta pe hol, știind că trebuia să iasă pe ușă și să se îndrepte spre stația de autobuz într-un minut. S-a oprit în fața ușii băii ei. „Ce?"

„Nu pot ajunge la nasturii de pe spatele cămășii. Poți să mă ajuți foarte

repede?"

„Sigur." A așteptat ca ea să crape ușa, astfel încât să poată strecura un braț. Ușa s-a deschis larg și ea stătea cu spatele la el. Își scosese deja pantalonii de trening și chiloții. El s-a holbat și apoi și-a ridicat privirea spre spatele ei. Cu mâinile tremurânde, i-a desfăcut nasturii. Sutienul ei era negru, cu dantelă.

A apucat mânerul ușii, a făcut un pas înapoi și a trântit-o.

Sfinte Sisoe.

Transpirația îi înflorise sub brațe. Nu-și mai văzuse niciodată mama goală. Ea a deschis ușa cinci centimetri, uitându-se la el cu ochii ei albaștri și mari. „Îmi pare rău. Te-am surprins?"

„Uh.... nu." Vocea i-a tremurat.

„Nu-i nimic, dragă. Sunt mama ta. Nu-i mare lucru." El nu știa ce să spună.

„Du-te la școală. Ne vedem diseară după meci." S-a întors și a plecat.

***

Au pierdut meciul. Cealaltă școală îi zdrobise echipa și de două ori antrenorul său îi strigase să se concentreze asupra jocului. Se urcase în autobuzul pentru activități târzii și urca încet strada până la casa lui. Nu voia să meargă acasă.

În mintea lui o tot vedea pe mama lui în baie în acea dimineață. Se simțea murdar, ca atunci când se uita la pozele nud din revista prietenului său. Femeile acelea erau niște târfe, care pozau pentru ca bărbații să se holbeze la ele. Mama lui nu era așa. Mama lui nu lăsase pe nimeni să o vadă goală în toată viața ei.

În afară de el.

O altă imagine explicită din acea dimineață îi trecu prin creier. Nu spusese niciunuia dintre băieți ce văzuse. Era mișto să te lauzi când vedeai o fată goală sau când puneai mâna pe o revistă murdară, dar era sigur că faptul

că se lăuda că văzuse fundul gol al mamei sale nu i-ar fi adus niciun punct în fața prietenilor săi.

Ea nu a adus vorba despre asta în seara aceea. El a încărcat mașina de spălat vase în tăcere, în timp ce ea se uita la televizor în sufragerie, și a sperat că ea a uitat incidentul. Poate că nu era nimic. Poate că era o problemă mai mare în capul lui decât ar fi trebuit să fie. Ea era mama lui; știa ce era bine și ce era rău.

Dar se simțea rău.

Mai târziu, s-a spălat pe dinți și a sărutat-o de noapte bună pe obraz, așa cum făcuse toată viața lui. Ea se târâse deja în pat și citea o carte. S-a întors să plece.

„Înainte să pleci, poți să-mi scarpini un punct din centrul spatelui?", a întrebat ea. „Mă mănâncă de zece minute și nu pot ajunge la el."

El a înghițit greu. „Sigur, mamă."

Ea s-a prezentat cu spatele la el și a ridicat tivul de la spate al bluzei de pijama. „Chiar în centru, puțin mai sus."

El a întins mâna și a zgâriat partea de sus a țesăturii de lângă gâtul ei. „Nu, prostuțule. Mai jos de atât. Și sub tricoul meu, te rog."

El a apucat-o de tivul bluzei și a ridicat-o. Ea nu purta sutien, dar el se îndoia că se purtau sub pijamale. Dantela neagră de la lenjeria ei intimă se vedea deasupra taliei pantalonilor de pijama. S-a uitat în altă parte și a scărpinat.

„Ahhh. Nu te opri." Ea s-a aplecat înapoi în mâna lui. „Apasă mai tare."

El a scărpinat mai repede, încercând să ascundă tremurul mâinii sale. Instinctul i s-a răsucit ciudat și căldura a curs din el spre membrele lui. Ea s-a uitat la el peste umăr și a zâmbit. „E perfect."

El și-a smuls mâna ca și cum ar fi fost ars. Cămașa ei a fluturat înapoi la locul ei.

„Dacă tot ești acolo, poți să-mi masezi umărul drept? Nu știu ce i-am făcut, dar mă doare ca naiba în seara asta."

Fără să-i ridice cămașa, el a frecat prin material, masând cât de tare a

putut.

„Cine are nevoie de un bărbat când te am pe tine?” a spus ea, uitându-se înapoi la el cu un zâmbet. „Nu avem nevoie de nimeni altcineva.”

El nu a spus nimic.

„Ultimul ticălos nu m-a rănit”, a spus ea. „Doar s-a folosit de mine. Asta fac toți, să știi. De îndată ce văd o femeie singură și frumoasă, cred că se pot preface că sunt buni cu ea pentru o vreme și apoi trec mai departe. I-am pregătit acea cină frumoasă și plăcintă, iar apoi a renunțat la acordul de mentorat.”

De ce erau acești bărbați atât de răi cu mama lui? Din nou și din nou. De ani de zile îi făceau asta. Era complet nedrept. Era o femeie bună. Probabil că li se părea insuportabil să fie în preajma lui. Sau au descoperit că era un ratat prea mare pentru ca ei să-l poată ajuta.

„Într-una din zilele astea vor regreta că nu au fost mai amabili cu mine”, a spus ea.

„Da, vor regreta”, a fost de acord el.

Capitolul 30

Ava a comparat adresa de pe casă cu cea de pe telefonul ei. Acesta era locul potrivit. Nora sunase după ce Ava îi lăsase pe David și Glen la cafenea și o rugase să vorbească cu soția lui Lucien Fujioka, Jeanine. Ea zburase acasă la câteva ore după ce soțul ei fusese găsit, dar își petrecuse ultimele douăzeci și patru de ore acasă la părinții ei, evitând presa. Voia să vorbească cu poliția, dar ceruse timp să se adune.

Ava a bătut la ușă și aceasta a fost deschisă instantaneu de o femeie în vârstă cu păr alb, cu un aspect dulce și zâmbitor. „Sunteți agentul FBI?”, a întrebat ea. Arăta ca o bunică perfectă pentru film. Păr creț, piele translucidă, ochi albaștri blânzi.

Ava și-a întins legitimația. „Agent special Ava McLane. Ce mai face Jeanine în această dimineață?”

Tristețea a transformat chipul femeii, iar Ava a vrut să o îmbrățișeze.

„Poți să-mi spui Hildie. Jeanine se simte cât se poate de bine după ce a aflat că soțul ei de cincisprezece ani a fost ucis.”

„Îmi pare atât de rău pentru pierderea suferită”, a spus Ava când a pășit în casă.

Fraza a fost automată, dar inima ei era cu adevărat în spatele ei.

„Mulțumesc. Lucien a fost un om drag și foarte bun cu Jeanine a noastră. Ne va lipsi teribil.” Își șterse ochii cu o batistă din buzunarul halatului.

„Bună dimineața.”

O femeie înaltă a vorbit în timp ce pășea în salonul formal. Jeanine Fujioka era incredibil de slabă, cu pielea albă a mamei ei. Ava știa că fusese model de modă în urmă cu douăzeci de ani. Ochii ei erau injectați cu sânge.

Ava s-a prezentat și i-a strâns mâna lui Jeanine. O simțea ca pe gheață.

„Îmi pare atât de rău pentru pierderea suferită”, a spus ea din nou. Femeia a închis pentru scurt timp ochii și a dat din cap.

„Hai să stăm în bucătărie”, a sugerat Hildie. „Doriți niște cafea, agent McLane?”

Îi trecu prin minte o imagine cu cafeaua ei cu lapte scăpată. „Da, vă rog. Și spune-mi Ava.” Cele trei au intrat în bucătărie, iar Ava s-a holbat la aragazul roz pal și la frigiderul asortat. Antichități! Camera era primitoare și caldă și mirosea puternic a cafea proaspăt preparată. S-a așezat la o masă din metal și vinil roz în timp ce Hildie îi turna o ceașcă de cafea într-o ceașcă mică din porțelan cu flori și o farfurioară asortată.

„Smântână sau zahăr?”

„Neagră. Și vă mulțumesc foarte mult.” Ea a luat o înghițitură de cafea și abia a simțit gustul. Băuse prea mult timp infuzie făcută din boabe arse. Hildie a turnat cafeaua într-o ceașcă identică pentru Jeanine și a așezat lângă ea un mic ulcior de smântână asortat. S-a scuzat și a dispărut pe hol.

Femeile au stat în tăcere pentru o clipă, sorbindu-și cafeaua.

„Știu cine l-a ucis pe Lucien?” a întrebat Jeanine. Privirea ei spunea că

nu avea așteptări. Extenuarea se scurgea din ea și părea stoarsă și ciudat de calmă. Ultimele ore trebuie să fi fost un val de emoții și acum era secătuită. Ava a înțeles.

„Nu încă. Presupun că știi că noi credem că are legătură cu alte trei decese ale unor ofițeri de poliție?”

„Da, detectivul Hawes m-a informat ieri la telefon. A spus că Lucien a ripostat... și că nu ați văzut asta la ceilalți ofițeri.”

„Este corect”, a spus Ava. „Credem că ceilalți ofițeri au fost incapacitați cu lovitura unei bâte de baseball sau ceva similar. Se pare că lovitura soțului dvs. nu a fost la fel de puternică. Bănuiesc că l-a văzut sau l-a auzit pe ucigaș și a reușit să devieze întregul impact.”

„Acesta este motivul pentru care el a fost împușcat și ceilalți nu.”

„Corect.”

„Nu înțeleg de ce ținea o mască de Halloween”, a spus Jeanine. „Nu aveam așa ceva... dacă nu cumva a cumpărat-o în timp ce eu eram plecată.”

„Suntem confuzi și în privința asta”, a mințit Ava, urând să o inducă în eroare pe femeie, dar măștile trebuiau ținute departe de mass-media. Ea știa că doar adevăratul criminal le putea explica.

„De ce acești bărbați?” a șoptit Jeanine, cu ochii plini. „Ce au făcut ei?”

„Încă căutăm legătura dintre ei”, i-a spus Ava. „Am observat că toți au lucrat cu Cops 4 Kidz.”

„Toți cei cu care a lucrat Lucien s-au oferit voluntari într-un fel sau altul.”

„Corect. Chiar și eu am făcut-o. Dar cei mai mulți dintre bărbații uciși făceau parte din programul de mentorat. De cât timp făcea Lucien asta?”

Jeanine s-a lăsat pe spate în scaun și a privit într-o parte în timp ce se gândea. „Făcea asta înainte să ne căsătorim. Am fost căsătoriți timp de cincisprezece ani. Îi plăcea. Spunea că simte că face o diferență în viața copiilor.”

„Tu nu ai copii.” Nu a fost o întrebare; Ava știa că nu au.

„Nu. Am decis cu mult timp în urmă că nu era pentru noi, dar lui Lucien încă îi plăcea să ajute alți copii. Spunea că voluntariatul o dată pe săptămână

era suficient timp de copil pentru el."

„Știi dacă a fost vreodată mentor al unui băiat pe nume Micah Zuch?"

Jeanine și-a înclinat capul în gând. „Nu-mi amintesc acest nume, dar asta nu înseamnă că nu a făcut-o. Probabil că a lucrat cu o duzină de copii de-a lungul anilor. Nu-mi amintesc numele... Știu că ultimul lui a fost Brennan - nu i-am știut niciodată numele de familie. Și îmi amintesc de Nathan, Rory, Jason... um... Kyle. Îmi pare rău, dar rareori m-am deranjat să aflu numele de familie. Lucien nu le aducea în casă. Credea că trebuie să-i țină separați de viața lui de familie. Îi ducea la evenimente sportive, la filme, la cumpărături, sau pur și simplu stătea cu ei."

„De ce nu-i aducea la el acasă?" a întrebat Ava. Credea că știe, dar voia să audă explicația lui Jeanine.

Femeia părea ușor stânjenită. „Are sens. Nu-i cunoșteam pe acești copii și nu știam din ce fel de case provin. Lucien vedea ce e mai bun în fiecare, dar asta nu însemna că voia ca acești copii să știe adresa lui de acasă. Din când în când lucra cu un copil care se atașa foarte mult de Lucien și voia să-i vadă casa. I se rupea inima să nu-i invite în casa lui, dar știa că era lucrul corect de făcut."

„Cum au reacționat copiii?" Ava era curioasă.

„Unii i-au spus că au simțit că sunt doar o parte din munca lui. Că nu-i *păsa* cu adevărat de ei... că pleca de lângă ei în fiecare noapte, înapoi la casa lui fericită, și uita de ei până săptămâna următoare. Alții ridicau din umeri și se purtau de parcă nu conta. Dar Lucien *știa* că îi doare. Este un program bun", a spus Jeanine cu înverșunare. „Dar acesta este singurul mod în care poate funcționa."

„Sunt de acord." Ava a făcut o pauză. „Au existat și alte părți ale programului pe care Lucien le-a considerat dificile?"

Jeanine și-a dat ochii peste cap. „Oh, Doamne. Unele dintre mame."

„Explică."

„Atât de multe dintre ele erau atât de exagerate încât Lucien se întreba dacă și-au înscris copiii în program doar pentru a se apropia de polițiști."

„Înțeleg asta", a fost de acord Ava. I-a venit în minte Regina Zuch.

„Vine la pachet cu meseria", a spus Jeanine. „Femeile se dădeau constant

la el. Era destul de bun în a le ignora, dar știu unii polițiști cărora le plăcea atenția."

„Sunt logodită cu un detectiv", a recunoscut Ava. „Am auzit poveștile."

„Unele dintre mamele care și-au băgat copiii în Cops 4 Kidz au fost cele mai rele."

„Dă-mi un exemplu."

„Lucien a cerut să fie scos dintr-un mentorat pentru că mama îl urmărea foarte tare. Apoi a luat-o razna cu el. A venit la secția lui și a început să țipe că el s-a folosit de fiul ei pentru a se apropia de ea și apoi a părăsit-o. Lucien nici măcar nu era în clădire în acea zi, dar ea se tot întorcea, îl aștepta afară sau încerca să îl urmărească până acasă."

„De ce nu a fost arestată?"

„A reușit să păstreze totul legal. Ea știa ce linii să nu treacă. Asta se întâmpla când lucra în Vancouver. În cele din urmă a aplicat pentru un post la Departamentul de Poliție West Linn."

„Doar pentru a scăpa de ea?"

„Nu în totalitate. El a vrut să lucreze mai aproape de casă, dar ea a grăbit procesul."

„Asta e oribil. Ea nu a mai apărut?"

„Departamentul lui i-a spus că a demisionat și ea s-a retras. Bănuiesc că a continuat să supravegheze clădirea pentru o vreme și în cele din urmă și-a dat seama că a plecat."

„Nici o altă problemă din partea ei de-a lungul anilor?"

„Nu, slavă Domnului. Lucien și cu mine nu ne-am deschis niciodată conturi pe rețelele de socializare, în primul rând din cauza meseriei lui, dar știu că în mintea lui nu a vrut niciodată ca ea să îl poată găsi. Era nebună. Deși îmi imaginez că pur și simplu și-a mutat atenția asupra celui care urma să-i fie mentor fiului ei."

„Lucien nu a raportat-o organizației? Să împiedice pe altcineva să treacă prin același lucru?"

„Am vorbit despre asta de câteva ori. Am vrut să o facă, dar el a crezut că era important ca fiul ei să aibă o figură masculină în viața lui. A spus că

puștiul era unul dintre cei mai nevoiași cu care a lucrat și nu a vrut să îi răpească băiatului nicio oportunitate pe care ar fi putut să o obțină prin intermediul programului."

„A fost un om bun", a spus Ava. „Alți oameni nu ar fi fost atât de iertători."

„Acela era Lucien", a spus Jeanine simplu.

„Îți amintești numele acelei mame și al acelui fiu?" a întrebat Ava.

„Sonja. Sonja Parish. Fiul ei era Jesse", a răspuns ea fără ezitare. „Nu-i voi uita niciodată numele".

Ava își făcu o notă, întrebându-se dacă băiatul fusese repartizat altui polițist sau dacă mama lui renunțase la program.

„Știu că ați auzit descrierea bărbatului care a fost văzut în casa dvs. în momentul morții soțului dvs.", a spus Ava. „Seamănă cu cineva cunoscut?"

„Un bărbat de mărime medie, cu părul negru. Probabil că întâlnesc douăzeci pe zi", a declarat Jeanine. „M-am gândit mult, întrebându-mă dacă o cunoșteam pe persoana care i-a făcut asta și pot spune sincer că nu pot găsi nimic. Lucien era un om bun - întrebați pe oricine - nu-și făcea dușmani... în afară de oamenii pe care trebuia să-i aresteze, dar asta se întâmplă cu orice polițist. Nu mă pot gândi la nimeni cunoscut care ar face asta."

Ava dădu din cap. Grupul operativ auzise aceleași lucruri de la colegii lui Lucien. *Imposibil să te superi pe el. Un tip bun în toate privințele*. *Se gândește la ceilalți.* „Au existat incidente la locul de muncă care l-au îngrijorat? Vreo întâlnire despre care v-a povestit și care l-a îngrijorat?"

Jeanine a scuturat din cap. „Știu că va suna îngrozitor, dar nu vorbea prea mult despre muncă și nu l-am întrebat. Îi plăcea să o lase în urmă când venea acasă. La început obișnuiam să îl întreb despre ziua lui, dar în cele din urmă mi-a cerut să mă opresc. Am ajuns la un acord ca el să inițieze orice conversațiile legate de muncă. Știa că sunt acolo să îl ascult dacă are nevoie să se descarce de ceva".

Ava cunoștea mai mulți polițiști care acționau în acest fel. Orice funcționa. Ei și lui Mason le plăcea să discute despre cazurile lor respective.

„Care a fost scopul călătoriei tale de afaceri?", a întrebat ea, schimbând

viteza. Jeanine s-a mișcat ușor pe scaun și a mai luat o înghițitură din cafea înainte de a răspunde.

„Este o convenție anuală pentru noi. Eu cumpăr produse electronice și de iluminat exterior cu tematică de sărbători pentru un retailer online. În principal, prezintă marfa care va fi disponibilă anul viitor. Sunt mereu în căutarea următorului lucru mare."

„Chiar înainte ca sezonul sărbătorilor să fi sosit?"

Jeanine a schițat un zâmbet. „Planificarea sezonului nostru actual a fost făcută cu luni și luni în urmă. Magazinele și-au plasat comenzile la sfârșitul iernii trecute pentru acest sezon. Acesta este comerțul cu amănuntul."

„Compania dvs. face costume de Halloween?"

Ea a scuturat din cap. „Nici haine. Este în primul rând un retailer de tip mobilă de casă."

Ava și-a amintit de decorul simplu din fața casei Fujioka. „Nu-ți decorezi casa cu obiectele pe care le alegi pentru compania ta?"

„În momentul în care le-am văzut pe toate și am plasat comenzile pentru sezonul următor, nu mai vreau să am de-a face cu ele. Lucien se ocupă un pic de decorațiuni de sărbători. Mă spăl pe mâini de toată treaba și îi spun să se descurce." Fața ei a căzut. „*I-am spus* să o facă", a corectat ea. A respirat adânc și s-a prăbușit pe scaun, acoperindu-și fața cu mâinile. „Încerc atât de mult să fiu puternică", a șoptit ea. „Dar continuă să mă lovească ca o lovitură în față în momente neașteptate. De fiecare dată este la fel de puternică. Nu se liniștește." Și-a mișcat mâinile și s-a uitat la Ava cu ochi rugători. „Când se va îmbunătăți?"

Ava și-a mutat scaunul în jurul mesei și a îmbrățișat-o pe femeie, simțind-o cum se sprijină în umărul ei. „Durează mult timp", a recunoscut Ava, gândindu-se la moartea mamei sale. „Tocmai când crezi că te-ai vindecat definitiv, vei descoperi ceva care declanșează o amintire puternică și genunchii îți vor tremura din nou."

Jeanine a tremurat.

„Durerea nu dispare pentru mult timp. Pur și simplu trebuie să îi faci loc. Este un preț pe care îl plătim pentru a iubi pe cineva."

Cincisprezece minute mai târziu, s-a îndepărtat de casă. O stradă mai târziu, a tras pe dreapta și și-a sprijinit fruntea de volan, pieptul mișcându-se în hohote tăcute. Nu a vrut ca Jeanine să vadă cât de mult a afectat-o conversația. Disperarea lui Jeanine în legătură cu moartea soțului ei și bunătatea mamei ei o făcuseră pe Ava să sufere pentru propria ei mamă. De două ori într-o singură zi, mama ei fusese împinsă în gândurile ei.

Trecuseră patru luni între diagnostic și moartea mamei ei. Ava se simțea ca în iad, iar când auzea de oameni care au luptat timp de optsprezece luni, știa că ea fusese norocoasă. Dar ca o persoană dragă să dispară fără să aibă vreodată șansa de a-și lua rămas bun ar fi fost de un milion de ori mai rău.

Ea și Mason își spuneau unul altuia „Te iubesc" când se despărțeau. Întotdeauna. Amândoi mergeau la muncă cu o armă lângă ei. Orice zi putea fi ultima pentru ei.

Jeanine Fujioka trăise cel mai mare coșmar al Avei. Durerea și golul din ochii ei au fost aproape prea mult pentru ca Ava să le suporte.

Telefonul i-a sunat și ea s-a încruntat la numărul de telefon necunoscut care apărea pe ecranul de pe bordul mașinii sale. A mai tras o dată aer în piept și a apăsat pe butonul ANSWER.

„Ava McLane."

„Ava?"

Jayne. S-a așezat drept ca un berbec, inima bătându-i într-un ritm staccato. „Jayne? *La ce te gândeai?"*

„Sunt bine."

„Nu asta te-am întrebat. *De ce ai părăsit centrul de reabilitare?"*

„Chiar contează?" a răbufnit sora ei. „Sunt în siguranță, sunt fericită și totul va fi bine. Am sunat doar ca să nu-ți faci griji."

De când îi pasă lui Jayne dacă îmi fac griji sau nu?

„Brady Shull este cu tine?"

Jayne a tăcut pentru o clipă. „Da, este. Nu e ceea ce crezi tu."

Furia a cuprins-o. „Lasă-mă să-ți spun exact ce cred eu. Ai fugit cu un bărbat însurat dintr-o instituție pentru care am plătit o grămadă de bani și acum bei o margarita pe o plajă. Acum spune-mi din nou *că nu e ceea ce cred eu."*

„Da, totul este adevărat, dar...”

„Fără *dar*, Jayne. M-ai tras pe sfoară din nou. Nu te aștepta ca eu să mai contribui vreodată la recuperarea ta. Știu că am mai spus asta, dar am întotdeauna cedat și plătit, sperând că de data asta ar fi diferit, dar serios, Jayne, chiar mi-a trecut.”

„Ascultă-mă!” a țipat geamăna ei.

„*Te ascult*.” Ava a fost la o fracțiune de secundă distanță de a pune capăt apelului.

„Brady mă înțelege.”

Doamne, dă-mi putere.

„Am fost frustrată de oamenii de acolo. Aveam impresia că medicii mă judecau mereu și mă priveau de sus. Orice făceam nu era niciodată suficient de bun.”

Ava și-a amintit de ultima conversație a lui Mason cu medicul primar al lui Jayne; acesta nu fusese impresionat.

„Am făcut pași mari acolo, Ava, chiar am făcut. Dar nu am simțit că mă mai pot ajuta. Aveam nevoie de cineva care să mă susțină mai mult. Brady se lupta cu aceeași problemă, iar familia lui refuza să îi asculte îngrijorările. Apoi a citit despre o instituție din Costa Rica. Suna atât de minunat, Ava. Știam că căldura și soarele mă vor ajuta să devin mai puternică.”

Ava a clipit. „Te-ai dus la un alt centru de tratament?”

„Da. În momentul în care am pășit pe ușă aici, am știut că este locul potrivit. Este ceea ce am nevoie acum. Oamenii sunt calzi și atenți, și nu simt că așteaptă doar să mă opresc din vorbit ca să poată trece la următorul pacient. Și Brady simte asta.”

Ava nu a putut vorbi pentru o secundă lungă. Se dusese la un alt centru? „Ce fel de loc este acesta, Jayne?”

„Este un centru de recuperare, Ava. Nu este o stațiune de lux și va fi mai multă muncă, dar au rezultate foarte bune. Aveam nevoie de o schimbare.”

Bineînțeles că aveai nevoie. Un nou început. „Care este relația ta cu Brady? Familia lui e foarte îngrijorată în privința lui.”

„Ei bine...”

Unele părți din Jayne nu se vor schimba niciodată. „El plătește pentru asta?”

„Da, dar ne sprijinim reciproc. Soția lui nu înțelege prin ce trece. Eu înțeleg. Nu știi cât de important este să fii în preajma oamenilor care trec prin aceeași luptă ca și tine.”

Ava a rămas tăcută.

„Îl iubesc, Ava”, a șoptit Jayne. „Nu am simțit niciodată așa ceva pentru nimeni.”

Ce să răspund la asta?

„Poți să fii fericită pentru mine?”, a întrebat ea cu o voce mică.

„Ce vei face când va pleca, Jayne? Ești cu zece ani mai în vârstă decât el! Ai de gând să te prăbușești și să începi să abuzezi din nou? Ai de gând să-ți tai venele?” Vorbea cu cruzime. Sora ei sărea orbește pe un drum cunoscut. „Știi de câte ori am auzit genul ăsta de poveste de la tine? *Sunt îngrijorată* pentru tine. Te lași prinsă de un bărbat și când te lasă baltă, trebuie să adun eu bucățile.”

„Știu de câte ori ți-am făcut asta, Ava, și îmi pare rău pentru fiecare dată. Mă întreb în fiecare zi ce voi face dacă voi rămâne brusc singură. Și știi ce? *Mă descurc cu asta.* Acum pot sta pe picioarele mele. Vreau să mă fac bine, Ava. Nu pentru el sau chiar pentru tine, ci pentru mine. Nu am nevoie de altcineva să mă susțină. Am ales să fiu cu Brady și dacă se termină, se termină. Nu e sfârșitul vieții mele.”

Șocul a ținut-o pe Ava fără cuvinte. Nu o mai auzise niciodată pe sora ei vorbind cu atâta încredere în sine. Părea sănătoasă și echilibrată. Aproape că o credea... aproape.

„Nu uita asta, Jayne.”

„Nu voi uita. Nu am de gând să mă îmbunătățesc dacă caut mereu pe cineva pe care să mă sprijin. Ăsta e un lucru pe care l-am învățat în acel centru. Am învățat că trebuie să mă bazez pe mine pentru fericirea mea, nu pe alții.”

Ava s-a holbat la numărul de telefon de pe bord, ca și cum ar fi explicat cine preluase controlul asupra creierului surorii ei.

„Mă bucur că știi asta acum, Jayne”, s-a bâlbâit ea.

„Trebuie să închid. Înțelege doar că sunt într-o situație bună și că mă voi asigura că Brady va ajunge la familia lui. S-a terminat între el și soția lui. A știut asta înainte de a merge la terapie."

„Fii atentă, Jayne. Asta e problema lui, nu a ta."

„Știu. Face ceea ce trebuie să facă pentru el, la fel ca mine."

„Încă mai pictezi?", a întrebat ea.

„Oh, da. Am de gând să mă instalez aici jos și să continui. Îmi place."

„Picturile tale sunt frumoase, Jayne. Am fost atât de mândră de tine când am văzut tablourile tale." Gândurile la David și la dezvăluirile lui i-au invadat creierul. *Nu-i pot spune încă despre el. Dacă nu e adevărat?*

Avea nevoie de dovezi înainte să-i spună lui Jayne că tatăl lor le găsise.

„Mulțumesc", șopti Jayne. „Te iubesc, Ava."

„Și eu te iubesc."

„Trebuie să închid. Îți voi trimite un e-mail." Apelul s-a încheiat.

Ce tocmai s-a întâmplat? Nu auzise niciodată cuvinte atât de logice de la sora ei. *Este cu adevărat pe calea cea bună?*

Știa că sănătatea lui Jayne nu depindea de ea și era împăcată cu asta. Îi ura în tăcere surorii ei tot binele din lume. Cu Brady sau fără Brady, se părea că Jayne face ceva bun pentru ea, măcar o dată.

Ava nu putea decât să spere.

Capitolul 31

Mason s-a întors pe aleea lungă de pietriș. Scott Heuser locuia într-o casă veche pe câțiva acri, retrasă de drumul îngust de țară. Brazi înalți mărgineau o parte din drum, iar el trecea pe lângă pășuni mici care necesitau un cal sau doi.

Am mai fost aici. S-a gândit bine, încercând să-și amintească când ar fi vizitat casa. Poate că părea doar un loc pe care îl mai vizitase. Sau munca îl adusese aici?

Vizitase zona imediată de mai multe ori. Proprietatea pe lângă care trecuse înainte de casa lui Scott era ferma imensă unde obișnuia să-l ducă pe Jake să-și aleagă dovleacul. Ferma agro-distractivă oferea un labirint de porumb, plimbări cu fânul printr-o pădure bântuită, lansatoare de dovleci, un snack bar și o grădină zoologică pentru animale. A trecut pe lângă parcarea mare cu pietriș, plină de dubițe și SUV-uri, în timp ce familiile își făceau datoria de Halloween. Opinia populară afirma că părinții trebuie să le ofere copiilor toate experiențele posibile; era aproape o competiție. Mason fusese absorbit de asta în timp ce el și Robin îl creșteau pe Jake. Își târâseră fiul la fiecare eveniment de sărbători. Poala lui Moș Crăciun, Iepurașul de Paște, paradele de 4 iulie, târgurile de stat și comitat. Alegerea unui pom de Crăciun sau a unui dovleac trebuia să fie *o aventură.*

Mason găsise toate astea epuizante. Fusese nerăbdător prima dată sau de două ori, dar se plictisise de cozi și de aglomerație. Și costurile. Lui Robin îi plăcea. Ea a continuat să-l ia pe Jake singură, în timp ce Mason refuza să meargă în majoritatea anilor, dând vina pe muncă sau pe lipsa de energie. El pur și simplu nu voia să meargă.

Asta făcea din mine un părinte rău?

Ava nu avea să știe niciodată ce înseamnă să crești copii. Îi părea rău pentru asta, dar o parte din el știa că ea va pierde o mulțime de suferințe. Era decizia ei.

Sau nu?

Se încruntă în timp ce își parca mașina în fața fermei albe. El și Ava abordaseră pe scurt subiectul copiilor de câteva ori. El spusese întotdeauna că a terminat. Iar ea spusese - se concentrase să-și amintească exact cuvintele ei, dar nu și le putea aminti. Știa că ea mereu zâmbea, dădea din cap și era de acord.

Ar fi vrut ea să ia un copil în plimbarea cu fânul prin pădurea bântuită?

Îl putea vizualiza.

Prima dată când îl luase pe Jake la plimbarea cu fân la ferma alăturată fusese un dezastru. Plimbarea nu era recomandată copiilor sub zece ani, dar Jake, în vârstă de nouă ani, implorase și implorase să meargă. Mason cedase.

Noaptea fusese senină și rece. Îi putea vedea respirația lui Jake când gâfâia de emoție, stând aproape de Mason pe un balot de fân din spatele căruței. Departamentul de teatru al liceului furnizase actorii și machiajul pentru hoarda de zombi, iar morții înspăimântători se târau din găurile din cimitir. Părți ale corpului erau împrăștiate de-a lungul drumului de pământ și atârnau de copaci.

Jake țipase și își ascunsese ochii în haina lui Mason când primul zombi se strecură printre lamele căruței pentru a-i atinge piciorul. Se târâse în poala lui Mason și refuzase să se uite la el pentru tot restul călătoriei. Mason nu-i permisese fiului său să se întoarcă până la vârsta de doisprezece ani.

A rânjit la amintirea asta. Jake avusese coșmaruri luni întregi, iar Robin nu-l lăsase pe Mason să uite că el trecuse peste părerea ei că fiul lor era prea mic pentru acea plimbare terifiantă. Până când Jake s-a dus din nou, își stăpânise atitudinea disprețuitoare de elev de gimnaziu și susținea că plimbarea era „pentru bebeluși”. Dar Mason i-a văzut pulsul din gât accelerându-se la vederea noii și îmbunătățitei hoarde de zombi care se năpustește asupra căruței lor.

A coborât și a trântit portiera vehiculului. Casa era o fermă albă cu aspect tradițional și l-a surprins faptul că un bărbat atât de tânăr ca Scott locuia aici. Și-l imaginase pe Scott într-un loft urban din nord-vestul Portlandului, unde își urca și cobora scările cu bicicleta pentru naveta sa ecologică. Această casă era la aproape douăzeci de mile de oraș. Avea nevoie de o familie cu mulți copii care să salveze pisici vagabonde și ogarii pensionați.

Aleea era din cărămidă, iar pavelele păreau proaspete și curate. A urcat jumătate de duzină de scări până la veranda largă, observând că vopseaua arăta imaculată, deși casa trebuia să aibă aproape o sută de ani. A bătut cu putere în ușa de lemn, sperând că Scott îl poate auzi în interiorul casei mari. O sticlă antică încastrată în ușă i-a amintit de când se uita prin caleidoscop în copilărie. A admirat zecile de piese de sticlă complicate, întrebându-se dacă mai avea cineva timp să creeze lucrări de asemenea calitate, și și-a amintit brusc de ultima dată când stătuse în fața acestei uși.

***

Ava luă un sandviș de pe tava de delicatese din spatele camerei. Sala forțelor de intervenție era goală, dar ea își dădea seama că mai multe persoane fuseseră acolo. Rămăseseră doar sandvișuri cu șuncă și dispăruseră toate pungile de chipsuri, cu excepția a două pungi de Sun Chips.

Era în regulă pentru ea. A deschis o pungă și a îndesat câteva chipsuri în sandvișul ei. Mesteca zgomotos când au intrat Zander și Nora. Zander nu dăduse niciun semn că fusese aproape incapacitat cu douăsprezece ore înainte, până când nu s-a uitat la sandvișul ei și a plecat privirea.

Se pare că stomacul lui nu era complet refăcut.

„Cum a fost conversația ta cu Jeanine Fujioka?" a întrebat Nora.

„Bine", a spus Ava printre o gură de sandviș. A înghițit. „Are un sistem de sprijin solid în mama ei și cred că va trece peste asta. Până la urmă."

„Are vreo idee?" A întrebat Zander.

„Nu s-a putut gândi la nimeni care să fi fost atât de supărat pe Lucien încât să-l omoare. A vorbit despre perioada petrecută de Lucien cu Cops 4 Kidz și asta m-a pus puțin pe gânduri."

Nora și-a ridicat sprâncenele. „Ce ți-a spus?"

„Ea crede că unele dintre mamele care și-au înscris copiii în program ar putea avea motive ascunse."

„Să se apropie de un polițist", a sugerat Zander, părând resemnat.

„Exact", a spus Ava. „Văd că nu ești surprins."

„Nici un pic."

„Soțul ei s-a întâlnit cu niște nebune?" A întrebat Nora.

„Cu siguranță. Una a fost suficient de nebună încât să-l facă să nu-i mai fie mentor fiului ei și să meargă să lucreze în alt oraș."

„Iisuse. Asta e extrem", a spus Zander.

„Am introdus numele ei și al fiului ei în computerele noastre. Niciunul nu are cazier și amândoi au reședința actuală în Louisiana și se pare că s-au mutat acum șase ani. Mă întreb dacă Lucien știa de asta. Dacă aș fi avut un hărțuitor, aș fi urmărit unde locuiesc, dar Jeanine părea să aibă impresia că Lucien nu primise nicio informație despre femeie de când a părăsit

departamentul Vancouver.” Dacă Ava ar fi fost soția lui, l-ar fi întrebat din când în când dacă știa ce pune la cale femeia. Dar Jeanine spusese că lui Lucien îi plăcea să evite conversațiile despre muncă. Poate că, în mintea ei, acest lucru intra în acea categorie.

Lucien și Jeanine presupuseseră că lucrurile nu puteau deveni violente? Faptul că hărțuitorul era femeie îi făcuse să presupună că va dispărea?

„Ne-am gândit suficient la teoria ucigașului de sex feminin?” a întrebat Ava, gândindu-se la Sonja Parish. „Avem acele fire lungi de păr și suntem destul de siguri că a fost folosită o bâtă pentru a-i incapacita pe trei dintre ei, cred că asta deschide ipoteza pentru oricare dintre sexe.”

„Euzent părea convins că avem de-a face cu un bărbat”, a spus Nora încet. „Brutalitatea deceselor și faptul că a trebuit să fie nevoie de ceva mușchi pentru a manevra trupurile lui Weldon și Samuelson. Din moment ce pe cadavre nu era decât un singur fir de păr lung, am simțit că a fost pus acolo în mod deliberat... poate pentru a ne induce în eroare.”

„Audrey Kerth a văzut un bărbat părăsind scena Fujioka”, a adăugat Ava.

„Avem un singur martor ocular la acea scenă. Martorii oculari fac greșeli”, a spus Zander. „Poate că nu i-a văzut pe toți cei care erau prezenți. Altcineva ar fi putut pleca în altă direcție.”

„Nu am găsit niciun fir de păr în probele de la acea scenă, nu?” a întrebat Ava. „Poate că nu l-a plantat în confuzie. Cred că avem dreptate cu privire la faptul că crima nu a decurs așa cum se aștepta el. Cred că o femeie ar fi putut fi totuși implicată... fie singură, fie ca parteneră.”

„Chiar și Micah a adus în discuție faptul că cineva cu echipamentul potrivit l-ar fi putut spânzura pe Weldon de unul singur. Asta se aplică și la cazul Samuelson. Cu suficientă planificare, o femeie...”

„Sau a avut pe cineva cu ea care să o ajute cu munca grea”, a sugerat Zander.

„Vrei să spui că există o mamă furioasă care a vrut să se răzbune? Răzbunare pentru ce?” a întrebat Nora.

„O femeie disprețuită”, a spus Ava. „Jeanine Fujioka a descris-o pe Sonja Parish ca fiind o femeie grav dezechilibrată, care i-a urmărit soțul. Cine știe de

ce era capabilă? Jeanine a spus că ea și soțul ei se întrebau dacă această femeie va apărea din nou în viața lor."

„Poate că da", a spus Zander.

„Ei bine, dacă a făcut-o, s-a comportat bine în ultimul deceniu", a spus Ava. „Mi-e greu să cred că a zburat aici din Louisiana ca să se răzbune."

Cei trei au tăcut o clipă, analizând această posibilitate. Ava a încercat să își imagineze o femeie care săvârșește crimele. Nu o putea vedea, dar știa că nu o puteau exclude.

„Amprenta noastră cu fața zâmbitoare a apărut pe masca Fujioka", a afirmat Nora. „Dar laboratorul vostru de amprente ne-a spulberat entuziasmul cu privire la originea ei".

„Explică", a spus Ava.

„Este falsă. Ei bine, la un moment dat a fost pe o persoană reală. Se pare că această amprentă poate fi cumpărată online. Știi mănușile alea de latex cu amprente false pe care le vând?"

Ava a dat din cap. Citise despre ele. Comercializate ca elemente de noutate pentru a-ți „impresiona prietenii", mănușile produse în serie erau concepute pentru a încurca investigațiile. Vânzarea lor nu era ilegală, iar amprentele erau semnalate în bazele de date din întreaga țară. Ea nu auzise niciodată de un caz în care să fi apărut. Până acum. „Cineva vinde mănuși cu fețe fericite?"

„Da", a spus Nora. „Laboratorul și-a dat seama în această dimineață. Cineva a vrut să se pună cu noi."

„Verificăm cine le vinde?", a întrebat Ava.

„I-am atribuit-o lui Henry."

„La naiba. Chiar am sperat că va duce undeva." Cineva râdea bine pe seama lor.

„Ai primit numele copiilor din programul de mentorat?" a întrebat Nora.

„Nu", a spus Ava în timp ce își termina ultima îmbucătură din sandviș. „Scott Heuser a fost plecat de la birou și nu mi-a răspuns la niciun mesaj vocal. Recepționera spune că acele înregistrări sunt protejate prin parolă și că Scott nu i-a răspuns nici ei. Sunt aproape gata să mă duc acolo și să le iau serverul."

„Cum rămâne cu mama lui Micah?” a întrebat Zander cu o privire gânditoare pe față. „O ignorăm ca posibil suspect? Îți amintești cum și-a ieșit din fire când a ajuns aici? Ea are în mod clar un lucru pentru polițiști și știm deja că Micah a fost în program. Sunt trei lucruri despre care tocmai am vorbit la un suspect.”

„Sugerezi că de aceea știe Micah atât de multe despre crime? Pentru că a fost acolo ajutându-și mama?” Nora părea sceptică. „El este încă într-o celulă de așteptare la parter. Îl pun pe procuror să se gândească de ce altceva să-l acuze, ca să-l putem ține mai mult.”

„Trebuie să o facem pe Regina să se întoarcă?” a întrebat Zander. „Am fost atât de concentrați pe Micah, poate că trebuie să ne uităm mai atent la Regina.”

„Nu poate fi Regina”, a spus Ava. „Jeanine Fujioka a spus că soțul ei nu i-a fost mentor lui Micah Zuch.”

„Doar pentru că Lucien nu i-a fost mentor lui Micah nu înseamnă că nu s-a întâlnit cu mama lui”, a argumentat Zander. „Poate că Regina a participat la unele dintre evenimentele publice ale organizației. S-ar putea să-l fi întâlnit pe Lucien acolo, sau poate cunoaște alte mame care au întrecut măsura când a venit vorba de mentori. Ar putea fi cineva din grupul ei de colegi.”

„Nu cred că femeile discută despre cuceririle lor polițiste.” Ava și-a frecat ochii. „Sau o fac? Oh, dacă e ca un mic club privat în care își pasează numele polițiștilor care sunt dispuși să treacă peste limitele etice?”

„Serios?”, a întrebat Nora. „Cred că asta urmează o tangentă foarte slabă. Aceasta nu este o telenovelă. Femeile nu fac asta.”

„Nu ai cunoscut-o pe sora mea”, mormăi Ava în timp ce Zander dădea deliberat din cap.

Nora s-a holbat la ei. „Sunteți amândoi nebuni. Șansa că avem de-a face cu o femeie disprețuită care a plănuit răzbunarea pe fiecare polițist care a refuzat să se culce cu ea este minusculă.”

„Vreau să vorbesc din nou cu Regina”, a spus Zander. „Vreau și să se la fiul ei într-o salopetă de pușcărie.”

„Nu e în salopetă”, a spus Nora.

„Găsește-i câteva și spune-i să le pună pe el. Cred că va fi o imagine bună pentru mama lui să vadă.”

„În niciun caz Micah nu este mușchiul care să meargă cu furia ucigașă a mamei lui”, a spus Ava. „Nu se potrivește. Regina este genul care își folosește limba ca armă, nu ca o lamă la gât.”

„Poate că așa *vrea* ea să o vezi”, a spus Zander.

„Nu te mai juca cu mintea mea.” Ava se holbă la el în timp ce își chestiona în tăcere percepția despre mama lui Micah. Oare femeia o păcălit-o complet? „Crezi că l-ar lăsa pe fiul ei să stea în închisoare, asumându-și probabil vina pentru crimele pe care le-a comis?”

„Nu exclud asta.”

„Hai s-o aducem pe Regina Zuch înapoi aici”, spuse Nora, luând o decizie. „Zander și cu mine vom vorbi cu ea”. S-a uitat la Ava. „Obține un mandat pentru serverul Cops 4 Kidz. Ia un tehnician informatician cu tine, astfel încât echipamentul să fie îndepărtat corespunzător.”

„Am depus o cerere pentru mandat acum o oră”, a spus Ava, zâmbind. „Ar trebui să fie gata în orice moment.”

Ochii lui Nora s-au luminat. „Frumos.”

Dacă pierdem prea mult timp cu Cops 4 Kidz?

Fața ei trebuie să fi arătat direcția gândurilor ei, pentru că Nora a vorbit imediat. „L-am pus pe Henry să urmărească un suspect de terorism intern cu care s-a certat Vance Weldon, iar ceilalți băieți scormonesc prin arhive, căutând o altă legătură comună între acești bărbați. De asemenea, aștept rezultatele criminalistice ale amprentelor de la scenele Schefte și Samuelson.”

„Toate amprentele de la ambele scene indică un bărbat”, a adăugat Ava.

Nora a ridicat un picior. „Vezi cizma asta de la capătul piciorului meu? Nu toate femeile au picioare mici de pisică ca ale tale. Orice femeie cu o jumătate de creier va încerca să ne inducă în eroare dacă știe că ar putea lăsa urme în urmă, nu? Ceea ce vreau să spun este că nu suntem concentrați doar pe această organizație de mentorat. Am o mulțime de fiare în foc. Vom avea noroc foarte curând. Simt asta. Acum du-te și adu echipamentul ăla de calculator.”

Ava s-a dus.

Capitolul 32

Specialistul în computere al FBI care a mers cu Ava la Cops 4 Kidz a vorbit fără oprire. Îl luase pe unul dintre tehnicienii de la Laboratorul Regional de Criminalistică Informatică din Nord-Vest al FBI, de lângă centrul de convenții din Portland. Keith arăta de parcă ar fi trebuit să conducă un Harley sau să conducă o echipă de constructori în loc să se joace cu calculatoarele. S-a întrebat dacă nu avea cu cine să vorbească la serviciu. Etajul său din laborator fusese tăcut, cu excepția zumzăitului neîntrerupt al ventilatoarelor și al echipamentelor informatice din stațiile de lucru imense. Văzuse un raft plin cu echipamente informatice vechi, pe care le văzuse doar în filmele din anii '70 și '80, și își dorea ca Zander să le poată vedea.

Asculta glumele lui Keith. Discuțiile mărunte nu se aflau niciodată pe lista ei de priorități, iar astăzi era chiar mai jos decât de obicei. Din fericire, el purta singur 90 la sută din conversație, iar clădirea de birouri Cops 4 Kidz era la doar cincisprezece minute de mers cu mașina în traficul de la începutul după-amiezii.

Cu o împingere fermă, ea a împins ușa spre sala de așteptare familiară. Recepționera se uită în sus cu o privire uimită. „Bună ziua din nou, agent McLane.” Fruntea i s-a încrețit de confuzie și urechile negre de pisică i s-au deplasat pe cap. Își desenase un nas de pisică și mustăți pe față, ca să se potrivească cu puloverul ei negru cu blană și cu gulerul cu pietre prețioase. Ava se întreba dacă avea coadă.

Cu câteva minute în urmă, Ava o sunase să vadă dacă Scott îi contactase deja biroul. Recepționera devenise irascibilă la telefon și repetase că, atunci când va avea vești de la șeful ei, o va anunța pe Ava. Ava nu o avertizase să se aștepte la o vizită de moment. Nu voia ca femeia să ascundă vreun echipament

pe care ar fi trebuit să-l scoată.

„De ce nu mi-ai spus că treci pe aici?”, a întrebat femeia.

Ava i-a înmânat mandatul. „Avem un mandat pentru a scoate echipamente informatice. Suntem foarte îngrijorați de faptul că șeful dumneavoastră nu răspunde la telefoane - îmi fac griji pentru siguranța lui, având în vedere crimele recente”, a exagerat ea. Nu a fost nevoie să extindă, deoarece menționarea crimelor a atras imediat atenția femeii. Mustățile i s-au întins în timp ce gura i s-a deschis șocată, iar ea a acceptat automat hârtia.

„Sigur nu credeți că i s-a întâmplat ceva lui Scott?”

„Nu știu ce să cred despre tăcerea lui. Știu că avem nevoie de informațiile din bazele tale de date și mi-ai spus că nu poți ajunge la ele.” Ea a făcut o pauză și a ridicat o sprânceană. „Mai este cazul?”

Femeia își îndreptase privirea spre mandat, dar aceasta sări înapoi la Ava. „Oh, da. Nu pot intra în dosarele pe care mi le-ați cerut.” S-a uitat înapoi la hârtie. „Nu știu pe cine trebuie să sun în legătură cu asta. Fără Scott aici, cred că ar trebui să iau legătura cu unul dintre membrii consiliului să văd dacă pot face asta.”

Ava a zâmbit dulce. „Nu are rost să ceri permisiunea nimănui. Hârtia aia îmi permite să obțin exact ceea ce este listat acolo. Nu este o cerere.”

„Dar nu te pot lăsa să ne iei echipamentul”, a spus femeia cu seriozitate. „Am nevoie de el pentru a-mi face treaba.”

Ava s-a întors spre Keith, care ascultase în liniște și stătea lângă ea ca un bodyguard. I-a arătat peste recepție un hol din spatele biroului. „Este prima ușă pe dreapta.”

Keith a dat din cap și a deschis ușa dintre sala de așteptare și zona de afaceri a biroului. Recepționera s-a ridicat în picioare, dar a rămas tăcută când Ava a redus-o la tăcere cu o privire ascuțită.

Coada ei era neagră.

„Vreau să stai departe de computer până terminăm”, i-a spus Ava în timp ce l-a urmat pe Keith până la biroul lui Scott Heuser și a stat la ușă. A rămas cu un ochi pe recepționistă în timp ce Keith s-a așezat la birou.

„Vrei să mă uit mai întâi puțin?” a întrebat Keith. „Sau poți aștepta până

îl aduc înapoi la birou și îl conectez la echipamentul meu.” Degetele lui au zburat peste taste.

„Dacă poți intra, hai să ne uităm acum. Îl putem scoate după aceea.”

S-a uitat înapoi la recepționeră, care se așezase pe scaun și bătea rapid pe telefonul mobil. Ava s-a întors la biroul femeii și s-a uitat peste umărul ei. Numele din partea de sus a ecranului de mesagerie era MAMA.

„Aș vrea să te abții să-ți folosești telefonul mobil și cât timp suntem aici”, a spus Ava.

Recepționista și-a așezat telefonul pe birou, cu fața în jos. „Mai e ceva ce nu pot face?”, mormăi ea. Gura ei s-a întors în jos. O pisică morocănoasă.

„Poate ar trebui să te duci să-ți iei un suc de la automatul din capătul holului”. *Sau lapte.*

Ea s-a ridicat și s-a întins după telefon.

„Telefonul tău va fi în siguranță lăsat pe birou”, a afirmat Ava. Femeia a ieșit din birou fără să se uite înapoi. Bărbia îi era ridicată, dar coada i se legăna stângaci în spate, distrugându-i orice sentiment de demnitate. Foarte amuzată, Ava l-a verificat pe Keith.

„Ce cauți mai exact?” a întrebat Keith. „Programul de mentorat?”

„Da.” Ava a ocolit biroul pentru a se uita peste umărul lui. Liste și liste de dosare acopereau ecranul. „Cum ai intrat?”

„Este un server privat.” Keith a aruncat o privire în jurul micului birou. „Trebuie să fie în apropiere. Are o conexiune wireless și Scott l-a configurat să se conecteze automat cu acest computer. Nici măcar nu a fost nevoie să introduc o parolă.” El a scuturat din cap. „Este destul de leneș din partea lui Scott și nu este deloc sigur. Pun pariu că computerul recepționerului nu este configurat în acest fel. Dacă ai încerca să te loghezi de pe computerul ei, probabil că ți-ar cere o parolă. Dosarele sunt organizate după tip și dată. Chiar ar trebui să pună pe cineva să-i construiască o bază de date, astfel încât să...”

„Se poate căuta după nume?”

„Nu din acest punct. De aceea începusem să spun că ar trebui să-și pună informațiile într-o bază de date, astfel încât să fie ușor de căutat. În momentul de față trebuie să fiu în fișierul specific pentru a căuta un nume. La ce an vrei

să te uiți?”

Ea a notat numele celor patru bărbați uciși și i le-a înmânat lui Keith. „Începe cu anul trecut și dă-mi numele fiecărui copil cu care au fost împerecheați.”

„Câți ani vrei să mă întorc?”

Căpitanul Schefte era voluntar de aproape douăzeci de ani. Ea și-a amintit zâmbetul de pe fața lui Scott Heuser când a făcut această afirmație cu două zile în urmă, chiar în acest birou.

„Douăzeci de ani”, a spus ea.

„Acest server are doar șapte ani de date.”

„Ești sigur? Este stocat într-un mod diferit?”

Keith a făcut o duzină de clicuri. „Nu văd nimic mai vechi de șapte ani. Chiar și dosarele sale de salarizare și de contabilitate datează doar până atunci. Bănuiesc că nu au fost informatizate până atunci.”

„Deci ar trebui să existe înregistrări pe hârtie undeva.”

„Undeva.”

„O voi întreba pe recepționistă. Poate știe ea unde sunt depozitate.”

„Fii drăguță”, a sugerat Keith.

„Poți să cauți numele alea cât o iau eu pe ea?”

„Iisuse. O să am nevoie de o foaie de calcul.” Keith a făcut clic pe aplicația Excel și a creat un grafic gol. „Bate creionul și hârtia de fiecare dată.”

„Uh... ar trebui să folosești asta?”

Keith s-a uitat peste umăr la ea. „Serios? Îți faci griji că folosesc programul lui Excel pentru a face un grafic minuscul când suntem autorizați să luăm tot echipamentul?”

Nu ar fi fost sfârșitul lumii dacă Keith construia o mică foaie de calcul.

„Adaugă-l pe Micah Zuch la foaia ta de calcul. Vreau să știu cine a lucrat cu el.”

Descoperiseră ceva. Ea simțea asta.

Capitolul 33

Cu brațele încărcate cu două cutii de dosare, Ava a deschis ușa de la camera forțelor speciale. A simțit o tragere în partea stângă, acolo unde rana de glonț fusese cusută la loc. Nu era dureros; era doar suficient de inconfortabil pentru a-i aminti că era om. În spatele ei, Keith mai căra două cutii. Recepționerul îi condusese într-o mică cameră de depozitare unde găsiseră cutiile prăfuite. După amprentele proaspete din praful gros, Ava își dădea seama că fuseseră deranjate recent și a întrebat-o pe recepționeră despre asta.

„Scott s-a uitat prin ele înainte de vizita ta de zilele trecute”, a spus ea, privind-o pe Ava cu nasul ei de pisică. „I-a luat o oră să scoată informațiile pe care le-ai cerut. Presupun că toată munca asta nu te-a ajutat în investigația ta?”

„A ajutat. Acum avem nevoie de mai mult”, răspunsese Ava. Mandatul fusese formulat suficient de vag încât Ava să se simtă confortabil să scoată copiile pe hârtie ale înregistrărilor. Keith a localizat serverul privat și l-a îndepărtat împreună cu două turnuri de calculatoare.

Acum trebuiau să caute prin dosarele pe hârtie și să vadă pe cine îndrumaseră victimele lor. Căutarea electronică a lui Keith din ultimii șapte ani găsise trei nume de copii asociate cu Denny Schefte, două cu Louis Samuelson și două cu Lucien Fujioka.

Niciunul dintre ei nu era același.

Ava se holbase la mini foaia de calcul a lui Keith, cu un sentiment de scufundare în stomac, și se întreba dacă nu cumva se aflau într-o vânătoare de gâște sălbatice. Sperase să existe un nume comun printre bărbați. „Trebuie să scormonim prin dosarele mai vechi”, declarase ea.

La departamentul de poliție, Zander și Nora s-au holbat la ea când și-a lăsat cutiile pe masa de conferințe. Keith le-a așezat ușor pe ale lui lângă ale ei.

„Ce ai găsit?” a întrebat Nora, uitându-se sceptică la cutiile mari.

Ava i-a făcut un rezumat rapid. „Există ochi de rezervă care să ne ajute să trecem prin asta?” S-a uitat la Keith, care înainta cu pași repezi spre ușă. „Unde te duci?”

„Trebuie să mă întorc la laboratorul de informatică.”

„Tot am nevoie de ajutorul tău”, a spus ea, plănuind să se folosească de el pentru a trece prin hârtii.

El a făcut o grimasă. „Sunt mai bun cu un ecran și o tastatură.”

„Dă-mi două ore. Te rog.” Ea a gesticulat spre camera aproape goală. „Avem nevoie de ajutor.”

Zander a scos capacul unei cutii și a scos un caiet vechi de contabilitate. L-a răsfoit. „Rahat. Asta o să dureze o veșnicie.”

„Unde e Mason?” A întrebat Ava. „Ne-ar fi de folos la asta.”

„L-am trimis departe”, a spus Nora. „A trebuit să răspund în fața șefului adjunct de ce un martor se învârtea în jurul anchetei noastre. Am reușit să explic apariția lui la asasinarea lui Fujioka, dar nu am de gând să fiu chemată din nou. Nu trebuie să fie văzut cu noi.”

„Nu mi-a spus nimic”, a spus Ava, în timp ce dezamăgirea o străbătea. Nu era surprinsă că cineva îi pusese la îndoială rolul, dar îi era dor să îl aibă în preajmă să împărtășească idei.

„Presupun că are propriul său caz la care să lucreze”, a răspuns Nora. „Îmi pare rău pentru asta”, a adăugat ea cu o voce sinceră.

„Ai lăsat-o să treacă mult timp”, a spus Ava. „Mai mult decât ar fi trebuit.”

„I-am spus că voi doi veți avea un coleg de cameră dacă îmi pierd slujba din cauza asta.”

Ava a rânjit la tonul degajat al Norei. „Ai găsit ceva?” l-a întrebat ea pe Zander.

„Se pare că sunt organizate pe programe. Există programul de mentorat, evenimente de strângere de fonduri, programe școlare și de informare a comunității.” El a pus deoparte un teanc mic. „Acestea sunt toate programele de mentorat din 2005 până în 2010. Anii mai vechi trebuie să fie într-una din celelalte cutii.”

Ava a scos capacul unei alte cutii și a răsfoit registrele, în timp ce Nora și Keith făceau același lucru cu cutiile rămase.

„Ai vorbit din nou cu Regina Zuch?” a întrebat Ava.

Nora și Zander au schimbat o privire în timp ce zâmbetele le traversau fețele. Curiozitatea Avei a fost stârnită. „Ce s-a întâmplat?”

„Regina nu a vrut să se întoarcă la departament, așa că am surprins-o cu o vizită la ea acasă.”

„Și?”

„L-am cunoscut pe actualul ei iubit.” Nora a zâmbit. „Erau încă în pijama.” Și-a încrețit nasul. „Casa mirosea a sex și țigări.”

„Oh, Doamne.” Stomacul Avei s-a învârtit ușor; cunoștea mirosul acela. Îi dăduse târcoale surorii ei.

„Regina l-a trimis acasă când și-a dat seama că nu plecăm. Cred că faptul că fiul ei a fost închis i-a dat un pic de libertate pe care de obicei nu o are.”

„A întrebat măcar de Micah?” Ava a scanat rapid un caiet și l-a pus în grămada „nu”.

„A făcut-o când am sunat prima dată”, a spus Zander. „La început a vrut să știe când va fi eliberat și am crezut că era îngrijorată pentru el, dar cred că încerca să își dea seama când să își dea afară oaspetele.”

„Asta e oribil.”

„Sunt de acord”, a spus Nora. „Deși trebuie să fie greu cu fiul tău adult care locuiește în casa ta. El ar trebui să fie pe cont propriu.”

„Nu o văd pe Regina încurajând asta”, a spus Ava. „În primul nostru interviu, părea disperată să îl țină aproape de ea. L-a lăsat să facă tot ce a vrut pentru a-l face fericit. Cred că îi place să-l aibă în preajmă.”

„Cred că îl folosește ca pe un substitut pentru un bărbat în viața ei”, a spus Zander pe un ton serios. „E ceva foarte nesănătos acolo. Felul în care vorbea despre el mi-a dat fiori. Încearcă să îl țină dependent de ea și vrea ca el să aibă nevoie de ea, chiar dacă este adult. Nu cred că știe cum să aibă o relație sănătoasă cu un bărbat de vârsta ei. L-a tratat pe tipul care era acolo ca pe o bucată de pământ. Nu-mi place s-o spun, dar a fost ca și cum el a fost acolo pentru a scărpina o mâncărime pentru ea și odată ce el a făcut rolul său ea l-a vrut plecat.”

Groaza i-a umplut pieptul Avei. „Doar nu crezi că e... um... nepotrivită cu fiul ei, nu?” Gândul i-a făcut rău.

„Nu cred”, a spus Nora. „Pun pariu că aduce un bărbat ocazional pentru rolul ăsta.”

Niciuna dintre ele nu a speculat cu voce tare dacă ar fi prins vreun polițist în plasa ei.

„Ai întrebat-o despre alte femei cu copii din program?” a întrebat Ava.

„Am făcut-o”, a spus Nora. „Ne-am concentrat asupra lui Vance Weldon, deoarece ea a avut o relație cu el. Ea a susținut că nu știa de nicio altă femeie cu care el ar fi fost implicat.”

„Soția lui Vance a spus că nici ea nu știa despre alte femei”, a spus Ava. „Cred că a încercat să se uite în altă parte când a bănuit că se întâmplă ceva.”

Ava învățase pe calea cea mai grea cum să afle dacă fostul ei o înșela. Întrebările directe au declanșat minciuni. A recurs la a-l urmări. Nu se simțise bine, dar obținuse rezultate și luase măsuri imediate. *Ce aș face dacă l-aș suspecta vreodată pe Mason că mă înșeală?*

Dacă l-aș fi întrebat, mi-ar fi spus.

Ar fi un semn că ceva a luat-o serios razna.

„Regina ne-a dat numele a două femei care au „frecat-o pe calea greșită” la evenimente.” Nora a făcut ghilimele cu degetele. „Nu a putut explica ce înțelegea prin acest termen, dar Regina pare foarte narcisistă. Bănuiesc că acestea sunt femeile care îi fură tunetele atunci când sunt într-o cameră împreună.”

„Să vedem dacă numele copiilor lor sunt asociate cu polițiștii noștri uciși.” Ava bănuia că Nora avea dreptate. „Ai mai aflat ceva de la ea? A avut vreo idee nouă despre motivul pentru care Micah a mărturisit?”

„I-am spus că noi credem că el proteja pe cineva”, a spus Zander. „Părea surprinsă și a susținut că nu avea idee cine ar putea fi acea persoană. Am crezut-o. Dacă e o mincinoasă, e una foarte bună.”

„Aici sunt niște dosare de mentorat de la sfârșitul anilor 1990.” Keith a ridicat un teanc mic de caiete. „Vrei să încep să le citesc?”

„Da.” Ava a scris numele celor patru bărbați și pe cele ale lui Micah Zuch și Jesse Parish în partea de sus a unei table albe goale și a adăugat numele copiilor pe care Keith le găsise în calculatorul din birou. „Directorul a spus că

Vance Weldon nu a participat la această parte a programului, dar fii cu ochii pe numele lui în caz că s-a înșelat. Jesse Parish ar trebui să apară sub numele lui Lucien Fujioka la un moment dat, dar vreau să știu cine i-a mai fost mentor și cine s-ar fi putut ocupa de mama lui nebună."

„Citește încet", a instruit Nora. „Nu o lua pe scurt. Vei pierde ceva."

„Când găsești numele polițiștilor, enumeră numele copilului și al părintelui și anul în care a fost repartizat", a adăugat Ava. „Voi continua să sap prin cutii pentru restul anilor."

Zander și Nora au luat fiecare câte un registru și au luat loc. Ava a sortat rapid restul caietelor și în cameră s-a făcut liniște. O oră a trecut în timp ce citeau, iar fiecare dintre ei adăuga din când în când câte un nume nou pe tablă. Ava se obliga să citească fiecare rând.

Mason Callahan.

Zâmbea la vederea numelui lui într-o înregistrare de acum cincisprezece ani. Era mândru de munca pe care o făcuse pentru organizație. „Știa Mason că am scos înregistrările din computer când ai vorbit cu el în dimineața asta, Nora?"

„Nu. L-am văzut înainte de asta."

Ava își strânse buzele, întrebându-se ce ar crede el despre felul în care săpau în istoria companiei. Ar fi fost de acord. A întrebat-o de câteva ori dacă a primit vești de la director. A zărit numele lui Denny la câteva pagini după cel al lui Mason și a verificat panoul să vadă dacă acel copil fusese deja trecut sub numele vreunuia dintre ceilalți polițiști.

La naiba. S-a dus la tablă și a scris *Scott Nickle* sub numele lui Denny. El avea acum șase nume pe listă.

Mergem pe o fundătură?

A aruncat o privire prin cameră, întrebându-se cine se mai gândea la același lucru, întrebându-se dacă nu cumva pierdeau timp prețios citind prin jurnale vechi.

Zander și-a terminat teancul și a luat una dintre cărțile Avei, cu hotărârea pe față.

Dacă Zander nu a renunțat la această pistă, atunci este încă una bună.

„Am un nume comun”, a anunțat Zander. „În sfârșit.” S-a dus la tablă și l-a indicat pe *Scott Nickle*. „Samuelson i-a fost mentor în anul următor lui Denny.” A adăugat numele și anul sub numele lui Louis Samuelson.

Efervescența a cuprins-o pe Ava. *Acum ajungeam undeva.*

„O să văd ce pot găsi despre Scott Nickle și părinții lui”, a spus Zander. „Aceste două înregistrări sunt vechi de aproape cincisprezece ani. Continuă să cauți.” Zander s-a mutat la una dintre stațiile de calculator din cameră.

Ava a observat că Keith se uita cu invidie la Zander la calculator, dar și-a întors atenția la înregistrarea scrisă din fața lui. Ea a făcut la fel, sperând să găsească numele lui Scott Nickle legat de Lucien Fujioka. Sau de oricine altcineva. Faptul că astăzi era Halloween și criminalul lor părea preocupat de filmele de groază cântărea greu în mintea ei. *Vom avea o altă crimă în seara asta?*

Cum ar putea criminalul lor să lase să treacă sărbătoarea populară, plină de groază?

Mi-aș dori ca Halloween-ul să fie peste încă o săptămână.

Pe măsură ce trecea la înregistrările unui alt an, Ava a zărit din nou numele lui Mason. A continuat să citească în josul paginii și a înghețat, literele amestecându-se. Privirea ei a urcat din nou la numele lui Mason și a verificat numele copilului. S-a uitat pe tablă și nu l-a văzut nicăieri pe acel copil. A luat registrul pe care tocmai îl lăsase deoparte și a răsfoit paginile până când a găsit prima dată numele lui Mason și a citit numele copilului din acel an.

Scott Nickle.

„A auzit cineva ceva de Mason de când a plecat în dimineața asta?” S-a luptat să nu-și tremure vocea.

Zander s-a uitat ascuțit la ea peste ecranul computerului său. „Ce s-a întâmplat?”

Ea a înghițit, un sentiment de neliniște instalându-se în oasele ei. „Mason a fost mentorul lui Scott Nickle cu un an înainte de Denny.” Ea s-a aplecat și a căutat în geantă după telefonul mobil.

„Cine?” A întrebat Keith.

„Logodnicul ei”, a spus Nora. S-a învârtit în scaunul ei pentru a-l privi

pe Zander în spatele camerei. „Zander, ai găsit ceva despre Scott Nickle?”

Ava a ascultat sunetul telefonului lui Mason. *Răspunde, răspunde, răspunde.*

Am sărit la concluzii.

El e bine.

Mesaj vocal. I-a lăsat un mesaj să o sune și apoi a căutat contactele sale pentru numărul lui Ray.

El a răspuns imediat. „Lusco.”

„Sunt Ava. Ai vești de la Mason azi?”

„Nu în ultima vreme. Am încercat să stau departe de el, știind că vă ajută pe voi.”

„Nora i-a spus să stea departe de caz în dimineața asta. Nu ți-a spus?”

„Nu.” Tonul lui Ray a devenit îngrijorat. „Ce s-a întâmplat?”

„Nu am auzit nimic de el toată ziua. Știi unde ar putea fi?”

„Nu știu. Abia am vorbit cu el de la înmormântarea lui Denny.”

„Ava”, a spus Nora. „Mason mi-a spus că se duce la Cops 4 Kidz în dimineața asta.”

S-a holbat la detectiv. „De ce nu ai spus asta mai devreme?”

„Am uitat până acum. A fost foarte vag, spunând că nu primise procesele-verbale de la ultima întâlnire și că urma să meargă să le ridice personal.”

„Ce se întâmplă?” a spus Ray forțat în urechea ei.

Ava și-a întors atenția la apelul ei. „Nu știu. Numele lui a apărut în niște cercetări pe care le facem pe cazurile cu măști și acum sunt îngrijorată pentru că nu pot da de el.”

„Rahat”, a spus Ray. „Lasă-mă să întreb un pic.” A încheiat convorbirea.

Ava și-a lăsat telefonul jos. „Zander?”

El și-a ridicat privirea de la calculator și a scuturat din cap. „Încă mai caut. E ca și cum Scott Nickle nu ar exista. I-am estimat vârsta actuală, pe baza înregistrărilor vechi de cincisprezece ani, ca fiind oriunde între douăzeci și treizeci și cinci de ani, dar nu găsesc pe nimeni cu acest nume și în intervalul de vârstă potrivit care să locuiască în Oregon sau Washington.”

„Adăugați Idaho și California”, a sugerat Ava. „Toată lumea să se uite și să vadă dacă poate găsi un nume de părinte pe undeva. Poate există mențiuni în celelalte registre care nu sunt despre programul de mentorat?”

Nora a luat un caiet, l-a răsfoit și a scos un mic geamăt. „Asta o să dureze o veșnicie.”

„Nimic când adaug cele două state”, a afirmat Zander.

„Încearcă femei între patruzeci și șaizeci și cinci de ani cu acest nume de familie”, a spus Ava. „Să vedem dacă o putem găsi pe mama lui. Începeți doar cu Oregon și zona Vancouver.” Ea și-a ținut respirația și a urmărit expresia lui Zander.

„Rahat. Am șaptesprezece nume doar în statul nostru. O să mă uit pe comitate.” El se uită încruntat la ecran.

Mason, unde ești? A sunat din nou. Mesageria vocală. A tastat un text. SUNĂ-MĂ.

Keith s-a mișcat să se uite peste umărul lui Zander. „O să văd ce pot găsi despre cele trei nume din Washington County. Tu le iei pe cele patru din Multnomah. Apoi ne putem uita la Clackamas și Clark County.” S-a așezat la terminalul computerului de lângă Zander și a bătut pe taste.

Ava s-a întors la registrul ei. Numele și datele se începțoșau pe pagini.

Nu pot să stau aici.

S-a concentrat pe pagini și s-a obligat să-l caute pe Nickle.

Capitolul 34

Durerea care îi străbătea corpul era ca o lovitură de bâtă de baseball în osul amuzant, care fusese multiplicată de zece mii de ori.

Capul lui Mason s-a lovit de verandă în timp ce cădea, iar nasul i s-a zdrobit la impact.

Corpul său nu mai funcționa, creierul său fiind incapabil să trimită co-

menzi mușchilor săi. Dar, cu coada ochiului, a recunoscut un chip.

Scott Heuser îngenunchease lângă el, cu pistolul paralizant încă apăsat pe ceafa lui Mason.

Mușcături agonizante de durere electrică îi reverberau prin mușchi și oase. Heuser a scos pistolul cu electroșocuri, dar corpul lui Mason continua să se revolte și el se lupta să respire prin sângele care îi înfundase nasul. Un singur gând îi răsuna prin minte.

Sunt în mare rahat.

Capitolul 35

„Heidi Nickle", a declarat Zander. „Vârsta cincizeci și șase. Necăsătorită. Locuiește în Washington County. Nu pot găsi niciun istoric de angajare pe numele ei în ultimii cinci ani, dar există înregistrări de utilități pe numele ei care datează de douăzeci de ani."

Ava a studiat fotografia permisului de conducere al femeii. „Permisul ei de conducere este expirat de doi ani."

„Am observat asta", a spus Zander. „Atunci de ce îți place de ea?"

„Pentru că am un articol vechi de ziar care îi citează pe ea și pe fiul ei în timp ce se bucurau de Festivalul Trandafirilor acum doisprezece ani." A dat clic și a scos înregistrarea.

Stând lângă Ava, Nora s-a aplecat mai aproape și a citit relatarea de pe ecran. „Se referă la fiul ei ca la un elev de liceu", a spus Nora. „Dar nu-i folosesc numele. De ce l-ar omite?"

„Fie reporterul a fost leneș, fie i s-a cerut să nu-l folosească", a spus Ava.

„Am o Desiree Nickle în Clark County care este cu un an mai tânără și locuiește la un sfert de milă de casa lui Vance Weldon", a spus Keith. „Nu știu dacă are copii".

Rahat. „Ambele sunt piste destul de bune", a spus Ava. „Dar de ce nu-l

putem găsi pe Scott Nickle?”

„E posibil să-și fi schimbat numele. Sau s-a mutat în alt stat.” Nora și-a frecat tâmplele. „Este o vânătoare de gâște sălbatice?”

„Mai are cineva alte piste pe care să le urmărim imediat?”, a întrebat Ava.

Tăcere.

„Cred că trebuie să mergem la ambele case și să vorbim cu aceste femei”, a spus Nora, uitându-se de la Zander la Ava. „Voi doi vreți să alegeți cine merge unde?”

„Washington County”, a spus Ava imediat. Ea a ridicat o sprânceană la Zander, care a ridicat din umeri.

„Voi lua casa de lângă locuința lui Vance Weldon”, a răspuns el.

„Du-te”, a ordonat Nora. „Mă duc să văd de ce durează atât de mult analiza amprentelor noastre de bocanci. Keith, îți mulțumesc pentru ajutor. Te poți întoarce la laborator acum.”

Ava și-a luat poșeta și l-a urmat pe Zander afară din clădire. „De ce ai ales-o pe prima?” a întrebat-o Zander.

„Din cauza faptului că avea un fiu.”

Telefonul ei a vibrat în geantă. Dezamăgirea a lovit-o când a văzut pe ecran numele lui Ray în loc de cel al lui Mason. „Mason i-a spus lui Duff Morales că astăzi lucra la cazul parcului Molalla River”, a spus Ray. „Dacă s-a dus la parcul de stat, știu că serviciul de telefonie mobilă este slab acolo. Acesta ar putea fi motivul pentru care nu răspunde la apeluri.”

„Dar nu lucrați împreună la acel caz?”, a întrebat Ava. „Nu ți-ar fi spus?”

„Ba da, mi-ar fi spus”, a recunoscut Ray. „La naiba. Nu știu unde ar putea fi.”

„Trebuie să urmăresc o pistă. Poți să verifici parcul?” a întrebat ea. „Și să continui să încerci să dai de el?”

„Îmi va lua aproape o oră să ajung în parc la ora asta din zi”, a spus Ray. „Voi cere unui polițist să verifice parcul și să-i caute mașina. Probabil că este unul pe o rază de câteva mile.” A încheiat apelul.

„Niciun Mason?” A întrebat Zander.

„Sunt sigură că e bine”, a spus Ava. „Văzându-i numele alături de cel al lui Denny și al celorlalte victime în acele înregistrări, a fost prea aproape de casă pentru câteva minute.”

„Nu te agita până nu știi că ceva nu e în regulă. Telefonul lui ar putea fi într-un punct mort sau este prea legat pentru a răspunde.”

„Încerc să nu mă gândesc la asta.” Ea a deschis ușa mașinii.

„Hei”, a spus Zander. „Relaxează-te. Mason poate avea grijă de el.”

Pun pariu că Denny Schefte simțea la fel despre el.

I-a zâmbit lui Zander, prefăcându-se că stomacul ei nu era plin de acid, și i-a spus la revedere. Și-a pornit mașina și a ieșit cu grijă din locul ei.

***

Capul îl durea ca naiba.

Mason a gemut în timp ce își întorcea fața într-o parte, simțind asperitățile pământului și ale pietrelor pe obrazul lui. Nu putea să respire pe nas, iar gustul de fier și praf îi umplea gura. A scuipat și acesta i-a picurat pe partea laterală a feței până la pământ.

Mâinile îi erau legate la spate, iar picioarele îi erau legate împreună. S-a rostogolit pe o parte și și-a tras genunchii spre stomac, încercând să nu țipe de durere. Se simțea ca și cum ar fi fost lovit de un camion mare.

Scott Heuser.

El l-a ucis pe Denny.

Scott îl lovise pe Mason în cap în timp ce el era imobilizat pe veranda din față. Își amintea cu greu primele două lovituri la cap. A treia trebuie să-l fi lăsat fără cunoștință. Stomacul i se simțea ca și cum ar fi fost lovit de zeci de ori cu cizme de cowboy cu vârf ascuțit. Greața l-a cuprins și a închis ochii, dorind ca conținutul stomacului să rămână la locul lui. A respirat adânc și s-a luptat să rămână conștient în timp ce durerea îi străbătea partea stângă și plămânii.

Coaste rupte.

Cineva continuase să îl lovească după ce îl lăsase inconștient.

Îl durea peste tot.

De ce Scott?

Mozaicul complicat de sticlă de pe ușa de la intrare îi declanșase memoria. Casa aparținuse unuia dintre copiii pe care fusese desemnat să îi îndrume. Își amintea prima dată când bătuse la ușă.

Femeia era uimitoare. Ochi căprui și lichizi și un corp pentru care să mori. A zâmbit și a păstrat contactul vizual prea mult timp. Mason a trebuit să se uite în altă parte. „Tu ești Heidi Nickle? Mama lui Scott?"

„Eu sunt. Intră." Ea a pășit înapoi în casă, ținând ușa deschisă mai larg, invitându-l înăuntru cu limbajul corpului și contactul vizual direct. Seducția emana din ea. Era în privirea ei, în mișcările ei și în zâmbetul ei. Cuvintele ei curgeau cu aluzii.

Rahat.

Mason și-a scos pălăria și a pășit în bârlogul ei, sperând că îi interpretează greșit privirile. Dar fusese polițist suficient de mult timp pentru a recunoaște când o femeie era atrasă de un ofițer. El se afla acolo pentru a-l întâlni pe fiul ei pentru prima dată și pentru a stabili un program care să le convină amândurora.

„Pot să-ți iau pălăria?" A spus-o ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din pat după o întâlnire sexuală maraton.

El își înfipse unghiile în pălărie, nevrând să o lase. Se simțea deja gol cu capul descoperit. Să o predea ar însemna să-și piardă scutul din fața stomacului.

Nu putea să renunțe la ea. „Nu, mulțumesc. Nu pot sta mult. Scott e pe aici?"

Focul îi străluci scurt în ochii negri.

Asta nu o să meargă.

„E în camera lui. M-am gândit că ar trebui să-l cunosc pe omul care îl va ajuta pe fiul meu. Îi lipsește ultimul său mentor. Jur că nu durează mult. O să ai putere de rezistență?" Ea a ridicat încet o sprânceană sculptată.

Dublul înțeles l-a plesnit în față.

„Întotdeauna îmi respect angajamentele. Voi fi aici pentru toate cele șase luni.”

Fața ei s-a luminat. „Bine.”

S-au auzit pași pe scările din dreapta ei și Mason și-a ridicat privirea pentru a-și vedea fiul studiindu-l. Scott avea paisprezece ani. Părul îi era proaspăt pieptănat, iar privirea îi era nerăbdătoare, dar nervoasă. Îi întinse politicos mâna lui Mason, prezentându-se.

Mason i-a luat mâna, impresionat de încrederea tânărului. Scott s-a uitat la mama sa, căutând aprobare, iar ea i-a dat-o cu un semn regal din cap. Băiatul și-a ridicat bărbia și și-a adus privirea înapoi la cea a lui Mason. Heidi și-a pus brațul în jurul umerilor fiului ei și l-a sărutat pe obraz. Scott nu a îndepărtat-o și nici nu s-a arătat stânjenit, așa cum ar fi făcut majoritatea adolescenților.

„O să pregătesc cina în timp ce voi doi vorbiți”, a spus Heidi. „Am niște fripturi și am de gând să fac cartofi copți de două ori. Mason, poți să rămâi la cină?”

I s-a făcut apă la gură. Dar soția și copilul său de patru ani îl așteptau acasă.

„Îmi pare rău, dar soția mea a planificat deja cina din seara asta.”

Focul îi strălucea din nou în ochi, dar a fost imediat stins de zâmbetul ei. „Poate data viitoare.”

„Poate.”

S-a întors să vadă dezamăgire în ochii lui Scott. „Ar trebui să rămâi la cină”, a afirmat el, cu o expresie serioasă.

„Îmi pare rău, Scott. Cum am spus, soția mea are deja lucruri planificate. Aceasta este ziua mea liberă, așa că încerc să ajung acasă la timp pentru a mânca.”

Băiatul a clipit pur și simplu, ținându-i privirea lui Mason.

Mason știa că nu putea rezista șase luni.

Scott Heuser fusese băiatul. Își schimbase numele de familie.

Mason a respirat superficial și a deschis ochii. Era întuneric și se afla într-un fel de magazie în aer liber. Simțea ușor gustul de îngrășământ și de

unsoare mecanică veche care plutea greu în aer. Două ferestre înalte și înguste îi arătau un cer întunecat și o sursă de lumină îndepărtată.

Își amintea că îi acordase o lună din timpul său băiatului înainte de a cere să fie redistribuit. Mama lui Scott se aruncase asupra lui de fiecare dată când se întâlnea cu Scott.

Scott crescuse și devenise director al Cops 4 Kidz. Mason participase la o jumătate de duzină de ședințe de consiliu cu el și nu-l recunoscuse niciodată ca fiind acel copil de paisprezece ani. Acum a văzut asemănarea. Își amintea că băiatul fusese obsesiv de ordonat și preocupat de temele sale. Scott Heuser era tot așa.

L-a ucis Scott pe Denny şi pe ceilalți bărbați?

Ce se întâmplase cu el?

Râsetele slabe ale copiilor răsunau în depărtare. Ferma de dovleci.

A încercat să strige și durerea i-a sfâșiat gâtul și capul. Fusese lovit în gât, ceea ce distrusese 95% din sunetul pe care îl putea scoate.

Dar sunt încă în viață.

Cât timp ținuse Scott celelalte victime în viață?

Întunericul a început din spatele creierului său și a înaintat încet; s-a luptat să rămână conștient, dar s-a năpustit asupra lui ca un tsunami și a fost înghițit de adâncurile lui.

Capitolul 36

Scott a fugit printre rândurile de porumb, ignorând mirosul puternic de benzină. Cunoștea planul fermei de alături ca pe propriul buzunar. Explorase proprietatea încă de când era în școala primară. Ferma lui avea trei acri de câmpie plictisitoare, dar ferma de alături era imensă, cu o livadă mare de brazi și acri și acri de culturi diferite. Un râu tăia prin colțul de sud-vest. A fost raiul pentru un băiat cu o imaginație bogată.

Își petrecea zile întregi în timpul verii cățărat în copaci, spionând muncitorii și ascunzându-se în hambare. Ocazional, găsea o mică comoară ... o unealtă lăsată în urmă ... un termos scăpat ... un cuțit ascuțit.

Colecția sa de arme a început cu descoperirea unui simplu briceag. Un premiu bogat pentru un băiat de zece ani. Îl purta cu el peste tot, arătându-l celorlalți băieți de la școală. Noaptea îl ascundea, îngrijorat că proprietarii vor veni să bată la ușa mamei sale, cerându-i să returneze ceea ce furase.

Cine găsește păstrează.

Nimeni nu a venit niciodată.

El a continuat să scotocească ferma, căutând alte comori. Nu a observat când culturile au început să ocupe din ce în ce mai puțin spațiu. Mama lui a menționat că vecinii lor se chinuiau să trăiască din fermă, că vremurile erau grele. El știa că el și ea erau săraci, dar întotdeauna îi considerase pe fermierii de alături bogați. Cu siguranță, cineva care avea atâta pământ și o jumătate de duzină de tractoare uriașe trebuie să fie bogat?

În cele din urmă, vecinii au deschis un magazin agricol, punând un panou mare la șosea și vânzând produse locale trecătorilor. Apoi au adăugat dovleci de Halloween și brazi de Crăciun. Din ce în ce mai mulți oameni s-au oprit, pe măsură ce își extindeau distracțiile sezoniere pentru copii.

Scott era în liceu când au început pădurea bântuită de Halloween. În primul an a rămas la periferie, urmărind cum actorii ieșeau din pădure pentru a speria clienții. Curând s-a alăturat, cumpărându-și propriul sânge fals și piese de costum, și s-a amestecat cu personalul. Aceștia nu îi puneau niciodată la îndoială prezența, ba chiar de multe ori îi complimentau machiajul.

Să te ascunzi și să sperii familiile era o senzație uluitoare. Producțiile deveneau din ce în ce mai mari și mai bune. Cadavre atârnate de copaci, cadavre în morminte puțin adânci, un azil de nebuni în hambarul din nord. Lui Scott îi plăcea. În fiecare an privea și spiona cum vecinii săi se pregăteau pentru scenele înfricoșătoare din acel sezon.

Visa să facă mai mult.

Sânge adevărat. Cadavre reale. Să șocheze spectatorii.

Furia lui fusese alimentată de bărbații care se folosiseră de mama lui și

o lăsaseră distrusă. Mason Callahan a fost tipic. Mama lui îi povestea cum o suna sau o scotea la masă în timp ce el era la școală. Mason a jurat că își va părăsi soția și fiul și va face din familia lor una nouă. Mama lui a fost în culmea fericirii.

Scott era convins că găsise bărbatul potrivit.

Până în ziua în care Mason îi spusese că nu se mai întoarce.

Își ținea pălăria de cowboy în ambele mâini, răsucind-o în fața lui, iar Scott a știut instinctiv că polițistul avea ceva rău să îi spună. Îl luase fără să intre în casă, ca de obicei. Mama lui îi spusese să îl roage pe Mason să rămână la cină. „El tot promite că o va face", îi spusese ea. „Trebuie să-și respecte promisiunea."

Bărbatul îl dusese la o sală de jocuri locală, îi cumpărase un suc și îl rugase să stea de vorbă.

Scott știa că era ceva serios.

„Părăsesc organizația Cops 4 Kidz", a spus el. „Voi continua să ajut la sediul central, dar nu voi mai merge la casele copiilor." Mason l-a privit în ochi, iar Scott a știut că minte.

„Nu vrei să ne mai vizitezi", a spus Scott.

„Nu e vorba de asta. Am o familie, iar soția mea simte că nu mă vede niciodată și are dreptate. Lucrez douăsprezece ore pe zi și apoi îmi petrec zilele libere tot făcând lucruri pentru slujba mea. Trebuie să fac o schimbare."

„Ai spus că vei sta toate cele șase luni."

*„Am făcut-o și mă omoară să revin asupra cuvântului meu, dar soția mea va divorța de mine dacă nu petrec mai mult timp acasă." A existat o forțare ușoară în tonul lui. Minți*se. *Scott știa că îi spusese mamei sale că vrea să-și părăsească familia pentru a locui cu ei doi. Trebuie să se fi speriat.*

Sau poate că nu-l plăcea pe Scott.

Mama lui ar fi fost distrusă. Deja vorbise cu Scott despre cum ar putea merge toți trei cu cortul împreună și cum ar putea organiza o nuntă la plajă.

Cum îndrăznea să-i facă asta mamei sale?

Mason era la fel ca toți ceilalți. Își întoarse privirea când Mason îl lăsă acasă. Nu voia să-l lase pe polițistul ăla tâmpit să-l vadă plângând.

Nu l-a mai văzut pe Mason până la prima ședință de consiliu a lui Scott, Cops 4 Kidz. Aproape că vomitase când își strânseseră mâinile, dar Mason nu-l recunoscuse după atâția ani. Scott își schimbase numele de familie după facultate, dorind să se distanțeze de un tată pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Studiase marketing și management în facultate. Când a văzut postul vacant de director la organizația de voluntariat, a sărit pe el. Atracția postului care îl punea într-o poziție superioară față de tone de polițiști era puternică. Grupul fusese o sursă de frustrare pentru el și mama sa timp de ani de zile. Salariul era ridicol, dar lui nu-i păsa.

La o ședință a consiliului de administrație, când a ascultat cum doi dintre ceilalți membri îl hărțuiau în glumă pe Mason Callahan în legătură cu noua femeie din viața lui, Scott a înțeles că relația era serioasă. Callahan părea relaxat și fericit, în loc să fie ca de obicei.

Scott trebuia să strivească acea fericire. Callahan nu o merita.

Nici ceilalți bărbați care se jucaseră cu sănătatea mentală și emoțională a mamei lui. Nu aveau dreptul la bucurie.

Un plan se formase în mintea lui.

Întâlnise nume și fețe din trecutul său în noua sa poziție.

Le știa adresele... le cunoștea profilurile.

Erau pregătiți pentru ca el să răzbune durerea pe care i-o provocaseră mamei sale.

Și-a creat un obiectiv și a schițat un calendar. Știa de la cursurile sale de afaceri că orice obiectiv are nevoie de un plan de acțiune și apoi de un termen limită pentru a măsura succesul. A ales Halloween pentru termenul limită, apreciind legătura cu pasiunea sa pentru groază.

Prima sa încercare eșuase.

Fusese ciudat de dezamăgitoare după lunile de pregătire și după emoția intensă care începuse când își apăsase pistolul paralizant împotriva gâtului lui Vance Weldon. Această senzație l-a urmărit până a doua zi, când s-a uitat la știri și nu s-a menționat nimic despre sinuciderea înfiorătoare a unui agent FBI. A răscolit internetul în căutarea unei confirmări. În schimb, rămăsese fără nimic. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Privind în urmă, și-a dat seama

că o făcuse prea perfect. A înscenat o sinucidere și toată lumea a crezut-o. Polițiștii, paramedicii și medicul legist. Niciun ziar, nicio televiziune, nicio mențiune nicăieri.

A corectat asta a doua oară.

Seara aceasta avea să fie finalul său. Ultimul om de pe lista sa va fi bifat.

Și o va face într-un stil care îi va face pe oameni să vorbească ani de zile. Mama lui se putea odihni în pace.

Capitolul 37

„Trezește-te!”

„Trezește-te!”

O senzație de răsucire și arsură în partea superioară a brațului lui Mason l-a făcut să deschidă ochii brusc, în timp ce trupul lui avea spasme de durere. A încercat să se concentreze pe chipul lui Scott care plutea deasupra lui. Bărbatul era îmbrăcat în negru, inclusiv cu un hanorac negru pe care și-l pusese peste păr. Fața lui era singurul lucru palid din cameră. S-a dat înapoi pentru o fracțiune de secundă și Mason a zărit cuțitul din mâna lui, cu sânge picurând din vârf.

Asta am simțit în braț.

Un bocanc s-a lovit de coastele lui Mason, iar o ceață roșie i-a acoperit vederea în timp ce se lupta să rămână conștient în ciuda durerii.

O mână l-a tras de brațul rănit. „Ridică-te!”

Picioarele lui Mason se chinuiau să ajungă sub el în timp ce Scott trăgea, iar el și-a dat seama că picioarele îi fuseseră dezlegate. Mușchii lui au refuzat să-l țină drept și s-a clătinat într-o parte, aterizând pe un cot.

Ochii i se strânseră de durere.

„Pentru numele lui Dumnezeu! Ridică-te!” Scott l-a tras din nou de braț.

Mason s-a ridicat șovăielnic, neavând încredere în picioarele lui și mușcându-și buzele pentru a-și stăpâni voma care i se împingea în fundul gâtului.

„Abia merg”, a cârâit el printre buzele încleștate. „Picioarele nu funcționează.”

„Nu mergem departe”, a spus Scott. Și-a înfipt cuțitul în coastele lui Mason. „Doar în caz că îți bați joc de mine.”

„Nu”, a mormăit Mason.

Scott l-a tras spre ușa magaziei mici și i-a dat drumul la braț ca să deschidă ușa. Mason s-a chinuit să rămână în picioare. S-a uitat în altă parte când mâna lui Scott s-a multiplicat în patru mâini în timp ce împingea ușa. Multi-viziunea i-a făcut stomacul să i se strângă.

Fuga ieșea din discuție.

S-a poticnit prin întuneric în timp ce Scott îl conducea cu o mână pe spatele brațului. Mason a pierdut noțiunea direcției lor. Au trecut printre brazi și s-au împiedicat într-un lan de liane de dovleac. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare. Voci de copii și vorbirea ocazională a unui adult. Scott s-a oprit și i-a legat un căluș în jurul gurii. Mason s-a concentrat să respire în jurul pânzei cu gust urât. Sângele îi curgea din nas în gură și se străduia să îl scuipe. În schimb, un fir constant de salivă îi curgea pe bărbie.

„La pământ”, a șuierat Scott cu o voce stinsă în timp ce s-a aruncat la pământ și l-a tras pe Mason cu el. Mason s-a răsucit, aterizând pe un umăr, protejându-și oarecum fața. A oftat în timp ce încerca să își recapete respirația, mulțumit momentan că nu mai era în picioare. Zgomotul puternic al unui tractor se deplasa în direcția lor și râsetele oamenilor deveneau tot mai puternice.

Plimbarea cu fânul bântuit.

A întors capul, încercând să vadă tractorul care, știa el, trăgea o remorcă mare căptușită cu fân. Pădurea era întunecată, luminile tractorului erau stinse pentru a spori atmosfera de Halloween.

„Fă un zgomot și voi începe să trag. Copiii întâi”, i-a șoptit Scott la ureche.

Mason nu se îndoia de el, dar era incapabil să scoată un sunet. Vibrațiile de la motorul mare zguduiau pământul. Pur și simplu a rămas nemișcat și a ascultat cum plimbarea a trecut la douăzeci de metri de ascunzătoarea lor întunecată, lăsându-i din nou în pădurea neagră și tăcută, și și-a amintit de plimbarea întunecată cu fiul său. Câteva minute mai târziu, Mason a auzit strigăte și țipete și a știut că plimbarea a intrat într-o hoardă de zombi sau în cimitirul interactiv.

Și-a scos din minte gândul la fiul său.

Ava. Își va da seama că Scott Heuser este omul nostru.

Dar va fi înainte sau după ce va deveni următoarea operă de artă a lui Scott? Scott i-a dat drumul la braț. „Nu mișca naibii."

Nu prea am de ales.

Îl auzi pe Scott fugind, frunzele și crengile scârțâind sub picioarele lui.

Un sunet răgușit de plastic care se freca de plastic venea din direcția lui.

Mason a ascultat, încordându-și ochii să vadă în lumina slabă. Scott a înjurat când ceva a făcut un zgomot brusc de pocnitură și stropire.

Un gust ciudat a plutit prin aer și i-a atins buzele. Mason a suflat pe nas, încercând să elimine blocajul sângeros. Bucăți umede au zburat afară și s-au împrăștiat pe jos.

A inspirat cu grijă pe nas.

Benzină.

***

În ultima lună, Scott rămăsese ocupat. Își ascunsese proviziile în ascunzători la ferma de alături. Urmărise cum personalul se pregătea pentru sezonul de Halloween, pregătindu-și recuzita sângeroasă și clădirile dărăpănate. Labirintul de porumb fusese plantat mai devreme în an, iar el memorase fiecare întorsătură. Petrecuse ore întregi construindu-și propriile dispozitive, studiind tutoriale online și descărcând manuale de instrucțiuni.

Era pregătit.

Urma să fie un Halloween de neuitat.

Acum trebuia să mute ultima piesă în poziție.

La începutul săptămânii încercase să intre în casa lui Mason, doar pentru a fi dat peste cap de prezența unui câine. Un câine foarte gălăgios.

A trebuit să se regrupeze, dar întotdeauna avea un plan de rezervă.

Planul său de rezervă îi salvase fundul acasă la Lucien, dar de îndată ce trăgea, știa că trebuie să plece.

Se simțise incomplet.

Când FBI-ul îi ceruse ajutorul în ancheta sa, stresul îi crescuse odată cu hotărârea de a-și termina planul. Trebuia să rămână cu un pas înainte.

Era atât de aproape.

Își pierduse răsuflarea când îl văzuse pe Mason coborând din mașină în fața fermei sale. Renunțase să mai ajungă la bărbat înainte de Halloween, iar apoi bătuse la ușa din față a lui Scott ca un cerșetor.

Își mai amintea Mason când bătuse ultima dată la acea ușă?

Fusese jalnic de ușor să meargă în spatele lui cu pistolul paralizant. Sentimentul de satisfacție când îl văzuse pe bărbat căzând la pământ fusese de neegalat.

Acum, ultimul simbol al durerii mamei sale era legat la picioarele lui. Inițial plănuise ca Lucien Fujioka să fie finalul, dar Mason era clar că așa trebuia să fie. Fusese livrat de mână la el acasă, lângă locul unde visase să creeze spectacolul final.

Cineva avea grijă de el.

Căruța de fân bântuit a ieșit din pădure, îndreptându-se înapoi spre magazinul fermei și spre zona principală pentru a-și lua următoarea încărcătură de copii. Avea la dispoziție un sfert de oră până când trecea din nou prin zonă.

Ar fi observat cineva din următoarea plimbare adăugarea la peisaj?

L-a tras pe detectiv în picioare. „Pe aici.” Mason s-a împiedicat și și-a pierdut echilibrul. A întors capul, tușind și scuipând.

„Taci naibii din gură”, a șuierat el.

Mason a mormăit ceva în spatele călușului.

Cei doi s-au zvârcolit prin întuneric. Cunoștea toate căile și se ferea de

micul șopron în care grupul de zombi făcea o recunoaștere după fiecare trecere a cursei cu fân. Ținta lui era spânzurătoarea, la vreo cincizeci de metri de satul zombi și după cimitir.

Spânzurătoarea era formată din câteva stâlpi șubrezi cu o jumătate de duzină de cadavre spânzurate. Mai multe cadavre atârnau de copacii din jur. Petrecuse câteva zile consolidând al doilea set de spânzurători. Nimeni nu observase adăugarea de scânduri, cuie sau frânghii.

Acum era capabilă să suporte greutatea unui cadavru adevărat.

Când vor observa?

Gândul că trupul va atârna acolo zile întregi îi dădea un impuls pasului.

Pregătise destule distrageri pentru a-i deruta pe proprietari, participanți și anchetatorii pentru o vreme.

Cine va fi norocosul care va da peste marele meu secret?

Un râs izbucni din el și se strădui să tacă. Lângă el, Mason s-a împiedicat de o rădăcină de copac și a căzut în genunchi. Detectivul gemu când Scott îi smuci brațul pentru a-l pune din nou în mișcare. Cronologia lor era strânsă.

Încă o sută de metri până la spânzurătoare.

Capitolul 38

Ava s-a întors pe aleea lungă din ținutul rural Washington. Drumul a durat mult mai mult decât se așteptase. Un accident blocase autostrada, iar ea stătuse parcă ore întregi în trafic, înaintând încet. Aproape că a ratat aleea. Câteva reflectoare minuscule îi marcau poziția de-a lungul drumului întunecat și îngust.

În față, o mașină era parcată în fața casei mari și albe. Lumini strălucitoare de exterior luminau terenul. Ava a oprit mașina, holbându-se la spatele familiar al vehiculului. A citit plăcuța de înmatriculare de trei ori, apoi a luat telefonul și a format numărul lui Mason. Mesagerie vocală.

A sunat la un alt număr. A răspuns Nora Hawes.

„Mașina lui Mason este aici, la reședința Heidi Nickle”, a spus Ava. „Casa pare întunecată înăuntru și tot nu pot da de el pe telefonul mobil.”

Nora a tras aer în piept. „Trimit întăriri. Așteaptă-i.”

Ava a încheiat convorbirea. Își oprise mașina chiar în afara umbrelei de lumină aruncată de lămpile de afară, dar farurile ei arătau direct spre casă. Și-a oprit mașina, oprind razele care pătrundeau în ferestrele din fața casei și a așteptat.

Verifică-i mașina.

Și-a scos arma, păstrând un ochi pe casa aflată la cincizeci de metri distanță și altul pe mașina lui Mason. A ieșit din umbră și a intrat direct în fluxul de lumină și s-a uitat pe geamurile mașinii lui.

Era goală.

A încercat portiera, a găsit-o descuiată și a apăsat pe butonul de deschidere a portbagajului. Cu doi pași lungi și inima zburând, s-a uitat în portbagaj.

Totul e liber.

A închis portbagajul și ușa mașinii și s-a întors la mașina ei.

Unde ești?

Care era legătura cu Heidi Nickle? Cumva, Mason își dăduse seama înaintea tuturor și decisese să facă o vizită.

Blestemat să fii, Mason!

O înjurase și pe Nora, pentru că îi spusese să păstreze distanța. Dacă ar fi fost inclus, le-ar fi spus despre pista pe care o urma.

Interiorul mașinii ei era prea liniștit. A lăsat portiera deschisă câțiva centimetri, sperând să audă în orice moment venind întăririle. S-a blocat. *Erau râsete?*

În spatele și în dreapta casei se ridicau brazi uriași. S-a ridicat și s-a uitat peste acoperișul mașinii, cu privirea îndreptată în acea direcție.

Mai multe râsete. Câteva țipete. Dar țipete fericite.

Pădurea s-a luminat cu o strălucire portocalie cu o fracțiune de secundă înainte ca sunetele exploziilor să ajungă la urechile ei.

A sunat la 911 și a alergat spre pădurea în flăcări, cu telefonul la la ureche.

***

Energia lui dispăruse, dar Mason a ripostat.

O singură privire la spânzurătoare i-a spus ce avea Scott în minte. În niciun caz nu ar fi dansat la capătul unui șireang.

Scott ar fi trebuit să-l omoare, să-l tragă pe trepte și apoi să-i spânzure cadavrul.

Poate că asta e acceptabil în cartea lui Scott.

Nu și în cea a lui Mason.

S-a zvârcolit și s-a desprins din strânsoarea brațului lui Scott. Făcu trei pași clătinându-se departe de spânzurătoare și Scott îl apucă de gulerul hainei. Capul i-a tresărit pe spate când Scott l-a smuls până la oprire. De două ori, Mason și-a împins greutatea corpului înainte pentru a rupe strânsoarea, dar a fost în zadar. Nevăzând nicio altă opțiune, Mason a căzut la pământ și s-a încolăcit cât a putut de bine cu mâinile încă legate la spate. A așteptat mai multe lovituri în coastele sale rupte.

Un fulger i-a străfulgerat în spatele ochilor când Scott a apăsat pistolul paralizant în carnea lui. Picioarele i-au ieșit în afară în spasme.

„Nu te mai pune cu mine”, a spus Scott. „Pot să-ți târăsc fundul foarte bine.”

L-a apucat de umeri pe Mason și l-a târât ultimii șase metri până la spânzurătoare.

***

Cu patru zile în urmă, Scott atașase un scripete la vârful spânzurătorii. I se păruse mai ușor decât să monteze o rampă. Știa că nicio victimă nu va urca de bunăvoie scara până la spânzurătoare. Chiar și cu o armă în spate. Și-a dat seama că va trebui să folosească pistolul paralizant și scripetele. Din nou.

A ascuns un ham mic dedesubt, acceptând că nu va fi ușor să tragă un cadavru până la platformă. Odată ce cadavrul era pe platformă, restul ar fi fost simplu. Nu exista nicio trapă. Vinovatul ar fi fost împins de pe platformă, iar căderea ar fi fost suficientă pentru a-i rupe gâtul. Dacă nu ar fi murit din cauza smuciturii frânghiei, atunci s-ar fi strangulat încet până la moarte.

A vrut să repete moartea lui Vince Weldon. Să o facă bine de data asta. A fost cea mai satisfăcătoare crimă, stând în picioare și privindu-l pe om cum moare încet, chiar dacă nu a fost prea multă fanfară după aceea. Fusese prea precaut, prea blând, prea bun la aranjarea scenei. Cercetase urmele pe care pistolul lui paralizant le lăsa pe un cadavru. Dacă era atent, cel mult două vânătăi mici *puteau* apărea la câteva ore după moarte. Își lăsase deoparte pistolul cu electroșocuri pentru loviturile mai vizibile cu bâta de baseball în capul celorlalți trei bărbați. Fără îndoială că asta atrăsese atenția poliției și a medicului legist.

Cât timp îi va lua cuiva să descopere adevăratul cadavru printre falsuri?

Mason se prăbuși pe platformă și Scott își șterse fruntea. Chiar și cu scripete și harnașament, fusese un chin să-l ducă pe om până sus. Majoritatea efectelor pistolului paralizant dispăruseră, iar el începuse să se lupte din nou. Își pierduse călușul în lupta de pe scară, dar Scott se bucura că îi legase din nou picioarele înainte de a folosi scripete pentru a-l trage pe spânzurătoare. Trebuia să termine cu asta și să se întoarcă acasă. Dacă muta mașina lui Mason la fermă, printre toate celelalte mașini, nu-l puteau lega de moartea bărbatului.

Scopul lui ar fi fost atins.

„Locul ăsta o să fie plin de polițiști în orice moment”, cârâi Mason.

„Da, va fi. Dar nu pentru motivul pe care îl crezi tu. Nu au nicio idee că sunt eu.” Scott a îngenuncheat pe spatele bărbatului și i-a înfășurat grosolan șireangul în jurul gâtului. Mason a încremenit la smulgerea frânghiei și apoi s-a zvârcolit din nou, dându-l jos pe Scott de pe spate. Polițistul s-a târât spre marginea platformei, căutând o cale de coborâre.

„Dă-i drumul și sari de pe ea. O să-mi grăbești procesul”, a spus Scott amuzat. Ochii lui Mason s-au lărgit când a evaluat distanța până la sol. „Te-ai răzgândit?”

Scott a verificat ora. Mai avea încă zece minute până când distragerile lui erau puse în mișcare. Dar plimbarea cu fânul ar fi trebuit să ajungă în curând. S-a așezat pe spate, sprijinindu-se de un stâlp de pe spânzurătoare, luând o clipă pentru a savura frica bărbatului.

Mason i-a întâlnit privirea. „De ce eu?”

Scott s-a încruntat. „Nu-ți amintești?”

„Îmi amintesc de tine. Am pus cap la cap odată ce am stat pe veranda ta. Fusesem desemnat ca mentor al tău, dar a trebuit să o scurtez.”

„Ai abandonat-o pe mama. I-ai făcut tot felul de promisiuni. Voiai să-ți părăsești soția și să ne ajuți să începem o viață nouă. Dar odată ce ai obținut ceea ce aveai nevoie de la ea, ai fugit.” Scott a rânjit. „A meritat sexul, Callahan? A meritat să ne distrugi viețile?”

Mason s-a holbat la el. „Nu i-am făcut nicio promisiune mamei tale. Eram căsătorit.”

„Știu. Dar ai făcut-o să creadă că mariajul tău nu însemna nimic pentru tine.”

„Prostii! N-am spus niciodată așa ceva și *nu i-am tras-o* niciodată mamei tale. A fost atât de puternică la prima noastră întâlnire, încât am știut că nu pot rămâne în acea situație. De aceea am plecat. S-a aruncat naibii asupra mea.”

„Nu a făcut-o!” Furia l-a cuprins. *Cum îndrăznea să o conteste pe mama în felul ăsta.*

„Ba a făcut-o! De asta i-ai țintit pe ceilalți polițiști? Pentru că mama ta i-a pus pe jar? După ce te-a mințit și ți-a spus că ei sunt răspunsul la rugăciunile tale?”

„O meritau! Toți s-au folosit de ea. Fiecare bărbat a păcălit-o și i-a făcut promisiuni și apoi ne-a abandonat!” *Am tot dreptul să fac asta!*

Mason a scuturat din cap. „Nu-mi place să-ți spun asta, dar mama ta era o mincinoasă. Asta s-ar fi putut întâmpla cu încă un polițist sau doi, dar eu sigur nu am făcut făcut-o. Nu i-am dat ocazia. Am plecat de acolo în momentul în care am văzut despre ce era vorba. Te-a *folosit* - te-a ținut în programul de mentorat pentru a se apropia de polițiști.”

„Nu știi despre ce naiba vorbești!” a țipat Scott la polițistul mincinos.

Mincinoşi! Până la ultimul dintre ei. Cum îndrăznea să dea vina pe mama! „Tu ai făcut asta!”

„Avem un nume pentru femeile ca mama ta - iepurași cu insignă.” Mason a rânjit.

Scott s-a răsucit în picioare, gata să-l arunce pe bărbat peste margine.

Furia i-a concentrat vederea. „Tu...”

Exploziile i-au întrerupt cuvintele și pădurea s-a aprins ca un foc de artificii.

Capitolul 39

Ava nu și-a așteptat întăririle. Numărase patru explozii venind din pădure. Focul lingea copacii și strigătele de fericire se transformaseră în țipete de frică. După ce a raportat incendiul la 911, a trecut în fugă printr-o grădină, printre arbuști și copaci, cu un ochi pe flăcările pâlpâitoare care luminau cerul în fața ei. A intrat în pădurea deasă și lumina flăcărilor era aproape blocată. A aprins lanterna telefonului și a îndreptat-o spre sol în timp ce alerga.

Cine țipă?

O siluetă i-a ieșit în cale, iar ea a tresărit la vederea feței însângerate.

Un costum de zombi. Bărbatul s-a oprit și ea a văzut cum o duzină de oameni cu un machiaj asemănător îl ajungeau din urmă. „Ce s-a întâmplat?”, a strigat ea.

„Asta e o scenă?”, a întrebat-o el. „Au adăugat explozii?” Ceilalți zombi au strigat întrebări similare. „Unde este plimbarea cu fânul?”, a întrebat unul. Tremurau fizic, se uitau peste umeri, atenția lor mergând într-o sută de direcții.

Înțelegerea a lovit-o. Dăduse peste un fel de petrecere tematică de Halloween.

„Nu cred că asta trebuia să se întâmple”, a spus primul zombi, gâfâind greu.

„E cineva rănit?” a strigat Ava, fluturându-și brațele pentru a le atrage atenția.

„Nu”, au spus mai mulți zombi. Câțiva dintre ei au arătat spre focul care creștea în depărtare. „Nu ne putem întoarce pe acolo.”

Ava a gesticulat în spatele ei. „Mergeți în direcția aia. Acolo e o fermă albă și poliția ar trebui să ajungă acolo în orice moment. Camioanele de pompieri, de asemenea.”

„Dar echipa de la cimitir?” a întrebat unul.

„Ce?” A întrebat Ava.

„Cimitirul. Sunt încă o duzină de actori acolo care așteaptă să sperie plimbarea cu fânul.”

„Încotro?”

Toți zombii arătau spre foc. Acesta se diminuase după exploziile inițiale, dar crescuse din nou pe măsură ce se prinsese de brazii uscați. Ea a estimat că era la o sută de metri distanță.

„Mă duc eu”, a spus ea. „Spune poliției unde sunt.”

Actorii au luat-o la fugă în direcția din care venise ea. Primul zombi a făcut o pauză. „Nu știți drumul. Cunosc platoul ăsta pe dinafară și pe dinăuntru.”

Ea era de acord. „Să mergem.”

S-a întors și a început să alerge. „Urmează urmele de fân.” Ava l-a urmat și și-a dat seama că nu mai avea nevoie de lumina telefonului pentru a vedea printre copaci. Focurile luminau cerul și se filtrau printre crengi. Era prea departe ca să simtă căldura, dar mirosul fumului era aproape grețos.

Urmele duceau la un luminiș în pădure, iar ea s-a împiedicat când a văzut un cadavru atârnat de un copac. „Iisuse Hristoase.”

Partenerul ei zombie nici măcar nu s-a uitat la cadavru, iar ea a observat că mai erau o jumătate de duzină în copacii din față.

A continuat să alerge, scuturându-și capul. În copilărie urâse casele bântuite și nici acum nu o atrăgeau. Amenajarea asta i-ar fi dat coșmaruri luni întregi. S-a uitat de aproape la un cadavru în timp ce trecea pe lângă el. Creatorul imitase perfect pielea cenușie și expresia facială tristă a morții.

Un fior i-a urcat pe șira spinării și a dat peste partenerul ei zombi, care se oprise pe cărare.

„Ce naiba?”, a spus el.

Ea s-a uitat dincolo de el. Două spânzurători false mărgineau traseul. Deasupra uneia, doi bărbați se luptau. Scott Heuser l-a lovit pe celălalt bărbat în burtă.

Scott Nickle.

Fiul lui Heidi Nickle este Scott Heuser.

Picioarele i-au tremurat când a făcut legătura. Forța operativă fusese atât de aproape.

Scott Heuser îi ucisese pe polițiști.

Celălalt om de acolo de sus avea un ștreang în jurul gâtului și era pe cale să fie împins de pe platformă.

Mason?

***

Mason lovi orbește cu picioarele, fără să-i pese unde aterizau pe corpul lui Scott. Satisfacția l-a cuprins când a văzut pistolul paralizant sărind de pe marginea platformei. După o pauză lungă, l-a auzit lovind pământul cu o bufnitură. *E o cădere foarte mare.*

A lovit și a lovit, târându-se în siguranță în centrul platformei. Își înfipse bărbia în piept, încercând să o bage sub ștreang, dar Heuser i-l încolăcise strâns în jurul gâtului. Fără să-și folosească mâinile, nu se desprindea.

Scott îl înjură și se zbătu în picioare.

Să-l ducă peste margine.

Mason a atacat cu picioarele, simțind cum așchii de pe platformă îi alunecau în cămașă și pantaloni. Brațul îi pulsa acolo unde Scott îngropase vârful cuțitului. Cuțitul a reapărut în mâna lui Scott, declanșând o nouă rundă de lovituri cu două picioare din partea lui Mason. Transpirația îi curgea pe față, iar energia îi scăzuse până la a alerga pe vapori. Scott s-a lansat și a sărit peste picioarele lui Mason. Din cealaltă parte, s-a aruncat în spatele lui Mason și l-a

împins.

Mason a sărit peste platformă, incapabil să oprească elanul lui Scott. Capul îi atârna peste margine și se uita în jos la pământ și ace de pin. Încă o împingere i-a făcut corpul să zboare de pe platformă.

A jurat că a auzit-o pe Ava țipând.

***

Inima ei s-a oprit când el a căzut.

Țipetele au umplut pădurea. Țipetele ei.

A sprintat pe lângă zombi și s-a aruncat asupra lui Mason, apucându-l de talie și ridicându-l cu toată forța pentru a nu-i apăsa gâtul. „Ajută-mă!" a țipat ea la zombi. Mason atârna la capătul frânghiei, dar Ava a observat că cizmele lui loveau pământul desprins. Sângele îi acoperea jumătatea inferioară a feței, iar privirea lui o ținea pe a ei. Gura lui se mișca, dar nu scotea niciun sunet. Zombiul a imitat apucarea și ridicarea ei. Era cu 30 de centimetri mai înalt decât ea și, din fericire, puternic.

„Ai ceva cu care să tai frânghia?" a oftat ea.

„În buzunarul de la spate", a spus zombiul. „Grăbește-te."

L-a lăsat să preia greutatea lui Mason și a căutat în buzunarul lui, găsind un cuțit multifuncțional. L-a deschis și a tăiat frânghia de deasupra capului lui Mason. Frânghia era nouă și proaspătă. L-a privit fix în ochi pe Mason în timp ce tăia frânghia sfâșiată. „Rezistă, la naiba!" Ochii lui erau injectați cu sânge, fața lui devenind de un roșu intens.

Dar a păstrat contactul vizual.

Frânghia s-a rupt și Mason s-a prăbușit în brațele zombiului, care l-a coborât ușor la pământ, pe o parte. Ava a îngenuncheat lângă cei doi, cu degetele tremurându-i în timp ce se străduia să îi pună șireangul deasupra capului. „Ești bine?", a strigat ea. *„Ești bine?"*

Maxilarul lui s-a deschis, dar nu a scos niciun sunet. Ea i-a șters sângele de pe nas, iar el și-a arcuit spatele de durere. „La naaaiba!" a gemut el.

Un nas spart.

Lacrimi de ușurare îi curgeau pe obraji. „E doar nasul tău? Ești rănit în altă parte?”

„Coastele”, s-a înecat el. I-a întâlnit privirea. „A fost Scott. Oprește-l.”

„Știu. Tocmai mi-am dat seama, dar nu te părăsesc. Nu chiar acum.” I-a șters mai mult sânge de pe față, evitându-i nasul, în timp ce zombiul se străduia să taie frânghiile de pe mâinile lui Mason.

„Sunt bine”, a spus el răgușit. „Ia-l pe Scott.” Privirea lui s-a mutat în spatele ei, ochii lui lărgindu-se.

Ea s-a uitat. Scott Heuser a coborât de pe ultima treaptă a scării și a sprintat în pădure.

Mason s-a uitat din nou la ea. *„Prinde-l!”*

Ea și-a scos arma din tocul lateral. Mâinile zombiului au înghețat pe legăturile lui Mason, privirea lui fiind ațintită asupra armei ei. „Sunt agent federal”, i-a spus ea. „Poți să-l scoți de aici?”

„Da. Aici.” El a scos o lanternă din pantalonii lui cargo. „S-a îndreptat în direcția labirintului de porumb.”

Ea a luat lanterna și l-a sărutat ușor pe Mason pe buzele lui însângerate. „Mă voi întoarce.” Ea și-a șters lacrimile de pe obraji.

„Știu.”

A fugit după Scott.

Capitolul 40

Scott alerga în zig zag prin pădure, înjurând în sinea lui. Reușise să-l arunce pe Mason de pe platformă, dar frânghia fusese prea lungă. Picioarele polițistului atinseseră pământul. Ar fi putut fi strangulat încet dacă acei oameni nu ar fi apărut și nu l-ar fi tăiat imediat.

Ava McLane. Cu câteva zile în urmă, agentul FBI se așezase în biroul

lui și îl interogase calm. În acel moment își dăduse seama că lațul începea să se strângă, dar crezuse că va avea timp să termine. Acum apăruse ea și ruinase totul.

Nu chiar totul. La dreapta și în fața lui, incendiile făceau ravagii prin pădurea uscată și începeau în labirintul de porumb. Auzea strigătele oamenilor care se chinuiau să găsească ieșirea din labirint pe măsură ce flăcările se apropiau. Urmărise cum proprietarii plănuiseră și plantaseră labirintul, tunzându-l pentru a crea o provocare.

Cunoștea fiecare centimetru.

În spatele lui se auzea zgomotul pașilor de alergare și el a aruncat o privire înapoi. O lanternă săltărea în întuneric în spatele lui, câștigând teren.

Agentul FBI?

S-a ferit în labirint. *Încearcă să găsești o cale de ieșire din acesta.*

***

În față l-a văzut pe Scott coborând pe o cărare întunecată printre tulpinile înalte de porumb.

Nuuuu.

S-a oprit la marginea porumbului. Oamenii strigau din interior și focul ardea agresiv într-un cadran al câmpului.

Lasă-l să plece. E prea periculos.

În apropiere, o femeie țipa de durere. Ava s-a năpustit în porumb și s-a întâlnit cu femeia care se strângea de braț, cu doi adolescenți în spatele ei, unul dintre ei purtând o lanternă.

„M-a înjunghiat!”, a țipat ea la Ava. Ava s-a oprit să se uite la rana care picura; era lungă, dar puțin adâncă.

„Du-o pe mama ta la mașinile de pompieri. Nu vă întoarceți în labirintul de porumb”, le-a spus ea celor doi adolescenți. Fețele lor erau albe de groază. „O să fie bine.”

„Ce se întâmplă?”, a șoptit fata, ținându-se de brațul fratelui ei. „Ce a

declanșat incendiul?”

„A explodat ceva”, a spus băiatul, cu un braț sprijinindu-și mama.

„Rămâneți împreună”, i-a ordonat Ava. „Continuați să vă îndepărtați de focuri.”

Strigătul furios al unui bărbat a venit din labirintul de porumb, iar ea a auzit geamătul unui copilaș îngrozit. Ava și-a îndreptat lanterna pe cărarea întunecată.

Nu pot să plec.

„Plecați”, a spus ea familiei. „Am de gând să scot mai mulți oameni afară.”

Familia a plecat mai departe, iar Ava a alergat pe cărarea plină de pământ. Porumbul se înălța deasupra capului ei. Nu erau tulpinile de porumb verzi și proaspete pe care le văzuse de pe autostradă când trecea pe lângă lanurile de porumb în timpul verii. Erau tulpini de porumb rumenite, putrezite, mirosind a rugină și inducând claustrofobie. Tulpinile nu păreau înalte din pădure. Acum păreau de două ori înălțimea ei. A urmărit strigătele copilului.

La un colț, l-a găsit pe Scott Heuser față în față cu un buldog de tată care avea un copil de cinci ani care se ascundea la câțiva metri în spatele lui. Tatăl avea pumnii ridicați, provocându-l pe Scott, care se ghemuise în cale cu cuțitul său. Tatăl a făcut un pas și a îndreptat un șut puternic în mâna cuțitului lui Scott. Scott a sărit înapoi. Era între Ava și tată și copil; ea nu avea o țintă sigură.

„Aruncă cuțitul!” a strigat ea. Avea picioarele înfipte în pământ și arma pregătită, dar o ținea îndreptată departe de cei trei. Și-a îndreptat lanterna direct spre ceafa lui Scott.

Scott s-a uitat în spatele lui, clipind în lumina puternică. A rânjit și a sărit într-o parte, direct în lanurile de porumb. Ea l-a urmat, folosindu-și mâna de lanternă pentru a împinge tulpinile dese din drum. Frunzele putrezite au plesnit-o peste față, iar murdăria i-a intrat în gură, lăsându-i pietriș între dinți. Lanterna ei era inutilă în timp ce se lupta să găsească locuri pentru picioarele ei. Îl auzea pe Scott la câțiva metri în fața ei, înjurând și împiedicându-se prin porumb. El a scos un oftat și pașii lui s-au accelerat când ea l-a auzit ieșind din porumb și intrând pe o cărare labirintică. Ava a împins mai tare și a ieșit din

porumb o secundă mai târziu. Fumul umplea cărarea și cerul strălucea intens la dreapta ei. Flăcările pâlpâiau în porumbul putred. Țipetele și strigătele scăzuseră, iar ea se ruga să fie din cauză că oamenii își găsiseră calea de ieșire din labirint.

S-a uitat în dreapta și în stânga ei, fără să-l vadă pe Scott. A urmat încet calea spre stânga, presupunând că el se va îndepărta de foc. A ținut lanterna în mâna stângă și arma în mâna dreaptă în timp ce flutura lumina peste tulpinile de porumb de lângă ea. Sirenele mașinilor de pompieri răsunau peste țipetele copiilor speriați, iar ea le-a salutat.

Mason?

Îl scoase definitiv din gândurile ei, încrezătoare că era pe mâini bune și că rănile lui nu păreau să îi pună viața în pericol. Zombiul avea să primească un mare mulțumesc din partea amândurora.

Cizmele ei nu făceau niciun zgomot în timp ce sirenele se înmulțeau. Tușea din cauza fumului și își dorea să aibă o mână în plus pentru a-și ține gulerul cămășii peste nas și gură. Fumul se îngroșa.

Trebuie să ies afară. Lasă-l pe Scott să plece pentru moment.

Fiecare fibră a corpului ei se străduia să accepte decizia, dar nu voia să-l lase să plece.

Sunt atât de aproape.

S-a oprit în drum, străduindu-se să audă dincolo de sirene, ascultând pași sau tulpini rupte sau frunze foșnind.

Nimic.

Un nor de fum i-a înghițit cărarea și alarma a străbătut-o. *Încotro e ieșirea?* A mers mai departe, busola ei internă spunându-i că se îndreaptă spre marginea labirintului și departe de incendii. Noi strigăte îndepărtate îi ajungeau la urechi, dar erau comenzi și ordine. Pompieri.

S-a aplecat, căutând aer mai curat, și a inspirat adânc. O criză de tuse a cuprins-o, plămânii ei protestând împotriva cantității de rahat pe care o respirase. A făcut o pauză și s-a ghemuit pentru o clipă unde aerul era mai bun.

Armă sau lanternă? Una trebuia să fie pusă deoparte, ca să-și poată acoperi nasul. Cu reticență, și-a pus arma în toc, nedorind să meargă orbește în

întuneric. Și-a tras gulerul cămășii peste jumătatea inferioară a feței și a înaintat printr-o spărtură în fum. Ochii îi ardeau de la cenușă.

Un braț i-a înconjurat brutal gâtul și a împins-o înapoi înspre un corp masculin, capul ei lovindu-se de pieptul acestuia. Lanterna ei a alunecat pe pământ și s-a oprit, strălucindu-i în ochi.

Scott.

Un cuțit i-a trecut prin fața ochilor, o sclipire arzătoare de metal în întuneric, iar ea nu s-a oprit să se gândească. Antrenamentul ei a preluat controlul și corpul ei a reacționat.

Într-o singură mișcare rapidă, s-a răsucit într-o parte și și-a înfipt cotul în traheea lui și călcâiul în rotula lui. O pocnitură surdă s-a auzit când cotul ei s-a conectat. Brațul i s-a slăbit și a făcut câțiva pași înapoi, aplecându-se în timp ce se lupta cu durerea din gât.

Ea îl înfruntă, cu arma scoasă și îndreptată spre centrul masei. „Nu. Mișca.” Inima îi zvâcnea în timp ce îl privea pe bărbatul care omorâse polițiști și aproape îl spânzurase pe Mason, cu lanterna căzută și fumul aruncând umbre ciudate pe fața lui. Ura o străbătea, dar își ținea degetul pe trăgaci sub control. Una dintre mâinile lui a căutat gâtul, ca și cum ar fi putut smulge durerea pe care i-o provocase.

„Du-te dracului.” I-a întâlnit ochii și s-a lansat spre ea, cu cuțitul din mâna lui în față.

Ea a tras. Și a continuat să tragă.

Surpriza i-a luminat fața, dar împușcăturile nu l-au oprit. El a plonjat înainte în timp ce ea se dădea înapoi, degetul ei apăsând pe trăgaci iar și iar.

El s-a oprit, legănându-se în fum, și pentru o fracțiune de secundă ea a crezut că era nemuritor.

Cum de mai este în viață?

El a căzut.

Ava stătea în fum, cu arma încă îndreptată spre trupul lui imobil, așteptându-se ca el să sară în sus, cu fața transformată în cea a unei creaturi a strigoilor. Ea nu se putea mișca. Gâfâitul ei răsuna în tulpinile de porumb și se întreba dacă trupul ei va fi găsit lângă cel al lui Scott, mort din cauza inhalării

de fum. Și-a pus arma în toc, dorind să stea pur și simplu în pământ și să aștepte să fie găsită.

Vocile se apropiau, strigând ordine. Picioarele i-au cedat și ea s-a așezat.

***

Împușcăturile au răsunat peste sirenele mașinilor de pompieri și inima lui Mason s-a oprit.

Mason a respins mâinile medicului de urgență. Era capabil să își țină singur masca de oxigen. Vocea îi dispăruse, iar gâtul părea că i se umflă cu fiecare minut, dar căile respiratorii erau libere. Trauma părea să se limiteze la cutia vocală și la partea stângă a mandibulei. Paramedicul îi curățase fața însângerată și îi bandajase rana înjunghiată din braț, apoi îi ordonase lui Mason să îl alerteze în secunda în care avea probleme cu respirația. Mason făcuse o grimasă, imaginându-și paramedicul deschizându-i o nouă cale respiratorie prin gât.

Zombiul îl târâse afară din pădure și înapoi pe aleea lui Scott Heuser, unde sosiseră camioane de pompieri și mașini de poliție. Bănuia că-și rupsese un picior în cădere, dar nu-i păsa. Acum voia să o vadă pe Ava ieșind din pădure. O femeie sângerândă cu doi adolescenți ieșise din pădure, spunând că un nebun cu un cuțit din labirintul de porumb îi tăiase brațul și că fusese urmat de o femeie cu o armă.

Fiecare celulă din interiorul lui Mason îi poruncea să fugă și să o găsească.

În schimb, stătea și sugea oxigen, știind că abia putea să meargă și îngrijorat că i se vor închide căile respiratorii.

Zombi-ul util le dăduse polițiștilor din Washington County o descriere a lui Scott Heuser și le spusese că Ava fusese în pădure, îndreptându-se spre labirintul de porumb. Au înaintat cu precauție, știind că un coleg ofițer era înăuntru.

Undeva.

Ava a tras focurile de armă?

Nu credea că Scott avea o altă armă în afară de cuțit. Dacă ar fi avut o armă, ar fi folosit-o asupra lui Mason.

Mason se holba la copacii întunecați ai pădurii. Fumul plutea în jurul lor; lumina focurilor din spate arunca o strălucire portocalie din interior. Zombii asortați și actori cu răni traumatice false mișunau în jurul aleii. Era un decor pentru un film de groază. Își mototoli frica pentru Ava într-o minge și o strânse cu putere, interzicându-i să pună stăpânire pe gândurile lui. Ea era dură. Avea experiență.

Se va întoarce.

Doi pompieri se mișcau în umbra de la marginea pădurii, cu un zombi mic între ei.

Zombiul lui.

S-a ridicat în picioare, scăpându-i masca, iar paramedicul a încercat imediat să-l așeze la loc. Mason a gesticulat și s-a lovit de mâinile lui, îndepărtându-l, și a luat-o la fugă. Durerea îi țâșnea din picioare cu fiecare pas și era redus la șchiopătat. Ea l-a zărit și a alergat înainte, șocul crescând pe fața ei în timp ce se concentra pe gâtul lui.

„O, Doamne", a început ea. „Uită-te la..."

El a prins-o și a tras-o aproape, înăbușindu-i vocea în cămașa lui. A încercat să o întrebe dacă e bine, dar din gura ei au ieșit doar grohăituri. A făcut un pas înapoi, mâinile lui apucându-i umerii în timp ce o studia din cap până în picioare. Cenușa prăfuită îi acoperea părul negru și sângele îi picura dintr-o tăietură subțire pe obraz.

Îngrijorarea îi umplu chipul când se întinse să îi atingă gâtul, apoi se opri, cu teamă în ochi. „Arăți ca... ca nu știu ce. Cineva care a fost strangulat și pocnit în nas, cred."

El a chicotit, un sunet plin de salivă care a făcut-o să clipească rapid.

„Ești bine?", a întrebat ea ezitantă.

El a dat din cap, dorind să își exprime fericirea că ea era nevătămată.

„Poți să vorbești?"

El a scuturat din cap în timp ce ușurarea îl copleșea.

„Scott este mort”, a spus ea cu o voce plată. „A înjunghiat o femeie și a încercat să mă înjunghie pe mine.” Privirea ei a căzut și el a tras-o din nou aproape, dorindu-și să o poată alina cu cuvinte, dar știind că ea îi va citi sentimentele în atingerea lui. S-a mulțumit să-i mângâie părul și spatele.

Lumea putea continua să ardă. Lui nu-i mai păsa.

Capitolul 41

Cinci zile mai târziu

Vecinul său de peste drum monta luminițe de Crăciun, căprioare false și un Moș Crăciun gonflabil. Mason îl privea prin fereastra din față și simțea o dorință subtilă de a ține pasul cu Joneses. Luminile puteau aștepta. La naiba, poate că va angaja pe cineva să le facă anul acesta. Gândul de a urca o scară cu un os rupt la picior nu-l atrăgea deloc. Se descurcase cu o atelă și o pereche de cârje pe care refuzase să le mai folosească după primele două ore - îl împingeau pe coastele rupte. Nasul și gâtul îi luaseră tot felul de culori vibrante, cu un nivel impresionant de umflături în primele câteva zile. Acum țesuturile sale erau în principal galbene și maro, iar umflăturile aproape dispăruseră.

Se întreba dacă vocea lui va mai suna vreodată la fel. Era aspră și răgușită. Doctorul îi spusese că ar putea dura luni de zile până să revină la normal. Sau să nu revină niciodată la normal.

Ava glumea spunând că vocile lor identice erau un semn că erau meniți să fie împreună, dar Mason nu era de acord. Vocea ei gravă era sexy și bluesy; vocea lui era de personaj negativ din filmele de groază.

O mașină a intrat pe aleea lui și Zander Wells a coborât. Pașii Avei răsunau pe scara de lemn din spatele lui, iar unghiile lui Bingo anunțau că era chiar lângă ea.

Sunete bune de casă.

Crăciunul trecut, Ava fusese într-o cameră de spital, cu umărul afectat permanent de o împușcătură. Crăciunul ăsta avea să fie fără drame, spera el. Jayne părea să se fi acomodat în noul ei centru de reabilitare din Costa Rica. Ava era prudent optimistă. Vedea asta pe chipul ei și o auzea în tonul ei. Spera că cinci mii de kilometri erau o distanță suficientă pentru a menține drama lui Jayne la un nivel minim. O nouă dramă apăruse sub forma unei persoane care pretindea că este tatăl Avei. Deocamdată Ava era mulțumită să îl țină la distanță. David insistase pentru un test ADN; Ava nu se grăbea. Încă nu acceptase că ar putea avea doi frați vitregi.

Mason nu avea de gând să o preseze.

Cunoașterea adevărului nu ar fi schimbat cine era ea.

Bingo s-a lipit de piciorul lui, iar mâna Avei a alunecat în a lui în timp ce îl privea pe Zander venind pe alee. „A spus că are mai multe vești despre Scott Heuser."

Lui Mason nu-i păsa să mai audă vreodată numele directorului. „Nu pot să cred că l-am admirat pe tipul ăla."

Ava nu a spus nimic. Discutaseră până la capăt subiectul Scott. Ucigaș. Psihopat. Fiul unei mame nebune. Bun director de program. Se adăugase la un profil care îl făcuse pe agentul special Euzent să rămână în oraș două zile în plus pentru a diseca trecutul criminalului.

Noaptea de Halloween bântuia visele lui Mason. Senzația de cădere. Frânghia în jurul gâtului său. Mâinile lui nefolositoare în spatele lui. Țipătul Avei. Ochii lui Scott.

Uneori era Scott, în vârstă de paisprezece ani, cel care îl împingea de pe platformă.

Uneori picioarele lui nu atingeau niciodată pământul.

Uneori Ava îl găsea spânzurat ore mai târziu.

I-a strâns mâna, simțind cum palmele încep să îi transpire, și s-a îndreptat șchiopătând spre ușa din față înainte ca Zander să poată suna la sonerie.

Un val de aer proaspăt de afară a intrat cu agentul FBI, iar el arăta epuizat după o săptămână istovitoare de investigații și curățenie. Ava își luase liber toată săptămâna, deoarece împușcăturile ei fuseseră revizuite, dar ASAC

Duncan o asigurase în privat de un rezultat pozitiv. Victima care fusese înjunghiată cu câteva minute înainte ca ea să-l împuște pe Scott depusese o mărturie clară cu privire la amenințarea pe care o reprezenta Scott.

Ava i-a adus lui Zander o ceașcă de cafea și au luat loc lângă soba de lemne. Bingo și-a pus capul pe genunchiul lui Zander, holbându-se la agent până când a primit o frecție pe cap.

„Am găsit-o pe Heidi Nickle", a spus Zander cu o privire sumbră. „Nu v-am spus despre descoperirea inițială de acum două zile pentru că voiam confirmarea de la medicul legist."

„El a ucis-o", a spus Ava categoric.

„Am găsit rămășițe îngropate într-o magazie din apropierea casei. Unul dintre anchetatori a pus la îndoială niște pavele ciudate care fuseseră așezate într-un dreptunghi în colțul șopronului. Păreau să nu servească la nimic și am adus un câine pentru cadavre pentru a vedea dacă avea rost să săpăm sub ele. Euzent teoretizase că Scott a ucis-o și i-a îngropat cadavrul undeva în apropierea proprietății, pentru că nu am găsit nicio înregistrare recentă a ei. Era ca și cum ar fi dispărut."

„Șopronul avea două ferestre înguste și înalte? Iar restul podelei era de pământ?", a întrebat Mason.

„Da. Am găsit acolo și câteva bâte de baseball cu sânge pe ele. Le vom analiza".

Am împărțit o cameră cu un cadavru?

„Era într-un mormânt puțin adânc, sub pavele. Am acoperit restul proprietății cu câinele, dar nu am găsit nimic altceva."

Aș fi putut ajunge și eu sub pavele.

„Ce a spus medicul legist?", a întrebat Ava.

„Pe baza fișelor dentare, este ea. Avea o fractură uriașă de la o lovitură la craniu și hioidul era rupt. Dr. Rutledge suspectează că lovitura la cap a fost prima și apoi Scott a strangulat-o."

„Și a continuat să trăiască în casa ei ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat", a adăugat Mason.

Bolnav.

„Unul dintre dulapurile din dormitor era plin de hainele ei. Iar baia atașată avea încă produsele de igienă ale unei femei.”

„Mă întreb când a ucis-o.” Ava a scos un oftat adânc. „Părea atât de normal. L-am plăcut cu adevărat când l-am intervievat.”

„Acesta este consensul general. Era un maestru în a-și ascunde cealaltă latură.”

„Ce l-a împins să îi vizeze pe polițiști?”, a întrebat Ava. „De ce acum?”

„Euzent teoretizează că Regina Zuch ar fi putut declanșa o anumită furie în el.”

„Mama lui Micah?”

„Da, Scott a fost mentorul lui Micah timp de un an întreg, iar Regina recunoaște că l-a urmărit destul de mult. Cred că poziția lui de director a atras-o la fel de mult ca o uniformă.”

„Este cu cel puțin zece sau cincisprezece ani mai în vârstă decât el”, s-a bâlbâit Ava. Mason i-a dat un cot.

„Noi suntem diferiți”, a argumentat ea.

Mason s-a îndreptat. „Scott nu credea că mama lui mă urmărea. A spus că am zdrobit-o cu minciunile și comportamentul meu. Poate că nu a vrut să creadă că mama lui a fost ca Regina.”

„Ce face Micah acum?” a întrebat Ava.

„I-am dat drumul la mama lui. A mărturisit că îl urmărea pe Scott Heuser de mult timp, chiar urmărindu-l pe coastă când Scott l-a luat la țintă pe Denny Schefte. Era un pic obsedat de director. Regina spune că el ar trebui să ia medicamente pentru TOC, dar bănuiește că le aruncă. Cred că asta a zguduit-o suficient de tare încât să reevalueze de cât ajutor are nevoie fiul ei.”

„S-a terminat acum”, a spus Zander. „Probabil că nu vom ști niciodată ce s-a întâmplat în creierul lui, dar Euzent va face tot posibilul să afle.”

Mason nu se îndoia de asta.

„De asemenea, am găsit mai multe măști horror și un deget de silicon cu amprenta feței fericite la Scott acasă. Tot ce trebuia să facă era să-și atingă nasul cu el pentru a capta niște uleiuri și să-l apese acolo unde voia să lase amprenta.”

„A plănuit mai multe victime?” a întrebat Ava.

„Bună întrebare. Niciun alt mentor nu lucrase cu el, dar l-a ucis pe Vance Weldon dintr-un motiv oarecare. Bănuiesc că mama lui s-a cuplat cu Weldon printr-un alt element al Cops 4 Kidz și soția lui Weldon nu știa despre asta.” Zander i-a întâlnit privirea lui Mason. „Ai avut noroc că frânghia era cu un centimetru prea lungă.”

„Spune-mi despre asta.”

„Era o frânghie nou-nouță. Am citit undeva că călăii experimentați ar folosi o frânghie veche, bine condiționată, pentru că nu se întinde. Frânghiile noi se întind.”

Mason a tresărit. Nu intenționase ca Zander să îi povestească *la propriu* despre asta.

„Poți veni la cina de Ziua Recunoștinței?” Ava a schimbat subiectul. „Sunt nerăbdătoare să gătesc în noua mea bucătărie și ne-ar plăcea să te avem.”

Un mic zâmbet i-a traversat fața agentului. „Aș fi onorat.”

„Bine. Vine și vecina mea, Cheryl”. Ea a făcut o pauză. „Nu încerc să vă cuplez. Amândoi se întâmplă să fiți doi dintre oamenii noștri preferați. Nici o presiune.”

Zâmbetul a dispărut puțin. „Nicio presiune. Abia aștept să o cunosc.” Zander s-a ridicat. „Trebuie să plec.”

***

Ava a privit mașina lui Zander ieșind de pe aleea lor și s-a întrebat dacă nu cumva a forțat prea tare. „L-am speriat?” a întrebat ea.

„Are nevoie de o mică scuturare”, a spus Mason. „E prea încetățenit în obiceiurile lui.” Ea i-a aruncat o privire în lateral.

„Sunt dovada”, a declarat Mason. „Scuturarea e bună. Doar că nu o apreciezi până nu se termină.”

„Mă bucur că o apreciezi acum”, a spus ea.

„O fac. Sunt uimit de cât de prost am fost. M-am așezat în fotoliul meu

și am fost mulțumit să las viața să treacă pe lângă mine. Ai apărut tu și m-ai aruncat în apa curgătoare.” I-a luat mâinile și a pus-o cu fața la el. „Acum, când avem nunta asta?”

Ea a înghițit greu, clipind sub intensitatea privirii lui maronii. „Nu știu.”

„De ce nu știi?”

„Tu alegi”, a replicat ea, incapabilă să răspundă la întrebarea lui.

El a tăcut o clipă, privirea lui cercetând-o pe a ei. „E ceva între noi care te oprește. Este diferența de vârstă?”

„Nu! Ți-am spus de zeci de ori că nu-mi pasă de vârsta noastră.”

Adevăr.

„Atunci ce este?”

„Vrei copii?” a spus ea. Buzele ei s-au strâns într-o linie strânsă. Ea a spus-o. Singura mică piesă anormală care nu-și găsea locul potrivit în puzzle-ul vieții lor era acum la vedere. Atârna între ei, grea și densă. Un punct de cotitură.

Mason făcu o jumătate de pas înapoi. „Crezi?” Sprâncenele lui s-au încruntat. Ea s-a simțit crudă și expusă sub privirea lui.

„Nu știu”, a șoptit ea în timp ce creierul ei trecea în viteza a cincea și temerile îi ieșeau din limbă. „Ai spus că ai terminat cu copiii și mi-e teamă că slăbiciunile lui Jayne vor fi transmise copilului meu, și nu știu dacă sunt făcută să fiu mamă, și dacă unul dintre noi moare la locul de muncă și...”

El a tras-o aproape, înfășurându-și brațele în jurul ei și presându-și fața în părul ei. „Vreau orice vrei tu. Uită ce am spus în trecut. Tot ce contează este să mergem înainte împreună. Avem o viață la dispoziție să ne dăm seama de asta.”

Aproape că te-am pierdut.

Ea s-a îngropat în pieptul lui. „Dar nu știu ce vreau și nu e corect față de tine...”

„Știu ce e corect”, a spus el. „Mi-ar plăcea să împărțim un copil care să fie un amestec din mine și din tine, dar cred, de asemenea, că putem fi fericiți dacă suntem doar noi doi. Nu trebuie să ne hotărâm chiar în acest moment. Este ceva ce trebuie să explorăm împreună.”

Ea s-a tras înapoi, studiindu-i ochii căprui pentru sinceritate. Adevărul pur a privit-o înapoi.

„După ce ne căsătorim.” El a ridicat o sprânceană la ea. Îi era datoare să ia o decizie cu privire la nuntă.

Deciziile privind copiii puteau aștepta; aveau să găsească răspunsul împreună.

Povara tăcută i s-a ridicat de pe umeri, iar îndoielile ei au dispărut. Viziunea ei s-a umplut cu o imagine clară ca un cristal a celor doi făcând schimb de jurăminte. „Vreau o nuntă de vară la vinărie.” Nu putea vorbi suficient de repede. „Știu că e mai departe, dar vreau să văd cerul albastru și să miros flori proaspete... și soarele să strălucească peste noi în timp ce ne rostim jurămintele.”

Fața lui s-a luminat. „S-a făcut. Sună perfect.” Mulțumirea i-a umplut inima.

Nu mai putea aștepta.